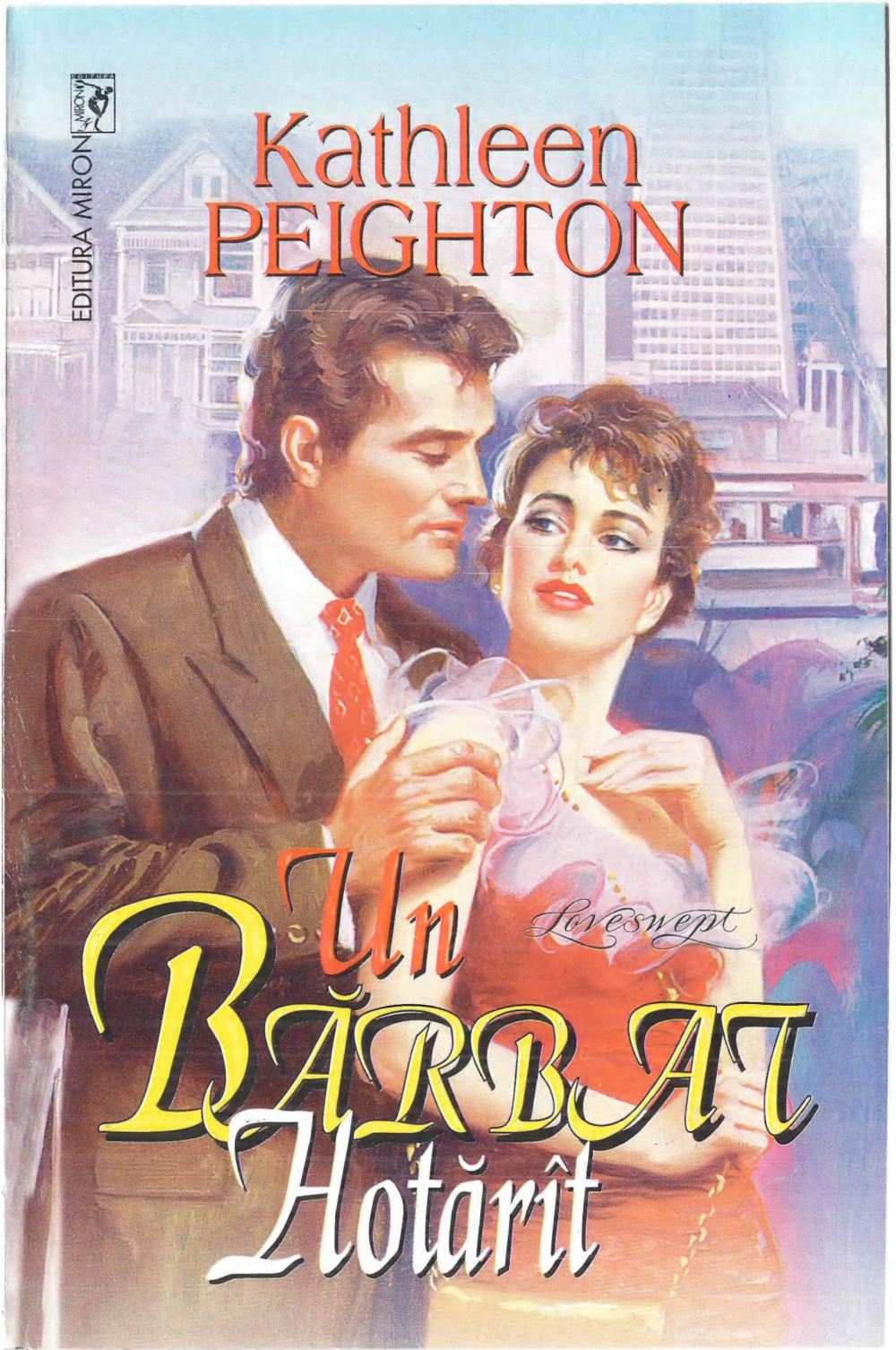
EDITURA MIRON
Kathleen
PEIGHTON
Loveswept
Un
BĂRBAT
Hotărît

Loveswept

Kathleen Creighton

Un bărbat hotărît

Traducere de Mari Cleo Constantinescu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95059-6-7

Prolog

– Trebuie să ne adăpostim de furtuna asta! a strigat Nicholas către Willa. Fugi spre şcoala aceea mică!

Un tunet înspăimîntător i-a forţat să se grăbească să intre. Willa s-a împiedicat şi Nicholas a prins-o în braţe. Uşa s-a închis cu zgomot în urma lor prinzîndu-i în întuneric. Au stat acolo cîteva clipe lungi, ascultîndu-şi respiraţia zgomotoasă.

Ploaia, vîntul, tunetul şi fulgerele rămăseseră afară. Înăuntru era uscat şi linişte, dar aduseseră cu ei *furtuna.*

S-au îmbrăţişat lovindu-se ca două forţe ce se opuneau şi fuseseră despărţite cu disperare. Simţea violenţa pasiunii lui la fel ca şi a ei. Cînd i-a găsit gura, a făcut-o cu o violenţă şi o pasiune care i-a tăiat respiraţia şi a făcut-o să ţipe.

Dar, era un ţipăt de triumf...

Capitolul 1

Profesorul Nicholas Francis se întorcea de la cursul său de miercuri, despre Culturile Europei Estice, privind influenţa otomană, şi îşi găsi culoarul din faţa biroului său ocupat de trupuri. Pare a reprezenta urmările unei petreceri sălbatice, s-a gîndit el privind grămada de braţe şi picioare îngrămădite.

Era a treia oară, în cursul săptămînii, cînd avea de-a face cu aşa ceva, şi era sătul. Depăşeau măsura. De data asta va chema poliţia taberei şi va scăpa de ei definitiv. Avea destule pe cap ca să se mai încurce şi cu aceşti fanatici blestemaţi.

Pufnind de supărare, Nicholas le-a întors spatele.

– Doctor Francia, vă rog!

Unul dintre trupuri s-a desprins din grămadă. O femeie mică, firavă, s-a ridicat în picioare întinzînd rugător o mînă spre el. Mişcarea era fluidă, de o frumuseţe impresionantă, care îi trezi imaginea unei balerine. Gestul femeii l-a mişcat şi fără să se gîndească s-a oprit. Încruntat şi oftînd, a privit-o îndreptîndu-se spre el. Înciudat că nu-şi putea stăpîni admiraţia faţă de graţia ei, şi-a ascuns această apreciere a mişcărilor trupului ei şi a luat o atitudine de intimidare.

– Zece minute, a ţipat el, apoi voi chema poliţiştii!

Era cu mult mai înalt decît ea, care nu se arăta deloc impresionată de ameninţare. Dîndu-şi capul pe spate ca să-l privească mai bine în ochi, i-a întors privirea.

– Profesore, tot ce dorim este să vorbim cu dumneata. Te-ar supăra dacă ne-ai acorda doar zece minute din timpul dumitale?

Avea ochii negri ca întunericul nopţii, denotînd pasiune. Plictisit, s-a gîndit: fereşte-mă Doamne de fanatici. Închizînd pe jumătate ochii, a supus-o unei priviri tăcute dar pătrunzătoare, o altă tactică pentru a o face să se simtă prost. Primul lucru care l-a izbit, a fost că era anormal că în această Californie însorită, populată de legiuni de oameni

blonzi, ea avea părul negru lucind ca pana corbului, tuns scurt pînă la bărbie. Părul avea vitalitate şi se mişca o dată cu fiecare cuvînt şi cu fiecare mişcare. Deşi era palidă, pielea ei strălucea de sănătate şi era catifelată ca o petală. În jurul gurii, buzele erau cărnoase dar delicate şi hotărîte; gene dese şi negre, sprîncenele frumos arcuite, şi Nicholas o găsea tulburătoare. A ţipat scurt:

– Foarte bine, zece minute. Dumneata intră în biroul meu... Apoi răstindu-se către cei de la podea: Iar voi, dacă vă mai găsesc tot aici cînd ies, voi cere să fiţi arestaţi. Este o promisiune, nu o ameninţare.

Nimeni nu s-a mişcat.

– O.K., a spus femeia, am obţinut o întrevedere. A făcut un semn cu mîinile şi le-a spus celorlalţi: Uite ce e băieţi, nu putem face nimic mai mult aici. Duceţi-vă afară şi aşteptaţi-mă în curte, şi doriţi-mi noroc.

I-a aruncat o privire amuzată lui Nicholas şi a adăugat:

– Dacă nu ies afară într-un sfert de oră, trimite-ţi o echipă de salvare.

Neobişnuit, se gîndi Nicholas, o fanatică cu umor, şi a privit-o cu interes cînd s-a aplecat să-şi ia rucsacul şi o jachetă de culoare deschisă. Purta şort cafeniu şi o cămaşă verzuie. Culorile nu-i influenţau coloritul, dar felul cum arăta, cu îmbră-

cămintea scurtă şi strîmtă, o punea în valoare, mai ales pentru el. Spatele puternic şi frumos ca şi picioarele, l-au făcut să se gîndească din nou la o balerină.

– Ei? Îl privea, aşteptînd.

– După dumneata, a şoptit el posac, şi i-a făcut semn să meargă înaintea lui.

În birou i-a oferit un loc ca unui oaspete nepoftit, dar el nu s-a aşezat. În schimb, s-a rezemat de birou, încrucişîndu-şi braţele pe piept ca un gest de încredere, dar şi de autoritate. Manifesta în felul acesta o agresiune relaxată. Studenţii activişti puteau fi plicticoşi şi el dorea să o ţină în defensivă.

Nu părea deloc în defensivă, cocoţată pe marginea scaunului ca o pasăre neagră; avea ochii nerăbdători, strălucitori, iar obrajii i se coloraseră puţin. Asta îl plictisea într-un mod deosebit.

– Domnule profesor Francia, vreau să-ţi mulţumesc...

Cu o asprime calculată, Nicholas a întrerupt-o:

– Nu este nevoie. Ce-ar fi să începi cu numele dumitale?

Clipind, a răspuns automat:

– Caris Willa.

– Wilow?[1] a încreţit el fruntea, surprins un

1. Salcie

moment, căci era un nume ce i se potrivea.

Ea a scuturat din cap.

– Nu, este Willa. O prescurtare de la Wilhelmina.

Dumnezeule! Avea un nume mai mare decît ea.

– Este un nume ciudat pentru o brasoviană.

Ea l-a privit un moment în tăcere, ca apoi să spună cu indiferenţă:

– La fel ca şi Francia.

– Nu am făcut niciodată un secret cu privire la originea mea, a spus Nicholas distrat. Părinţii mei s-au refugiat în Franţa după război, atunci cînd originea brasoviană prezenta o garanţie. Sînt curios cum de ai dumneata un astfel de nume, căci în limba brasoviană nu există W.

Şi-a dat capul pe spate, ridicîndu-şi mîndră bărbia, părul îi alunecă în jurul bărbiei şi-i acoperi rotunjimea gîtului.

– Deoarece eşti brasovian, sînt sigură că ştii că Olanda a fost prima ţară din Vest care a recunoscut suveranitatea Brasoviei în scurta perioadă de independenţă de după război. Regina Wilhelmina a făcut o vizită de stat, şi a fost singurul şef de stat din Vest care a făcut asta. A fost cea mai mare onoare a Brasoviei.

Vocea sa avea o notă de emoţie. Nicholas a oftat pe ascuns dar şi-a păstrat indiferenţa.

– Ah, a spus el lipsit de accent. Înţeleg. Ţi s-a dat numele reginei.

Era mai rău decît se temuse, nu era numai o fanatică, ci mai era şi regalistă. Doar asta-i mai lipsea. Se simţea stînjenit, neliniştit, şi s-a prefăcut că zîmbeşte.

– Desigur, domnişoară Caris, asta s-a întîmplat cu zeci de ani înainte să te naşti dumneata.

Ochii ei scoteau scîntei. Fir-ar să fie, era cineva! Îi veni în minte cuvîntul înfocat fără să vrea, şi Nicholas a simţit că o admiră. Dacă s-ar fi născut cu cîteva decade mai înainte, femeia asta ar fi purtat o carabină nu cărţi, aruncînd cu grenade în convoaiele germane, în loc să organizeze mişcări universitare. Ar fi avut cartuşiere pe trupul ei gingaş, în loc de saci de plastic pe spate.

– Bunicii mei au fost eroi ai Rezistenţei, a spus mîndră. Fuseseră invitaţi la recepţia ce se dăduse în cinstea reginei şi au luat-o şi pe mama cu ei. A fost prezentată reginei. Atunci era doar o fetiţă, dar nu a uitat niciodată, şi nici cînd m-am născut eu...

Vocea ei se pierdu încet şi-şi scutură capul. Fără să vrea, Nicholas era fascinat privind-o cum îşi înăbuşea emoţiile, cum îşi stăpînea focul interior, singurul lucru care o trăda fiind roşeaţa din obraji.

– Profesore Francia, a spus ea rece, nu te-am

rugat să vorbesc cu dumneata doar ca să-ţi explic numele meu şi originea lui. Şi te-ar deranja mult să stai jos? Mi-a înţepenit gîtul.

Înăbuşindu-şi rîsul, Nicholas a ridicat din sprîncene şi a spus blînd:

– Adevărat? Îmi pare foarte rău. De ce nu ai spus mai înainte? Nu voiam să te fac să te simţi rău. Învîrtindu-se în jurul biroului, a privit la ceas. Ai pierdut mai mult din jumătate din timpul acordat, aşa că sînt de părere să începi să-mi spui ce doreşti de la mine.

A urmat o tăcere. Cînd s-a uitat la ea, îl privea muşcîndu-şi buza de jos. Pentru prima dată, văzu că ochii ei erau nesiguri.

– Ei spune, a îndemnat-o Nicholas mai grosolan de cît ar fi vrut.

Ea s-a încruntat şi a respirat adînc.

– Nu sînt sigură că o pot face. Cinci minute este prea puţin.

– Domnişoară Caris, a spus Nicholas exasperat, dumneata şi compatrioţii dumitale aţi stat în faţa uşii mele timp de o săptămînă. Sînt sigur că ştii ce ai vrut să-mi spui, şi ai avut timp destul ca să repeţi.

– De fapt am repetat...

În colţul gurii i-a apărut un zîmbet care îi făcea o gropiţă pe obraz, şi Nicholas se gîndea că ar putea să o schimbe dintr-o persoană plină de

foc, într-o zînă.

– Atunci?

Zîmbetul ei a dispărut şi în locul lui expresia ei deveni confuză.

– Cred că nu eram pregătită aşa cum gîndeam, nu eram pregătită pentru dumneata. S-a ridicat brusc şi a început să se mişte agitată, departe de birou. Nu ştiam că vei fi aşa de...

– Aşa... cum? a întrebat el încet.

Ea s-a întors cu faţa spre el.

– Atît de dificil! a strigat ea, dar în ochi avea o privire ascunsă, care îi dădea de gîndit că nu asta dorise să spună.

A venit grăbită spre el punîndu-şi mîinile pe birou.

– Gîndesc că nu ştiu ce aş putea să-ţi spun, domnule Francia. Nu înţeleg atitudinea dumitale. Cum se poate să nu te preocupe patria dumitale?

Nicholas s-a rezemat de scaun şi, păstrîndu-şi tonul şi expresia calme, a spus:

– Mă tem că nu ştiu ce înţelegi prin patrie, domnişoară Caris. Eu sînt american şi m-am născut în Franţa, nu în Brasovia.

– Dar eşti brasovian, cum îţi poţi nega moştenirea? Cum poţi sta aici fără să faci nimic, în timp ce sufletul şi spiritul Brasoviei, simbolul suveranităţii strămoşilor care au luptat şi au murit pentru el este pe punctul de a fi dat în mîinile

asupritorilor?

– Presupun că te referi la bijuteriile coroanei, a spus Nicholas amuzîndu-se de discursul ei. Dar era doar începutul.

O mînă mică, făcută pumn, se lovi de sugativa de pe birou.

– Da, coroana sfîntă a Brasoviei, care a fost mai mult de o mie de ani simbolul monarhilor recunoscuţi ai Brasoviei. Acum, Statele Unite şi autorităţile americane le dau în mîinile unui guvern marionetă. Le oferă forţelor de ocupaţie care au uitat să mai plece acasă! Nu vezi? Validează un regim care a răpit independenţa naţiunii, a violat dreptul cetăţenilor ei, a înăbuşit cu sălbăticie o revoltă, a omorît mii de oameni şi a obligat sute de mii să se exileze! Cum poţi să stai aici şi să nu faci nimic ca să-i opreşti?

Nicholas s-a rezemat de spatele scaunului şi a privit-o cu ochii întredeschişi. O parte a lui se distra apreciind-o cel puţin din punct de vedere masculin. Avea pielea roz pudrată cu mii de broboane de transpiraţie care strălucea ca argintul, ochii erau vii, buzele îi tremurau de emoţie, iar părul strălucea în lumină ca o catifea udă. Dar mai mult, era pasionată, o pasiune ce-i trezea instinctele primitive. Dar pe de altă parte, avea un resentiment şi pentru ea şi pentru ce lupta. Era primejdioasă dar asta nu-l speria; de partea asta

s-ar fi putut feri uşor. Nu-i plăcea fiindcă atingea ceva la care el renunţase de mult, trezindu-i sentimente pe care el le ascunsese prudent în subconştientul lui. Vor dezlănţui amintiri dureroase şi uitate... Pasiunea nu va compensa multă vreme durerea, aşa că Nicholas se lupta să le stăpînească pe amîndouă. A spus cu răceală:

– Coroana aparţine poporului din Brasovia. Ea este redată, în semn de bunăvoinţă. De ce aş dori s-o opresc, chiar dacă aş putea?

L-a privit cu ochii plini de provocare şi a spus încet:

– Dintre toţi oamenii, cum poţi vorbi aşa?

Cu expresie rece, Nicholas îi răspunse cu o voce indiferentă:

– Mă tem că nu ştiu ce... vrei să spui.

Nu mai văzuse niciodată pe cineva a cărui faţă să fie mai expresivă. În cîteva secunde faţa ei exprima chemare, frustrare, furie... hotărîre. S-a îndreptat şi s-a întors să plece, dar apoi, părînd că-şi schimbă gîndul, s-a întors înapoi. De data asta cînd a vorbit, nu i-a răspuns direct la refuz; avea cuvinte ca şi cînd ar fi stat de vorbă, schimbînd subiectul.

– Ştiai că există persoane care spun că dacă familia regală s-ar fi întors în Brasovia după război, ca să pună un guvern constituţional, comuniştii nu ar fi luat puterea?

– Am auzit teoria asta, a spus Nicholas calm.

– Regele Alexi era drept şi bun. Era singurul care ar fi putut să împace toate părţile şi ar fi unit ţara. Avea o voce care exprima convingerea fermă. Un guvern puternic, stabil, ar fi putut rezista...

– Afirmaţii inutile, familia regală a dispărut în haosul ultimelor zile de război, probabil că au murit cu toţii, a spus Nicholas întrerupînd-o calm.

Ironică, i-a răspuns:

– Sigur, atunci cum au ajuns bijuteriile în mîna americanilor? Explică-mi şi mie, profesore.

– Este o concluzie greşită, domnişoară Caris, a spus Nicholas ridicîndu-se în picioare. Bijuteriile coroanei au fost în tezaurul american mai bine de patruzeci de ani şi acum este timpul să ajungă acasă. Cît despre familia regală, dacă mai există cineva în viaţă sau vrea să fie recunoscut ca atare, şi-ar fi făcut apariţia de multă vreme. Acum, dacă nu te superi, aş vrea să pleci. Ţi-am acordat mult mai mult decît cele zece minute promise, şi nu vreau să fiu atacat de echipa dumitale de salvare. Îmi pare rău, nu pot să-ţi susţin cauza. Te rog să închizi uşa cînd ieşi.

Ea a deschis gura, dar a renunţat şi a plecat făcînd puţin zgomot ca să-şi manifeste supărarea.

– Ah, domnişoară Caris, încă ceva...

Cu mîna pe clanţă, i-a aruncat o privire plină de reproş. Să fie a naibii, a gîndit el. Îl sfredelea

cu ochi fără milă, căutînd să descopere punctele slabe pe care le apărase mai puţin bine decît îşi închipuia. Defensiv se ascunsese, manifestînd o răceală ca un perete protector. Asta făcea ca vocea lui să fie mai dură şi mai aspră decît ar fi dorit, dînd cuvintelor o nuanţă de cruzime care-l supăra.

– Data viitoare, dacă dumneata sau oricare din grămada de capete înfierbîntate îmi mai tulbură clasele sau îmi asediază casa, îţi promit că vă voi aresta. Bună ziua, domnişoară Caris.

După ce a ieşit, a stat multă vreme privind la uşă. S-a repezit la ea cînd Cheryl, una dintre asistentele lui, a bătut şi şi-a băgat capul pe uşă.

– O, o, scuze, a spus ea, şi a ieşit.

Fiindu-i ruşine, Nicholas s-a gîndit s-o cheme înapoi, dar în loc s-o facă s-a dus la telefon şi a făcut un număr pe care îl ştia pe dinafară.

– Bună, eu sînt. Eşti ocupată astă-seară? a întrebat cu o voce înăbuşită pe cea care se afla la celălalt capăt al firului.

Cînd s-a închis uşa în urma ei, Willa s-a rezemat de ea, frecîndu-şi ochii cu o mînă nesigură. Blestem, a şoptit ea. Blestem... Nu ştia de ce îi

permisese să se poarte atît de urît cu ea; depăşise aşteptările ei. Nu era nici un secret că profesorul Nicholas Francia era un arogant, şi aşa mai departe, dar nici faptul că era bărbatul cel mai atrăgător din universitate nu era un secret. Atrăgător... nu era un cuvînt nepotrivit ca să poţi descrie magnetismul neprefăcut al omului. Cum putea oare, fiind atît de rece, de distant, de regal să-şi păstreze aura de senzualitate care era aproape tangibilă în jurul său. Oricum, asta depăşea trupul lui înalt, deşirat, trăsăturile puternice închise, şi ochii aceia stranii şi voluntari.

Mustaţa, părul, puţin prea lung şi negru îi dădeau un aer pervers, aproape periculos, dar era ceva mai mult decît asta. Era... era...

Furioasă pe ea însăşi, Willa a renunţat să încerce să enumere toate calităţile care îi asigurau lui Nicholas Francia farmecul atrăgător ce nu putea fi contestat. Oricît de atrăgător ar fi fost, ar fi trebuit să-l convingă, fără să se facă de rîs. Nu-şi dăduse seama de cum ar fi să vorbeşti cu el faţă în faţă, asta a fost. Se simţea dărîmată, epuizată, ca şi cînd ar fi făcut un efort fizic îngrozitor. Avea moralul distrus, şi ce era cel mai grav nu reuşise.

O voce ironică, i-a spus:

– Nu te întreb cum a mers, pariez că şi cei atacaţi cu arme au feţe mai vesele.

Era Joe Lasky, singurul student aspirant din

grupul luptătorilor pentru libertate şi şeful recunoscut al grupului. Se rezema de peretele de pe partea opusă, fumînd şi privind cu ochii semideschişi.

Willa a pufnit şi s-a dezlipit de uşă.

– Mă simt ca şi unul dintre aceia...

– Îl mai consideri Prinţul Fermecat?

Ignorînd întrebarea şi ironia cînd Joe s-a apropiat de ea şi-a ridicat rucsacul punîndu-l ca o barieră între ei. Era destul de atrăgător, în genul lui James Dean, dar fără să ştie de ce îi dădea întotdeauna frisoane.

– Da, a spus ea nenorocită. Am eşuat. Nu va fi de partea noastră. Gîndeşte că tezaurul trebuie să se întoarcă înapoi, fiindcă el aparţine poporului Brasoviei şi că a sosit timpul să revină.

– Mă gîndesc dacă aşa gîndeşte, a spus Joe serios.

Willa l-a privit surprinsă.

– De ce nu ar gîndi aşa? Nu mi s-a părut că nu este sincer. Nu exista nimic echivoc în comportamentul lui Nicholas Francia. Siguranţa lui era copleşitoare.

– Nu ştiu, s-ar putea să nu vrea să-şi bage nasul... Joe a privit-o pieziş ridicînd din sprînceană. Se vorbeşte că ar fi în relaţii tensionate cu conducerea.

– Adevărat? Cum s-a întîmplat?

Joe a rîs sec, amintindu-i Williei că rareori se întîmpla să aibă haz.

– Profesorul este prea aproape de mulţime, dragă, nu ştiai? Îi apare numele în ziar puţin prea des. A apărut, într-un timp în ziare, cînd se întîlnea cu vedeta aceea rock... cum o chema? Dixie? Dottie? Dar, ce i-a supărat cel mai tare pe şefi, a fost povestea cu asistenta aceea, în ultimul trimestru. Ştii care, aceea care a încercat să se sinucidă, şi familia ei l-a acuzat.

– Cazul acela a fost clasat, a spus Willa, iritată oarecum de poveştile lui Joe despre păcatele lui Nicholas. De fapt, biata fată fusese internată într-un spital de boli mintale. Doctorul Francia nu avea nici o vină.

– Nu are importanţă, dragă, publicitatea contează. Conducerii nu-i plac astfel de lucruri. Şi cum noi asta vrem...

– Dă-o încolo Joe, este cu totul altceva, şi Willa strînse din pumni. Nu poate fi pus pe acelaşi nivel cu fotografiile din localurile de noapte cu vedetele rock. Of... dacă aş putea să-l fac să mă asculte.

– Da, dragă, ai încercat, a tachinat-o Joe ieşind pe uşa care ducea la partea de nord a campusului.

– Da, dar am dat greş. Joe, nu poţi să-ţi închipui cît de arogant este omul ăsta. Nici nu mai puteam gîndi la ce voiam să-i spun. M-a făcut să

mă simt un pitic, ca şi cînd aş fi avut şase ani. Îţi jur. Repetasem toate argumentele îngrozitoare, şi în loc de asta, m-am trezit povestindu-i despre regina Olandei şi despre numele meu. Plină de năduf, se denigra cît putea.

Joe Lasky îşi plimbă ochii peste ea ca şi cînd ar fi cîntărit-o.

– Nu ai reuşit, ştii? Te-ai dus la el cu arme nepotrivite.

Willa nu avea nevoie să-l întrebe ce gîndea; îşi simţi trupul atins de privirea lui, ca şi cînd ar fi dezbrăcat-o. Îşi potoli un tremur. Uneori, Joe te scotea din sărite.

– Termină Joe, a bolborosit ea, ridicîndu-şi sacul şi oftînd. Serios, încotro mergem?

– Sînt serios, a spus el, apucînd-o de braţ şi întorcînd-o cu faţa spre el. Îi străluceau ochii cu subînţeles. Mai vrei o întrevedere cu el? Fiindcă Willa nu-i răspundea, a continuat cu o voce caldă: Ori aşa, ori revenim la planul nostru original.

A urmat o tăcere lungă, încordată. Willei începuse să-i bată inima mai repede. *Planul original.* Cu o voce scăzută, i-a spus:

– Ştii bine ce gîndesc eu despre el.

– Da, ştiu şi am fost de acord să încerci în felul tău, nu-i aşa? Dar dacă metoda ta nu dă rezultate, nu avem de ales. Ori profesorul, ori planul A.

Willa a privit departe, s-a încruntat; a oftat, şi

apoi l-a privit din nou pe Joe.

– Nici nu mă mai pot gîndi să mă apropii de el. Mi-a promis că ne va aresta dacă îl mai deranjăm, şi îl cred.

– Ei... Fără să ţină seama de sacul din spatele ei, o apucă de umeri şi începu să umble prin grădină. Avea pe faţă un zîmbet neplăcut.

– Spre deosebire de iubita noastră patrie, asta este o ţară liberă, nu uita. Trebuie să ştii dragă, că nici Dumnezeu nu poate aresta aici oamenii, dacă nu au încălcat legea. Am dreptate? Şi după cîte ştiu, legea nu interzice o convorbire între prieteni într-un parcaj. Nu-i aşa?

A privit-o cu un zîmbet larg, neplăcut, care s-a transformat într-un rînjet. Willa s-a oprit, mai mult ca să scape de braţul lui Joe.

– Un parcaj!

El s-a întors s-o privească, prefăcîndu-se nevinovat.

– Exact, cum ar fi parcajul în care întîmplător, Prinţul îşi parchează maşina.

Obosit, Nicholas era bucuros să se întoarcă acasă. Fusese o zi lungă din cauza şedinţei de

dimineaţă de la facultate, apoi plictiseala cu studenţii aceia. Simţea cum se enervează, dar imediat s-a calmat. Spera că înţeleseseră mesajul, şi-l vor lăsa în pace de-acum încolo.

Pe neaşteptate, percepuse o altă emoţie căci era ceva ce nu simţea prea des. I-a fost greu să o recunoască la început, dar cînd în minte i-a apărut o faţă palidă luminată de ochi negri, strălucitori, a recunoscut că greşea. Îi părea rău că fusese atît de aspru cu biata femeie... Cum o chema? Da, Caris Wilhelmina. Nicholas a chicotit dînd din cap. Ce nume oribil pentru o fată frumoasă. Frumoasă... da, şi asta îl luase pe neaşteptate. Da, acum gîndindu-se la ea, era frumoasă, o frumuseţe deosebită, dar care bineînţeles nu era genul lui. Poate, se gîndi rîzînd de el însuşi, era doar o ocazie pe care o scăpase. Cu siguranţă, o grămadă de oameni credeau asta despre el. Dar el ar fi dorit sincer să fie mai blînd, fiindcă sub masca duritătii şi pasiunii simţise că era vulnerabilă, şi gîndul acesta îl va urmări multă vreme.

Urcînd treptele spre etajul parking-ului oftă şi-şi căută în buzunar cheile maşinii. Ar fi bucuros ca toată treaba asta, cu coroana Brasoviei, să se termine. Nu avea nevoie de acest fel de tulburare în viaţa sa. Îi plăcea viaţa aşa cum era acum sau aşa cum fusese. Pînă de curînd, fusese

cît se poate de satisfăcătoare. A zîmbit inspirînd aerul rece de februarie. Îi plăcea. Îi sugerase Taniei să stea acasă în seara asta, fiind o seară potrivită de stat în faţa focului şi de băut un pahar cu vin de la gheaţă. Nu se simţea dispus să audă zgomot şi să întîlnească o grămadă de oameni, şi apoi, Tania avea un talent deosebit pentru masaj.

– Iată-l că vine, a spus Joe Lasky, înghesuindu-se mai departe de maşinile clasice sport, cu caroserii strălucitoare.

– Am o senzaţie urîtă, a îndrugat Willa, chiar mai multe senzaţii.

Simţea un nod în stomac. Îi era frig, avea mîinile transpirate şi inima îi bătea foarte tare, dureros.

– Hei, a spus Joe, nu-ţi face griji.

În timp ce se întorcea să cerceteze restul grupului, ea şi-a dat seama că lui îi făcea plăcere. Îl invidia puţin, părea că se bucură de acest risc, în timp ce pe ea aproape o îmbolnăvea.

– Fiţi atenţi, spunea Joe în şoaptă grupului, să nu vă atingeţi de maşină. Să nu vă atingeţi de nimic în afară de pavajul pe care staţi. Nu vreau

să-i dăm prilejul să cheme poliţia.

Dar privindu-l pe profesorul Francia, umblînd cu paşi mari pe lîngă ea în parking, i s-a părut că nu se gîndea la lege şi ordine. Acum părea mai mult un om ce se gîndea la crimă.

Capitolul 2

Doamne ajută, s-a gîndit Willa cuprinzîndu-şi cu braţele genunchii îndoiţi. Apoi socotind poziţia prea defensivă, îşi întinse picioarele şi se lăsă pe spate rezemîndu-se în mîini.

– Îţi cauţi poziţia? a murmurat Joe.

Willa era la doi paşi de ţeava de eşapament a maşinii lui Nicholas Francia. Joe era la dreapta ei, în timp ce toţi ceilalţi şedeau în semicerc în faţa lor. Ca să-şi scoată maşina, Nicholas ar fi trebuit să treacă peste ei.

Una dintre fetele mai tinere, studentă la teatru, Betta Karoly, a exclamat: Bărbatul este un zeu.

De, s-a gîndit Willa, cînd pantalonii gri s-au oprit la cîţiva paşi de ea, poate nu un zeu, dar în orice caz un aristocrat. Avea un aer, o eleganţă înnăscută ce părea că aparţine unei alte epoci, unui alt secol. O făcea să se gîndească la jobene, fracuri şi cravate de mătase. Auzea zgomotul cizmelor lăcuite şi al săbiilor încrucişate.

Cu braţele pe piept, Nicholas a spus:

– Bine. Cred că nu am fost considerat ca un om de cuvînt sau poate că nu aţi înţeles mesajul meu.

Avea vocea rece, de oţel, fără a striga. Şi-a aruncat privirea spre mica adunare şi s-a oprit pe Willa.

Ea l-a înfruntat cu curajul pe care însă nu-l simţea.

– Ce mesaj?

Pe faţa lui a apărut încordarea, dar s-a controlat imediat. Nicholas Francia nu-şi va arăta niciodată furia ce i-ar fi ştirbit demnitatea, s-a gîndit Willa. Conştientă de acest fapt, ea a profitat de moment.

– Te referi la arestarea noastră dacă-ţi tulburăm cursurile sau dacă manifestăm în faţa biroului? Şi-a întins mîinile, prefăcîndu-se nevinovată. Nu înţeleg, nu facem nimic din acestea.

– Nu încălcăm nici o lege, a confirmat Joe Lasky cu obrăznicie. Doar o mică convorbire

liniştită într-un parking public.

– Văd, şi din întîmplare aţi ales locul chiar în spatele maşinii mele.

– Este maşina dumitale? întrebă surprins Joe, iar apoi admirativ. Frumoasă maşină.

– Da, a răspuns rece Nicholas, şi dacă vreau să o mişc?

Joe a ridicat din umeri.

– Nu ştiu domnule profesor, s-ar părea că puteţi avea neplăceri.

Nicholas a respirat liniştit. Willa îi admira puterea de stăpînire. Ştia că îi venea să-i sucească gîtul lui Joe, şi poate şi pe al ei, dar a rămas nemişcat şi tăcut, analizînd situaţia şi căutînd soluţia.

– Spune-mi, îi spuse calm privind spre Willa, ce trebuie să fac ca să scap de voi?

Privirea lui o apăsa greu, ca şi cînd ar fi trebuit să-şi adune toate puterile ca s-o susţină. Dar înainte de a putea răspunde întrebării, Joe se făcu din nou auzit:

– Daţi-ne o şansă, profesore. Lasă-ne să spunem ce ne doare.

– Te rog ascultă-ne, şi-a ridicat glasul Willa peste murmurul ce venea din partea grupului.

– Fir-ar să fie, Caris, a spus răstit Nicholas, pierzîndu-şi puţin răbdarea. Credeam că despre asta am vorbit azi după-amiază, îţi aminteşti?

Ţi-am oferit prilejul în biroul meu.

– Nu. Uitînd cuvîntul de ordine de a sta jos, Willa a sărit în picioare, ba mai mult, a uitat cît de mult o intimida profesorul, şi fără să se gîndească la ce face şi-a pus amîndouă mîinile pe braţele lui încrucişate. Pe faţa lui s-a văzut uimirea. Fără să-i dea atenţie a continuat cu pasiune: Nu, nu mi-ai oferit ocazia să o fac. Eu am vorbit, dar dumneata nici nu ai ascultat. Sînt sigură că nici nu m-ai auzit.

– Ba da, te-am auzit Caris, tare şi răspicat, dar nu am fost de acord şi nu am reacţionat aşa cum ai fi vrut să o fac. Nicholas vorbea aspru şi exasperat. Presupun că asta înseamnă că vă veţi ţine de capul meu pînă mă veţi convinge de dreptatea cauzei voastre. Nu-i aşa?

– Da, a spus Willa cu siguranţă, iar Joe a îngînat:

– Ai înţeles, omule!

Fără să-l ia în seamă pe Joe, Nicholas a continuat s-o privească pe Willa. Un zîmbet îi apăruse în colţul gurii.

– În cazul acesta, nu prea am de ales, şi spunînd aşa se aplecă, o apucă de umeri pe Willa şi o luă fără efort în spinare.

Willa a articulat un *Of,* ruşinat. Grupul, aşezat pe jos, a reacţionat mişcîndu-se uşor, dar înainte ca să-şi revină cineva din surpriză, Nicholas fă-

cuse doi paşi, deschise portiera maşinii şi o azvîrlise pe Willa înăuntru. Închizînd portiera cu zgomot, Nicholas a trecut la volan, a privit în oglinda retrovizoare şi pornind motorul a băgat maşina în viteză.

– Foarte bine, a îngînat el zîmbind ironic, prietenii dumitale par să-şi părăsească postul. Se pare că nu va fi nevoie să calc pe nimeni azi.

– Nu fi dezamăgit, i-a ripostat Willa tot ironic, frecîndu-şi cotul pe care şi-l lovise de clanţa portierei. Bineînţeles că pleacă, am obţinut ce doream, nu?

Nicholas a privit-o indiferent scoţînd maşina din parcaj, dar nu a spus nimic. Joe şi ceilalţi aplaudau şi făceau semne de victorie şi de curaj cu pumnii. Joe i-a făcut cu ochiul sugestiv şi a ridicat degetul mare al mîinii. Willa le-a făcut cu mîna, întrebîndu-se dacă se simţea victorioasă sau mai mult un prizonier de război.

– Pune-ţi centura, i-a poruncit Nicholas, în timp ce conducea maşina prin parcaj spre stradă.

– Poţi să-mi spui unde mă duci? a întrebat Willa nemulţumită.

Nicholas s-a uitat la ceas, înjurînd în gînd.

– Undeva unde să-ţi pot vorbi, să-ţi bag minţile în cap. Ai o idee?

– La bibliotecă sau în partea de nord a campusului?

– Un loc mai intim.

– Intim?

Willa s-a întors să privească profilul grav, aristocratic, profilat pe cerul liliachiu în lumina înserării. Îi veni în minte sugestia lui Joe şi-şi dădu seama că-i bate inima.

– Biroul dumitale?

– Este de preferat un loc unde se găseşte de mîncare. Poate că sentimentul patriotic îţi dă combustibil, dar am avut o zi lungă şi îmi este foame.

Oprindu-se la un stop, Nicholas a tras maşina pe un loc de oprire şi a privit-o lung, cu răceală.

– Ei...

– Îmi pare rău, dar nu mă pot gîndi, a murmurat ea.

Cînd au avut cale liberă, Nicholas a pornit şi maşina lunecă uşor prin intersecţie. Willa privea prin parbriz la cerul ce se întuneca şi la luminile de pe bulevard, dîndu-şi seama că mintea ei nu mai gîndea. Nu găsea să spună nici un cuvînt inteligent. Nu înţelegea de ce, căci nu era obişnuită să fie intimidată de prezenţa unui bărbat, oricît ar fi fost de atrăgător sau carismatic. Căutînd disperată să spună ceva pentru a rupe tăcerea, a zis în final:

– Frumoasă maşină.

– Mulţumesc, i-a răspuns el scurt. O întreţin eu

însumi.

Cum Willa habar nu avea de maşini şi nici de întreţinerea lor, a tăcut din nou. Să seducă acest bărbat? Cînd ea nici nu-i putea vorbi! Au mai trecut de alte intersecţii de străzi şi stopuri, înainte de a avea curajul să-l întrebe din nou:

– Unde mă duci?

El a răspuns enigmatic:

– Într-un loc intim.

Cînd l-a privit, el s-a uitat la ea şi a rîs.

– Ce se întîmplă? Relaxează-te, pentru Dumnezeu. Nu pot fi ucigaşul de pe colină.

– Aşa sînt eu, a spus cu un ton plictisit Willa privind afară. Cînd cineva îmi spune să mă relaxez, de obicei există un motiv ca să nu o pot face.

Spre surpriza ei, Nicholas a izbucnit într-un hohot de rîs. L-a privit supărată şi şi-a întors privirea spre geam, în timp ce maşina îşi continua drumul spre vest, spre Oceanul Pacific.

Trebuie să sun şi să o contramandez pe Tanya, s-a gîndit Nicholas, mirîndu-se că nu era supărat din cauza asta. Tanya era o companie plăcută şi se gîndise cu plăcere la seara împreună cu ea. După ce renunţase o clipă să mai regrete şi dîndu-şi seama că nu era prea dezamăgit, şi-a întors gîndurile la femeia care şedea lîngă el. Nu va fi o companie uşor de suportat.

S-a întrebat o clipă ce voia să facă, să o ia la el acasă? Ce impuls nebunesc îl determinase să o ia? Îşi amintea foarte clar şi fără să se tulbure, cum o simţise în braţele lui. Vînjoasă, flexibilă, dar foarte moale. Fusese surprins de cît era de mică. Îşi mai amintea cum era părul ei pe care îl simţise pe obaz ca o mîngîiere răcoroasă, aproape lichidă.

Îi aruncă o privire scurtă şi observă că se uita cu încăpăţînare pe geam. Părul, în partea care era spre el, era dat după ureche, descoperind o scoică delicată şi curba gîtului. A simţit deodată un îndemn surprinzător să o atingă, să deseneze cu degetele forma urechii şi să coboare în lungul părului mătăsos pînă la căldura catifelată a cefei şi a gîtului.

I-a spus deodată, nerăbdarea sa făcînd ca tonul să pară răstit:

– Spune Caris, cum de ai ajuns să te implici cu gaşca asta?

A simţit-o întorcîndu-se şi privindu-l.

– Nu este o *gaşcă*, sînt prietenii mei. Şi de ce mă întrebi?

– Haida de, este o gaşcă de copii cu mintea înfierbîntată. Pari destul de matură ca să înţelegi mai bine.

– Mulţumesc. Aş vrea să ştiu de unde ţi-a ieşit reputaţia de *şarm?*

Nicholas a privit-o din nou şi şi-a schimbat tonul, transformîndu-l într-un sunet catifelat.

– Şi eu aş vrea să ştiu de ce te simţi ofensată fiindcă te consider o femeie matură.

A urmat o tăcere scurtă. A auzit-o cum respira grăbit.

– Dacă te interesează, am douăzeci şi opt de ani. Dacă găseşti că e ciudat, trebuie să-ţi spun că sînt licenţiată şi acum îmi pregătesc teza de doctorat în istorie. Teza mea este despre arta bizantină.

– Ah, acum înţeleg de ce ai ajuns să fii atît de obsedată de coroana brasoviană.

– Nu sînt obsedată, dar mă interesează arta bizantină din cauza coroanei, dar nu din alte motive.

– Ai dreptate, ai învăţat patriotismul de pe genunchii bunicii.

– Asta este, a spus ea cu o tensiune în voce, dar şi în trup. Ce nu pot să înţeleg, este de ce nu l-ai învăţat şi dumneata.

În tăcerea care a urmat, Nicholas mulţumea întunericului şi conducerii care îl făceau să-şi ţină faţa ascunsă de ea. Doamne, Dumnezeule... ştie... sau crede că ştie. Fiindcă tăcerea devenea semnificativă, el i-a spus calm:

– Dar părinţii dumitale? Ce părere au de... activităţile tale de acum?

– Părinţii mei au murit. Cred că pot fi numiţi patrioţi. Au murit încercînd să cîştige libertatea ţării lor. Au fost omorîţi de actualul regim căruia Statele Unite sînt gata să-i redea coroana regală şi să-l binecuvînteze.

Nicholas a respirat încet.

– Îmi pare rău... şi apoi au lăsat tăcerea să-i învăluie.

Maşina a intrat pe o alee în pantă. Nicholas a oprit motorul, s-a întors spre Willa, şi i-a spus:

– Am ajuns.

Ea şedea liniştită, ascultînd un alt zgomot; era zgomotul ritmic al valurilor lovind în maluri.

– Aici este casa ta, nu? a spus ea cu voce joasă privind la forma întunecoasă a casei. Mai departe era oceanul nemărginit şi cerul, amîndouă luminate de asfinţit.

– Ce facem aici?

– Aici sînt cele două lucruri de care am nevoie, mîncare şi intimitate, a spus Nicholas foarte prietenos.

– Intimitate... Pronunţase din nou acest cuvînt. Bătăile inimii i s-au accelerat iar corpul ei începu să se încălzească. Deodată şi-a dat seama cît de

mică era maşina şi cît de mare era Nicholas. Îşi amintea puterea braţelor lui şi împunsătura aspră a umărului său pe mijlocul ei.

– Hai să mergem. Mi-e foame, a spus Nicholas scoţînd cheile din contact şi deschizînd portiera maşinii. A făcut un efort ca să-şi scoată picioarele din maşină. Trebuie să vorbesc serios cu tine şi cred că asta va dura.

A venit şi i-a deschis şi ei portiera. Fiindcă nu se mişca, el a făcut un gest de nerăbdare.

– Uite ce e, Caris, nu sînt un ucigaş de serial, nici un negustor de albi. Apoi, în ciuda celor ce ai auzit, nu sînt nici un playboy lacom.

Îşi roti braţul cuprinzînd bolta cerului şi marea din spatele casei.

– Ai fi în primejdie mai mare să fii măturată de valuri, decît să fii în mîinile mele.

Simţindu-se caraghioasă, Willa a coborît din maşină. Îşi salvă ceva din demnitatea ei, spunînd cu răceală:

– Din cele ce am citit în ziare şi am văzut la televizor, asta s-a mai întîmplat.

– O casă luată de valuri, asta vrei să spui? Da? Nicholas a rîs. De fapt se întîmplă cînd valurile mari coincid cu mareele. Chiar anul trecut casa unui vecin de-al meu a fost distrusă, şi atunci a menţionat numele unui star de televiziune cunoscut.

– Era vecinul dumitale? a spus Willa încet.

– Acum totul este bine, a spus el neînţelegînd uimirea ei. Am fost norocos, iar acum, cu cer senin şi maree joasă, eşti în siguranţă.

Simţea amuzamentul din vocea lui în timp ce descuia uşa de la intrare pentru ea, apoi aprindea lumina. Casa a fost o surpriză pentru ea într-un anumit fel; altfel, era exact aşa cum se aşteptase.

Era lipită de o stîncă joasă, iar partea dinspre mare era susţinută de piloni groşi. Din spatele casei, de pe o terasă mare, cîteva scări coborau pe plajă. Era exact cum îşi imaginase Willa casa tipică a unui burlac, la marginea unei plaje. Era mică, intimă şi foarte colorată cu mobilă de culoarea nisipului şi cu foarte mult lemn natural şi piatră. Printr-un perete de sticlă culisantă se vedea camera de duş şi un grătar de fript pe terasă.

Totul era nespus de intim, mobila era confortabilă şi îmbietoare.

Avea cîteva pete de culoare neaşteptate: covoare ţesute, perne în culori vii şi pe pereţi cîteva acuarele foarte frumoase.

O mare parte a spaţiului de pe perete era ocupat de etajere cu cărţi. Şi spre marea surpriză a Willei, încolăcită în mijlocul celui mai mare şi confortabil fotoliu era o pisică neagră, enormă, şi cu

o blană lungă. Pisica aştepta desigur sosirea lui Nicholas. S-a ridicat demnă, a sărit de pe fotoliu şi s-a îndreptat spre ei ca o regină. Nicholas nu a privit-o cu plăcere.

Cînd a văzut ochii neîncrezători ai Willei privind de la el la pisică, a ridicat din umeri şi a spus acru:

– Ţi-o prezint pe Ducesa.

– Ce pisică frumoasă, a murmurat Willa, în timp ce Nicholas se ferea de încercările Ducesei de a se freca de pantalonii lui imaculaţi.

– Este pisica mamei, a spus el, îndreptîndu-se spre bucătărie.

Cu o mişcare satisfăcută, Ducesa s-a dus după el fluturîndu-şi coada ca pe un steag la paradă.

Willa a rămas nemişcată cîteva clipe, privindu-i încîntată. Cu toate informaţiile pe care le avea despre profesorul Francia, şi-a dat seama că Nicholas era o surpriză pentru ea. Nu ştia cu precizie de ce, deşi ar fi trebuit să ştie că se poate aştepta la orice.

Căutînd în frigider, Nicholas era nehotărît, ceea ce nu i se întîmpla de obicei. Ştia exact ce plănuise pentru masa intimă cu Tanya. O sticlă de vin *Chardonney* care era pusă în congelator, brînză *Brie*, salată de crudităţi şi pîine caldă, franţuzească. Seara nu mînca niciodată mult, iar Tanya

era foarte atentă cu fiecare gram în plus ce i-ar fi putut strica silueta perfectă. Dar femeia asta... Nu părea să fie amatoare de vin fin, de cristal şi lumînări pe masă.

A privit spre ea, studiind-o gînditor, în timp ce din frigiderul deschis aerul rece străbătea în bucătărie. În ciuda faptului că o găsea matură, părea o persoană a căror gusturi se îndreptau mai mult spre hamburgeri şi Coca decît spre şampanie şi icre negre. Acum şedea pe un scaun, cu cotul pe un genunchi şi cu mîna la bărbie, privind-o pe Ducesă care îşi mînca somonul despre care mama lui Nicholas spunea că este singura hrană tolerată de afurisita de pisică.

Willa părea o adolescentă neglijentă. Părul, deşi mătăsos, era nepieptănat, şortul, bluza şi jacheta de vînt mototolite şi pătate. Amintindu-şi cu părere de rău că o culesese de pe cimentul din parcaj şi-a dres glasul şi i-a spus:

– Dacă vrei să te speli, baia este vizavi de salon, pe coridorul care duce în dormitor. Cred că vei găsi destule prosoape şi tot ce-ţi va trebui.

Ea a şoptit o mulţumire şi-a îndreptat spatele care a făcut sînii mici şi tari să apară de sub bluză şi a sărit jos de pe scaun. S-a aplecat să mîngîie pisica după urechi şi apoi, ridicîndu-se, a ieşit din bucătărie fără măcar să-l privească. Ceea ce nu era rău. După ieşirea ei şi-a dat seama că se

uitase la ea, pîndindu-i fiecare mişcare atît de atent, încît în ciuda dezminţirii lui cu privire la renumele lui de playboy, o îndreptăţea să se îndoiască. Era ceva în felul ei de a se mişca...

Nu cred că voi putea să reuşesc, se gîndea Willa privindu-şi imaginea în oglinda de la baie. Nu presupuneam că va fi aşa.

Nu luase niciodată parte la vreunul dintre cursurile lui. De unde era să ştie că avea o voce catifelată dublată cu oţel, care mîngîia urechile auditorilor şi le dau fiori pe piele? De unde să ştie de alura sa aristocratică? Cum ar fi putut să prevadă că lîngă el se va simţi slabă, ca şi cînd ar fi fost obligată să poarte manşete şi volane, şi să zîmbească timid peste evantai. Ştia că era la talie mult mai mică, dar avea puterea unui bou şi nu purtase în viaţa ei volane. Ce avea el de o făcea să se simtă aşa de vulnerabilă?

Bănuia că se datora faptului că era ce era şi cine era, suficient ca să-i inspire respect. Dar simţea ceva mai mult, ceva la care ar fi trebuit să fie imună. Da, bărbatul avea atîta farmec cît doisprezece bărbaţi la un loc. Dar în preocupările Willei era un alt motiv pentru care Nicholas ar fi fost un

element extraordinar pentru cauză. Pentru ea personal nu însemna nimic. Ea avea alte preocupări. Ea nu se gîndea decît la cauza lor. *Cauza!* Chiar în mintea ei, cuvîntul îşi pierdea din importanţă. Erau o mulţime de cauze, unele valoroase, altele ridicole. Să salvezi asta, să interzici alta, să opreşti altceva. Pentru Willa aceasta era mai mult decît cauza. Era o misiune. Dacă ar fi fost capabilă să joace un rol cît de mic în interzicerea trimiterii coroanei în Brasovia, ar fi cel mai preţios dar pe care l-ar putea face celor două persoane pe care le iubea cel mai mult. Figura din oglindă era întunecată, ochii închişi şi gînditori. Cîteva clipe Willa a simţit un dor nespus de timpuri, de locuri şi persoane pe care nu şi le mai putea aminti. Bunicii ei dăruiseră atît de mult şi pierduseră la fel de mult. Le datora atît de mult. Îşi va păstra curajul pentru ei.

A dat drumul la apă, şi-a umplut palmele şi şi-a frecat cu putere faţa şi gîtul. Cînd s-a privit apoi în oglindă, obrajii erau rumeni şi ochii strălucitori; i-a încreţit făcîndu-i să clipească, cu un surîs provocator. Poate, se gîndi ea. Poate ar trebui să încerce să aplice sugestiile lui Joe. Aşa... părea înfiorată, fasonată şi feminină... dar era oare? Poate că ar trebui să încerce să-l seducă pe Nicholas, care avea renumele că preţuieşte astfel de lucruri. Dacă puterea de convingere nu-i

reuşea, de ce nu? Pe cine credea ea că poate înşela? Nicholas avea reputaţia de a fi în compania femeilor superbe, modele, actriţe, manechine. Şi ce era ea? În nici un caz nici superbă, nici sclipitoare, era *mica pasăre neagră*, cum o poreclise bunicul ei cu ani în urmă, şi porecla i se potrivea de minune. Nicholas... Ce fel de pasăre ar fi? Un vultur, poate... cu ochii aceia roşiatici şi prezenţa lui mîndră şi distantă.

Wilhelmina, i-a spus ea figurii din oglindă, *las-o baltă. Mai bine pregăteşte-ţi forţele ca să-l convingi cît mai repede. Vulturii mănîncă la masa de dimineaţă păsările negre.* Gîndul acesta făcea să-i treacă fiori prin braţe. Au dispărut repede, dar i-a rămas în obraji culoarea în timp ce se întorcea în bucătărie să-l întîlnească din nou pe Nicholas.

Nicholas s-a mirat că are culori în obraji. Era ciudat, fiindcă nu vedea de ce, şi a crezut că se înşală. Apoi s-a gîndit că nu foloseşte fard deloc şi asta l-a intrigat mai mult. Se trezi întrebîndu-se dacă pielea ei este aşa de moale şi parfumată, proaspătă şi curată cum arăta acum.

– Ah... ai terminat, a spus el scurt, apoi în-

cruntîndu-se, te pricepi să gătești?

Ea s-a oprit în mijlocul camerei și a întrebat bănuitoare:

– De ce?

La expresia ce-i apăruse pe față, Nicholas a izbucnit în rîs spontan.

– Nu te speria, voiam doar să știu dacă poți să faci o salată. Ținea în mînă o s alată verde, pe care i-a întins-o. A luat-o îndemînatică.

– Cred că așa ceva pot face, a șoptit zîmbind. Dă-mi cuțitul.

După o pauză lungă, i-a spus, ezitînd puțin:

– Doctore Francia?

– Ce... și Nicholas s-a întors. Te rog să-mi spui Nicholas, i-a spus el ascuțit. Ea părea nesigură. S-a întîmplat ceva?

– Nu... nu...

– Cuțitul este în sertar, în cel din dreapta.

S-a întors spre frigider, ascunzîndu-și dezgustul pe care-l simțea pentru el. Nu-i venea să creadă că făcuse așa ceva. O privise ca un școlar bătut. De ce? Doar fiindcă îi zîmbise și era prima dată că o făcea. Avea o grepiță, și așa cum bănuise, s-a transformat deodată dintr-o luptătoare într-o zînă. Își încreța colțurile ochilor și căpăta o expresie poznașă. Gura ei părea mai moale și mai generoasă. Îi venea și lui să-i răspundă cu un surîs, să-i atingă buzele cu buzele lui, doar ca să

le încerce gustul.

Nicholas, stăpîneşte-te! Ascuns de uşa frigiderului, se lupta să-şi îndepărteze gîndurile urîte ce puseseră stăpînire pe mintea lui. Dacă nu avea grijă, va uita de ce a adus-o în primul rînd, aici. S-ar putea să fie o zînă, dar zînele erau cunoscute ca nişte creaturi ce tulbură echilibrul. Nu-şi putea permite să uite că femeia asta era cu adevărat un pericol pentru el şi pentru cei pe care îi iubea.

– Înţeleg că nu-ţi place să găteşti, a spus pe un ton convenţional, depărtîndu-se de frigider, cu braţele încărcate, şi închizînd uşa cu cotul.

L-a privit peste umăr, a ridicat din umeri şi s-a întors spre salată.

– Mă descurc foarte bine cu lucruri care îmi iau mai puţin de jumătate de oră ca să le pregătesc. Nu aş vrea să-mi fac o carieră din asta, atîta tot. Am învăţat bucătăria brasoviană care, pot să jur, îţi ia jumătate din viaţă.

– Jumătate ca să găteşti şi altă jumătate ca s-o digeri, a spus Nicholas rîzînd.

Trăsăturile ei s-au luminat, s-au îmblînzit şi zîmbetul ei de zînă a apărut din nou. Era pregătită de data asta şi a răspuns fără să-şi piardă capul.

– Ce mai ai aici, îl întrebă cu voce puţin înecată.

Privind la grămada din braţe, i-a răspuns:

– Astea? Cîteva lucruri care merg bine cu salata, şi asta.

A ridicat sticla de vin, o roşie rostogolindu-se pe jos, sfărîmîndu-se. Ducesa s-a deranjat ca s-o cerceteze, a pufnit dispreţuitor şi s-a întors la peştele ei.

– Fir-ar să fie, a bombănit Nicholas, luptîndu-se să evite un alt dezastru.

– Lasă-mă să te ajut... şi Willa şi-a şters mîinile de fustă şi a salvat o sticlă cu condimente pentru salată. A pus-o pe bufet şi a întins mîna să ia pîinea pe care o ţinea la subsuoară.

– Nu, nu asta, a ţipat Nicholas, ia brînza şi avocado-ul ăsta.

Fructul era prins în scobitura cotului şi i-a simţit atingerea degetelor reci cînd l-a luat. Dar brînza era şi ea în echilibru instabil, sus pe piept, prinsă cu bărbia, şi ca să-i fie mai uşor şi-a îndoit genunchii şi s-a dat pe spate. Cînd s-a apropiat să ia pachetul cu brînză, l-a privit direct în ochi şi a văzut cum îşi micşorează, mirată, pe ai ei. A auzit respiraţia moale, i-a văzut gîtul mişcîndu-se şi apoi genele ca o perdea, ascunzîndu-i ochii. Uimit, Nicholas a simţit că pielea i se înfierbîntă şi respiraţia i se accelerează. Şi-a adus aminte de furtunile cu tunete din Franţa, cînd era copil, căldura şi fulgerele care făceau să ţi se încreţească pielea, aerul atît de dens, încît respirai cu greu-

tate, excitaţia ca şi cînd ceva trebuia să se întîmple în acel moment.

De necrezut, s-a gîndit el, imposibil. Dar nu mai avea nimic în braţe acum, iar nevoia să-şi umple braţele cu ea era uimitoare. Nu-şi putea permite s-o facă, ştia că nu putea, dar tensiunea din aer şi electricitatea îi întuneca mintea, înăbuşind vocea raţiunii. Copil fiind, furtunile îi dădeau întotdeauna stări de excitaţie şi pasiune.

Willa a scos un sunet imperceptibil din gît şi s-a depărtat. El a fixat-o cu privirea şi a văzut că obrajii i s-au colorat din nou, de data aceasta se înroşise. El avea toţi muşchii încordaţi, ca şi cînd s-ar fi pregătit pentru o întrecere fizică. A făcut un efort conştient ca să se relaxeze. Ridicînd sticla cu vin, a îngînat:

– Trebuie să iau tirbuşonul...

Tunetele şi fulgerele s-au potolit, dar nu au dispărut. Nicholas le putea auzi şi simţi la distanţă în timp ce desfunda vinul, tăia pîinea şi făcea tot ce era necesar pentru a aşeza masa cum trebuie. Conversaţia decurgea în crîmpeie, ca ploaia bătută de vînt.

– Poţi să-mi dai cuţitul?

– Acesta?

– Nu, cel de pîine, cu lama zimţată. Mulţumesc.

– Vrei puţină ceapă verde în salată?

– Nu, dar tu?

– Nu, dar măsline?

– Da, îmi plac măslinele.

– Bine, şi mie.

I-a cerut să-i dea untul şi în timp ce o făcea, a atins untul cu degetul mare şi, mînjindu-se, a spus: Nu... nu... şi l-a lins. Privind-o mişcîndu-şi gura şi limba, Nicholas a simţit furtuna apropiindu-se.

A fost o uşurare cînd Ducesa a început să se învîrtă în jurul gleznelor lui, cerînd să iasă afară.

– Pisică afurisită, a spus Nicholas, încercînd să o împingă.

– Mie îmi place. Willa s-a aplecat ridicînd pisica speriată şi luînd-o în braţe. Este dulce.

Pisica părea aşa de jignită, că Nicholas nu s-a putut stăpîni să nu rîdă.

– Imposibil, nimeni de pe această planetă nu poate spune despre acest animal că este dulce. Este leneşă, isterică, obraznică, prost crescută...

– Ai spus că este a mamei tale. De ce o ţii aici dacă nu-ţi place?

Spre surprinderea Ducesei, Willa şi-a aplecat capul ca să-i atingă blana cu obrazul ei. Un moment, părul ei s-a amestecat cu blana, amîndouă la fel de negre ca noaptea. Nicholas şi-a dres glasul:

– Tata are emfizem. În stadiul în care se află,

părul de pisică nu-i face bine.

– Îmi pare rău.

El a schimbat subiectul, ridicînd din umeri. Două perechi de ochi îl priveau cu o intensitate felină. Ca să le evite, s-a dus în camera de zi şi a deschis uşa culisantă din sticlă.

– Veniţi aici, probabil că pisica vrea să iasă afară.

Willa l-a urmat, dar imediat ce au ieşit afară, Ducesa, perversă ca întotdeauna, a început să miaune tare, închizînd ochii. Nicholas a înjurat pe tăcute şi, luînd-o din braţele Willei, a pus-o energic pe terasă. S-a uitat la el clipind şi a început să se spele.

– Este aşa frumos aici, afară, a spus Willa, ducîndu-se spre balustradă. Aş dori...

Silueta ei, pe fundalul luminat de luna argintie şi apă, era graţioasă. Vîntul îi flutura părul ca nişte aripi.

– Ce ţi-ai dori, a întrebat-o el şoptind în zgomotul făcut de valuri.

Ea s-a întors cu faţa spre el.

– Oooo, doar să putem mînca aici, afară, dar cred că este prea frig, a rîs ea, şi şi-a frecat repede braţele.

– Este februarie, a răspuns Nicholas, punîndu-şi calm mîinile în buzunare, ca să-şi înăbuşe dorinţa de a o lua în braţe, s-o încălzească cu

trupul lui. Este o noapte mai potrivită de stat lîngă foc.

Asta şi plănuise el să facă cu Tanya. Dar în momentul acela nu se uita la buclele Tanyiei în lumina aurie a focului. Avea în faţă un păr drept şi strălucitor, care la lumina focului se va reflecta ca lumina lunii pe apă.

Deşi noaptea era senină, Nicholas a auzit tunetul de la distanţă.

S-a întors în casă, aşteptînd ca ea să intre înaintea lui, şi a închis apoi uşa. În căldura şi liniştea camerei, s-a dus la masa pregătită şi aşezată în faţa ferestrelor, şi a umplut cu vin două pahare. I-a întins unul Willei şi a răspuns mulţumirii ei, ridicîndu-l pe al său ca pentru un toast.

– Ei, Caris, cînd vei începe? a întrebat-o pe deasupra paharului.

Sprîncenele ei negre s-au arcuit deasupra paharului, a sorbit, apoi, cu un gest interogator, a răspuns:

– Ce să încep?

– Să-mi vorbeşti, convingîndu-mă să cred în dreptatea cauzei voastre.

Era foarte aproape de ea. Ca să-l privească în ochi trebuia să-şi dea capul pe spate şi să-şi ridice bărbia, un gest pe care el şi-l reamintea, gest care făcea să-i cadă pe spate părul strălucitor.

– Dar tu cînd vei începe să mă convingi să renunţ la ea?

La vederea buzelor ei umede de vin s-a simţit ameţit, gîndindu-se la combinaţia de gusturi. Reacţia lui incredibilă începea să-i pară normală, un fenomen care trebuia acceptat şi cu care te obişnuieşti, ca şi mareea. Îşi va pierde probabil pacea şi liniştea vieţii lui de acum, dacă nu va putea rezista. Trebuia să găsească un motiv ca să-şi scoată din cap povestea brasoviană. În timpul acesta, totul va deveni un simplu joc, timp în care se întreba cît va putea rezista atracţiei ei.

– Să mîncăm mai întîi, a spus ea zîmbind, în timp ce el îi ţinea scaunul. Mai tîrziu ne vom ocupa de afaceri.

Capitolul 3

După al treilea pahar cu vin, Willa l-a întrebat solemn:

– Ştii ceva? Bunica mea a sedus odată, în timpul războiului, un colonel nazist.

Asta îi scăpase cu o uşurinţă surprinzătoare; mai dăduse ea la iveală cîte ceva în timpul mesei. Nu ştia dacă se datora vinului sau faptului că Nicholas era o gazdă fermecătoare. Pentru prima dată, Willa a înţeles de unde provenea reputaţia lui. Putea înţelege de ce femeile mureau după el. Ar fi uşor s-o facă... da, dar ar fi şi o mare prostie.

Nicholas s-a aplecat spre ea şi a murmurat:

– Te cred.

Willa a ridicat paharul şi a studiat faţetele de cristal care se luminau.

– L-a împuşcat, după ce băuse...

Nicholas a clipit, şi a îngînat un „Oh".

După ce a băut şi ultima picătură de vin şi a pus paharul pe masă, a continuat povestea:

– S-a îmbrăcat cu hainele lui şi i-a salvat pe cei trei partizani care erau torturaţi în subsolul casei. Unul dintre ei a fost bunicul meu.

Nicholas i-a umplut din nou paharul.

– Ce femeie deosebită!

– Da, a spus Willa, a fost... şi este. Ştii ce a făcut ca să trăiască atunci cînd a venit aici? S-a oprit ca să fie mai dramatică mărturisirea. A făcut sutiene.

Nicholas a chicotit, sorbind vinul.

– Serios. Şi-a găsit de lucru într-un atelier de lenjerie de damă devenind croitoreasă. În special, sutiene. Aşa ne-a ţinut ea pînă cînd bunicul a găsit de lucru. Ştii cum şi-a găsit pînă la sfîrşit? A răspuns la un anunţ din ziar, care căuta tapiţer pentru maşini. De-abia vorbea englezeşte, dar cînd l-au întrebat dacă avea experienţă în meserie, el a răspuns *sigur.* Aşa că l-au angajat. Nu mai făcuse în viaţa lui aşa ceva, dar după cinci ani avea atelierul lui propriu.

– Un om remarcabil, a spus încet Nicholas.

– Da, a confirmat Willa cu devoţiune. Amîndoi sînt nişte oameni remarcabili. Şi formează singura mea familie. Pentru mine, ei reprezintă totul.

Nicholas a ridicat paharul spre ea şi a spus:

– Te înţeleg!

A văzut în privirea lui că putea să înţeleagă. Ce om minunat, s-a gîndit ea, nu este numai strălucitor şi plin de farmec, dar este şi înţelegător. Pentru un moment a simţit căldura înţelegerii lui. Îi dădea o stare ciudată: se simţea bine, dar excitată. Fericită. Deşi de necrezut, era fericită lîngă Nicholas.

Îi părea rău că trebuie să renunţe, dar nu putea uita motivul pentru care era acolo. Aşa că, făcîndu-şi curaj cu încă o gură de vin, a inspirat adînc şi a spus:

– Acum povesteşte-mi despre familia ta, Nicholas.

Nu a avut nici un moment de ezitare; o privea cu ochi zîmbitori şi cu multă căldură.

– Sigur că da. Ce ai vrea să ştii?

Ea şi-a dres glasul şi i-a spus liniştită:

– Ştiu că ai părinţi, o mamă care iubeşte pisicile şi un tată care suferă de emfizem. Locuiesc în apropiere?

– La Pasadena.

– E bine, îi poţi vedea deseori.

Cît de veselă şi de *transparentă,* se gîndea

Nicholas privind-o amuzat.

– Pot, dar nu o fac. Nu atît de des pe cît ar trebui, în orice caz.

– Ai fraţi şi surori?

Punea întrebările cu o curiozitate gălăgioasă, aşa cum fac copiii cu colegii lor la şcoală. Răspunsurile lui Nicholas erau tot atît de clare şi deschise ca ale unui şcolar.

– Nu, sînt unicul fiu.

– Adevărat? A zîmbit şi i-a întins o mînă impulsivă. Şi eu, dar nu mi-a părut rău niciodată. Nu-mi amintesc să mă fi simţit vreodată singură, fiindcă bunicii mei erau nişte oameni atît de interesanţi. Dar tu? Ţi-a părut rău că erai unul singur?

Atingerea şi surîsul ei l-au făcut să tresară; surîsul său fusese distrat, aproape străin. Acum ochii lui s-au micşorat gînditori, trădînd o urmă de nelinişte.

– Nu ştiu, nu m-am gîndit niciodată prea mult. Cred că găseam viaţa destul de... complicată aşa cum era.

Complicată, ce cuvînt straniu îşi alesese. Fără motiv, inima Willei începuse să bată mai repede.

– Ai fost sărac cînd erai copil, Nicholas? a întrebat ea încet, îndrăzneţ.

– Sărac? A strîns din dinţi, apoi s-a relaxat zîmbind. În unele privinţe, da, foarte sărac. În altele, cred că am avut o copilărie foarte bogată.

Deşi zîmbea, avea ochii pierduţi... o fantasmă, s-a gîndit brusc Willa. Fantoma unui copil extraordinar de mîndru, dar însingurat.

– Şi eu la fel; dar îi veniseră în minte toate umilinţele sărăciei şi cît de greu trebuie să-i fi fost unui copil ca Nicholas.

I se strîngea inima la acest gînd. Între ei se aşternuse tăcerea, dar nu ca o pînză impenetrabilă, ci ca un cablu. O tăcere prin care puteau comunica prin acel cablu nevăzut şi care-i lega şi îi apropia.

Schimbau priviri, iar a lui Nicholas era caldă. Willei, camera i se părea insuportabil de caldă, dar în schimb, îşi simţea capul limpede, uşor, ca şi cînd ar fi zburat spre soare.

E vinul, numai vinul. Fii atentă, se gîndi ea. Conştiinţa îi spunea: *Spune-i acum. E timpul. Nu vei mai avea o altă ocazie, spune-i... întreabă-l!* Dar înţelepciunea îi atrăgea atenţia: *Fii prudentă.* Dar lupta a fost scurtă. A inspirat adînc şi s-a auzit spunînd:

– Nicholas, ştii că semeni nemaipomenit de mult cu regele Alexi al Brasoviei?

Willa nu ştia sigur la ce să se aştepte. O tăcere provocată de şoc, surpriză, o urmă de vinovăţie poate, dar la ce nu se aştepta a fost un hohot de rîs spontan.

– Nu, cred că nu, a spus Nicholas chicotind şi

cu ochii strălucind de veselie.

– Ei bine, da. Mă surprinde că nimeni nu ţi-a spus-o pînă acum şi că nu ai observat niciodată. Tu predai istoria Europei de Est, ai văzut fotografii ale familiei regale, a spus grăbită Willa.

– Ca să-ţi spun adevărat, nu m-am gîndit la asta...

A chicotit încă o dată, ducîndu-şi mîna la mustaţă. Era un gest instinctiv şi care nu era caracteristic la un om care se stăpînea aşa ca el.

Surprinzător, şi totuşi pare stînjenit, s-a gîndit Willa, şi aproape l-a crezut.

Nicholas şi-a lăsat paharul cu vin şi i-a spus:

– Îţi mulţumesc pentru compliment.

– Nu a fost un compliment, a fost doar o afirmaţie, a spus Willa cu tărie.

Era convinsă că se ascunde. Nu era nici o îndoială privindu-i faţa, ţinuta şi distincţia. Fără să mai ţină seama de toată cercetarea, nu putea fi o simplă coincidenţă.

– Caris, eşti serioasă? Crezi cu adevărat că eu aş fi, ce? O rudă oarecare a regelui Alexi?

– Nu oarecare. Ci directă. Şi nu cred, sînt sigură.

Willei îi bătea inima aşa de tare, încît greu putea să o potolească, dar i-a susţinut privirea provocîndu-l. Dar fără să-i răspundă provocării, el a privit-o blînd, chiar compătimitor. Asta a enervat-o

peste măsură.

– Caris, i-a spus el drăguţ, luîndu-i din mînă paharul, cred că ai băut prea mult vin.

Poate că băuse prea mult, dar era departe de a fi beată, şi nici nu era proastă. Demnă, s-a ridicat, a stat un moment ca să fie sigură de echilibrul ei şi s-a îndepărtat de el. Întorcîndu-i spatele şi privind focul, i-a spus liniştită:

– Mă aşteptam că ai să negi. Dar totul se leagă perfect. Familia regală a scăpat din Brasovia, luînd cu ea bijuteriile coroanei, este un fapt cert. Bijuteriile au ajuns în mîinile americanilor. Nu era normal ca familia regală, ajungînd la liniile americanilor, să le încredinţeze lor, cum şi ei s-au pus la adăpostul americanilor? Prin urmare, dacă bijuteriile sînt în America, atunci şi familia este aici?

– Bineînţeles, a aprobat repede Nicholas. Dar ce te face să crezi că sînt un membru al familiei?

– Eşti o copie exactă a imaginii regelui Alexi. Familia ta a scăpat din Brasovia la sfîrşitul războiului. Asta ai spus-o şi tu.

– Ţi-am mai spus că m-am născut în Franţa, după război.

– Dar acolo ai trăit foarte puţin timp. Apoi familia ta s-a mutat în America.

Simţind că venise în spatele ei, s-a întors cu faţa la el.

– Nicholas, ştiu că am dreptate în ceea ce te

priveşte. O ştiu. Asemănarea nu este superficială, este stranie.

Şi-a pus mîinile pe umerii ei, în timp ce ea se simţea din nou inundată de acea căldură şi limpezire a minţii. A fost nevoie de toată voinţa ei ca să-i susţină privirea sigură, dar a reuşit. După o clipă, ce i s-a părut o veşnicie, i-a zîmbit cu bunătate dînd din cap.

– Îmi pare rău, Caris.

Dar, în sinea ei, simţea că triumfase. Era doar o evaziune, nu o dezminţire.

– Jură, a murmurat ea, inspirată subit. Pe onoarea ta. Spune-mi că nu eşti un prinţ sau măcar un mare duce de Brasovia. Spune-mi că nu eşti fiul sau nepotul regelui Alexi sau altceva!

Privirea lui nu era ezitantă, mîinile de pe umerii ei erau calde şi grele. Cu respiraţia lui a făcut să i se mişte şuviţele de păr de pe frunte. Simţea că-şi pierde echilbrul, ca şi cînd s-ar fi rezemat de Nicholas... *Vinul,* se bîlbîi ea, *am băut prea mult vin.*

A urmat o pauză, apoi foarte încet şi calm, Nicholas a spus:

– Îţi jur pe onoarea mea că nu sînt nici prinţ, nici mare duce de Brasovia şi nu sînt nici un fel de rudă cu regele. Eşti mulţumită?

A prins-o de bărbie ridicîndu-i-o în sus. Ea s-a uitat la el în tăcere, încăpăţînată. S-ar putea să

greşească. A jurat pe onoarea lui. Nu poate minţi. Nici ea nu ştia de ce era aşa de sigură de asta. Nicholas îi spunea adevărul.

Deodată s-a bucurat mult că Nicholas nu era prinţ. Bucuroasă! Fiindcă ştia cu siguranţă că într-o clipă o va săruta. Renunţînd la poveştile cu zîne, ceva îi spunea că în viaţa adevărată era mai bine să te sărute un profesor, decît un prinţ.

Nicholas îşi dăduse seama că o va săruta. Dar nu se grăbea. Această clipă, prima clipă de intimitate dintre un bărbat şi o femeie era mică. Şi dorea să o savureze.

A început prin a face ceva ce-şi dorea de mult să facă. Şi-a plimbat mîna în sus de la umăr, i-a atins gîtul cu dosul degetelor, ca apoi să-şi bage degetele sub perdeaua de păr. Era plăcut, aşa cum îşi imaginase, să simtă sub palmă gîtul, iar pe dosul palmei mîngîierea părului ca o ploaie rece. A simţit o dorinţă puternică să-şi îngroape faţa în el. În loc s-o facă, şi-a plecat capul, a privit-o adînc în ochi şi i-a spus încet:

– Caris, nu sînt un prinţ, sînt un om obişnuit, un modest profesor universitar. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Nu sînt dezamăgită, doar confuză, a şoptit ea.

A înţeles ce voia să-i spună. Cu cît stătea mai mult lipit de ea şi privind la faţa ei, cu atît se

întreba care pe care seduce. Adînc în fiinţa sa, simţea singura îndoială masculină, sindromul lui Samson, cum îl numea un partener de tenis şi coleg cu el, teama că aceasta ar putea fi femeia care atingîndu-l, îl va schimba pe veşnicie.

Genele ei dese, negre şi lungi, dădeau impresia că este gata să adoarmă. Şi-a coborît gura încet spre ea, dîndu-i posibilitatea să se retragă, dar ştiind că nu o va face. În schimb, cînd se oprise, înainte să o atingă, ea şi-a mişcat capul uşor, ceea ce demonstra, fără vorbe, că era de acord. Cînd, în sfîrşit, buzele lor s-au atins, ea a scos un sunet slab ca o şoaptă, ce ieşea odată cu respiraţia. Nu numai că accepta sau întorcea sărutul, părea că este o parte a lui împărtăşind şi gustîndu-l. Sărutul nu a fost numai al lui, ci al amîndurora, scăpîndu-le de sub control, avînd propria lui viaţă şi dorinţă, ceva ce părea că va dura etern, mai profund, mai puternic. El învăţa forma şi ţesuturile gurii ei, iar ea pe a lui. Cu limba îi desfăcea buzele, gustînd vinul şi gustul ei, aşa cum făcea şi ea. Sub buzele lui a simţit cum buzele ei tremurau, ceea ce l-a făcut să gîndească la lucruri tandre şi fragile de noutate şi uimire. Atingînd-o a simţit furnicături în degete şi o durere adîncă în fiinţa lui. Zguduit, s-a îndepărtat.

– Iartă-mă, a spus din nou. Îţi cer iertare fiindcă nu sînt un prinţ, nu pentru sărut. Spre uimirea

lui descoperise că inima îi bătea puternic în piept.

Ea şi-a dres uşor glasul înainte să-i răspundă:

– E O.K.,,. S-a scuturat uşor, iar el şi-a retras cu părere de rău mîna de pe ea. Am sperat că ne vei putea ajuta, asta este tot.

– Să vă ajut?

Ea îşi aţintise ochii pe pieptul cămăşii lui, ca şi cum nu se putea uita în ochii lui. Şi-a stăpînit dorinţa de a o lua în braţe.

– Caris, chiar dacă aş avea legături cu familia regală, cum crezi că aş putea să vă ajut?

– Ne-am gîndit că tu, familia regală, ar putea determina guvernul să nu înapoieze coroana, a spus ea încet. Sau, cel puţin să avem pe cineva care să ne susţină.

Întorcîndu-se, a ridicat din umeri. Cu spatele la el, vocea ei suna înăbuşit.

– Nu este nimic, va trebui să o facem noi singuri.

Îşi ţinea capul aplecat şi părul ajunsese pe gît, dînd impresia de vulnerabilitate a unui copil.

– Ce ai să faci? a întrebat-o Nicholas cu simpatie pentru ea, dacă nu pentru cauză.

Tot ce dorea acum cu disperare, era să o sărute din nou. S-a îndreptat şi i-a aruncat o privire peste umăr. Ştia, chiar înainte să-i fi văzut gropiţa din bărbie, că îşi recîştigase siguranţa.

– Cred că vom pune în aplicare planul A, a

spus ea dînd din cap.

– Planul A?

– Da, tu erai planul B. Cum acesta nu a funcţionat, ne vom întoarce la planul original.

– Adică... şi Nicholas surîdea.

A privit drept spre el şi a spus serios şi solemn:

– Să furăm coroana.

În tăcerea care a urmat, Nicholas nu a mai auzit nici tunete, nici fulgere, ci doar vocea lui:

– Cum?

Vocea şi atitudinea ei erau indiferente.

– Plănuim să furăm coroana cînd va fi adusă la expoziţie la Los Angeles. Nu-mi surîdea ideea prea mult, dar... Căscînd, deodată, a continuat: Acum cred că asta rămîne de făcut.

După primul şoc, Nicholas a simţit că se înfurie. Cu mult calm i-a spus:

– Asta este un fel de şantaj?

– Şantaj? Cred că s-ar putea să fie, dar nu-mi place să-l consider aşa. Noi nu vrem bani. Noi vrem să împiedicăm trimiterea în Brasovia. Ne gîndim la un fel de protecţie.

– Fir-ar să fie, nu vorbesc de guvernămînt, ci de mine. Supărarea lui promitea să devină un conflict. Ce încerci să faci? Ai crezut că mă vei obliga să cooperez, spunîndu-mi despre idioţenia... Nu are importanţă.

S-a oprit privind-o, fiindcă principalul era controversa. Era foarte serioasă. Poate puţin ameţită, căci nu ar fi trebuit să-i divulge planul nesăbuit. Dar fiecare cuvînt pe care îl spunea, era gîndit.

– Doamnă, i-a spus el în final, eşti nebună.

Făcînd un efort să-şi stăpînească furia, i-a întors spatele şi prinzîndu-şi degetele le-a dus la ceafă şi a inspirat adînc de cîteva ori. Era mai mult decît supărat, era furios, furios pe ea şi pe el. Furia lui avea de-a face cu mult mai mult decît prostia pe care voia s-o facă. Ce puţin îi trebuise pentru a se îndrăgosti de ea. Aproape reuşise să-l zăpăcească. Avusese dreptate de la început: nu era altceva decît o nebună fanatică. Frumoasă, senzuală, excitantă... poate chiar vulnerabilă, dar primejdioasă şi imprevizibilă ca o panteră.

Cînd s-a întors, ea îl privea liniştită. Părea supărată şi puţin speriată. Înainte de a-i spune ceva, ea a izbucnit:

– Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să vorbesc despre asta. Dar cred că din cauza vinului din care am băut mai mult. Te vei adresa poliţiei?

– Pentru ce? Se mira auzindu-se cum ţipa. Ţipa rareori. Doamnă, nu voi face nimic. Indiferent ce aţi face, veţi ajunge toţi la puşcărie sau chiar mai rău. Colecţia este nepreţuită. Ai idee de măsurile de securitate ce vor fi luate? Aici, în Los

Angeles, va fi expusă la Muzeul Metropolitan, ştii ce servicii de pază există acolo?

– Da, bineînţeles că ştiu.

El s-a oprit s-o privească.

– Ştiu... eu lucrez acolo...

Nicholas a scos un geamăt.

Willa l-a privit cum îşi freca obrazul cu mîna şi s-a uitat apoi la ea, ca şi cînd vederea ei îi provoca durere. A trebuit să-şi adune toate puterile ca să nu clipească cînd i-a întîlnit privirea. Era încă sub şocul sărutului, simţea în stomac o căldură şi un tremur, o slăbiciune în picioare şi înţepături în buze. Dorea foarte mult s-o mai sărute o dată, dar ochii lui Nicholas îi spuneau clar, că ultimul lucru pe care l-ar fi dorit, ar fi fost s-o atingă. Nici acum, şi niciodată.

– Îmi pare rău, a spus ea, înghiţindu-şi nodul din gît. Nu ar fi trebuit să spun nimic. Nu ştiu la ce m-am gîndit...

Nicholas continua s-o privească.

– Ar fi mai bine să plec... Amintindu-şi cu întîrziere că era la mare distanţă de casă, fără nici un mijloc personal de transport, a spus stăruitor, deşi ştia că nu-şi poate permite: Voi chema un taxi.

– Pe dracu', i-a răspuns acru Nicholas. Eu te-am adus aici, eu te voi duce înapoi. Dar nu înainte de a-mi da toate detaliile asupra nebuniei

pe care vrei s-o faci. Stai jos!

I-a indicat canapeaua. Pentru ea a fost o uşurare să se supună, căci începuse să aibă probleme cu slăbiciunea picioarelor. Şi cum Nicholas a luat poziţie în faţa căminului cu picioarele depărtate, braţele pe piept şi cu o strălucire de vultur în ochi, s-a gîndit: Dacă nu este un prinţ, ar trebui să fie...

– Aşadar, lucrezi la Muzeul Metropolitan. Willa a aprobat. Era un subiect despre care putea vorbi uşor şi deschis.

– Lucrez de cînd eram în liceu. Am început apoi ca doctorand şi cînd mi-am luat diploma mi-au oferit o slujbă cu salariu. Acum este doar o jumătate de normă, dar cînd îmi voi lua doctoratul mi-au promis un post de asistent muzeograf.

Nu-şi putea ascunde entuziasmul vocii. Îşi iubea meseria. Faptul nu i-a scăpat lui Nicholas. O privea ironic.

– Îţi place slujba, după cîte văd.

– Da, foarte mult... a şoptit ea dînd din cap.

– Poţi să-ţi iei adio de la ea, i-a spus brutal. Willa a clipit şi a privit în altă parte. Aşa se va întîmpla dacă persişti să faci ceea ce vrei, această idioţenie. Cred că-ţi dai seama, nu?

Willa a dat din nou din cap şi a şoptit:

– Da.

El a făcut un zgomot ce-i dovedea exas-

perarea.

– Nu poţi face aşa ceva. Vei fi prinsă şi închisă. Ai idee ce înseamnă asta? Nu este vorba de o mică demonstraţie care nu provoacă tulburări. Vei pierde şi mai mult decît o slujbă, Caris; îţi vei strica viitorul. Pentru ce? O bucată de metal şi o mînă de pietre. Simbolul, a ceva ce nici nu mai există. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, de ce?

Ea lupta cu senzaţia de rău ce o simţea de fiecare dată cînd se gîndea la furtul coroanei. Cînd a simţit că-şi poate stăpîni tremurul vocii, a zis sec:

– Este ceva ce trebuie să fac!

El s-a încruntat.

– Trebuie? Eşti forţată? Obligată?

– Nu.

– Atunci nu ai de ce... Poţi să alegi. Şi aş vrea să ştiu de ce?

– Nu-ţi pot spune de ce.

– De ce nu poţi?

– Fiindcă nu ai înţelege.

Se ridicase în picioare, cu pumnii strînşi, uitînd de teamă şi de slăbiciune.

– Cum ai putea să înţelegi? Pe tine nu te interesează decît persoana ta. Tu nu ştii ce înseamnă să crezi în ceva măreţ, mai important decît tu însuţi. Cum poţi să ştii ce simt eu?

De pe faţa lui Nicholas se şterse orice expresie.

– Caris, nu ştii despre ce vorbeşti. Nu sînt surprins, ştiu că ai o minte închisă şi am început să mă îndoiesc de inteligenţa ta. Renunţ. Mergi mai departe, fă ce ai de făcut, şi sacrifică-ţi viaţa fără nici un rost, pentru cauze depăşite. Fă-mi o favoare, vrei? Nu mă băga în aşa ceva. Nu am avut niciodată înclinaţie pentru martiraj.

Willa a ridicat bărbia, un tic cînd se simţea ameninţată.

– Da? Ce te face să fii sigur că nu vom reuşi? De unde ştii ce planuri avem? S-ar putea doar să amînăm.

Figura lui Nicholas era elocventă. A pufnit şi a dat din cap.

– Hai să te duc acasă.

Cu un rest de curaj, Willa i-a spus:

– Nu este nevoie s-o faci, pot chema un taxi.

Nicholas nu s-a mai obosit să-i răspundă.

Willa şedea la intrarea casei bunicilor ei, o casă modestă, clădită înainte de război, cu stucaturi şi acoperişul din ţiglă roşie, într-un cartier modest din Los Angeles. Ca majoritatea caselor din acest

cartier, avea mult farmec, cu arcuri şi cupole, un geamlîc şi o fereastră de forma unui evantai pe deasupra intrării. Înăuntru, podelele erau de lemn, camerele mici, bucătăria şi baia grozav de demodate. O căsuţă confortabilă. Singurul cămin pe care şi-l amintea Willa.

Vecinătatea era tot drăguţă, mică şi confortabilă, genul de cartier în care locuitorii se plimbau pe trotuare seara şi la sfîrşitul săptămînii, salutîndu-se şi vizitîndu-se unii pe alţii. Unde oamenii îşi spălau maşinile pe stradă, în faţa casei lor, şi un amestec de etnii ce se simţea după mirosul mîncărurilor şi muzica ce se auzea prin ferestrele deschise.

Şi era foarte, foarte departe de Brasovia. Brasovia! O ţară cu veri calde şi zăpadă iarna. Coline acoperite de vii şi munţi pietroşi de granit, şi păduri întinse de brazi. Drumuri sinuoase şi sate mici, fiecare cu biserica şi clopotniţa rotundă ca o ceapă. Căruţe trase de cai, şi berze ce-şi făceau cuibul în coşurile caselor. Willa nu-i putea aminti nimic din toate astea. Deşi era ţara sa natală, o cunoştea doar din amintirile bunicilor ei.

Din casă se auzea zgomot şi un lătrat ascuţit. La intrarea arcuită s-a aprins o lumină. O voce bărbătească a întrebat îngrijorat, în limba brasoviană.

– Tu eşti, păsărică neagră?

– Da, Apu, a răspuns dulce în engleză, zîmbind, Willa.

– Mina... a strigat bunica certînd-o, de ce stai acolo în frig? Intră înăuntru.

Uşa s-a deschis şi de pe scări, un căţel cenuşiu se aruncă la picioarele goale ale Willei, gudurîndu-se.

– Luam puţin aer, Monika... Uf... încetează Luri, cîine rău. Aplecîndu-se, a luat în braţe căţelul şi a urcat treptele.

– Cine era? Cine te-a adus acasă?

În papuci şi cu puloverul lui favorit, bunicul ei privi spre strada unde nu se mai vedea nimic.

– Mina, unde-ţi este bicicleta?

– Am lăsat-o la şcoală, Apu. Am mîncat cu un prieten. El m-a adus acasă.

Luri îi mirosea cu plăcere mîinile, gîtul, faţa. Simte mirosul Ducesei, se gîndi Willa şi simţi o durere în stomac.

– Ce prieten? Un prieten bărbat? Ce-i cu tine, de ce nu l-ai invitat înăuntru?

Întrebînd-o şi mustrînd-o, bunica o luă de braţ şi o conduse în încăperea caldă şi slab luminată. Casa mirosea apetisant a paprika şi ceapă. Willa i-a dat bunicului căţelul agitat şi s-a întors să-şi îmbrăţişeze bunica.

– Nu, Monika, nu l-am invitat, a spus ea serios. Era tîrziu. Şi nu te supăra, fiindcă nu este genul

acela de prieten... iar în gînd şi-a spus, nu este nici un fel de prieten, simţind din nou un nod în stomac.

– Îmi pare rău că v-aţi făcut griji. Ar fi trebuit să vă dau un telefon, dar timpul a zburat.

Capitolul 4

Nicholas şi-a parcat maşina pe strada liniştită, sub crengile desfrunzite ale merilor, şi a stat un moment pe loc să privească casa. Nu era o casă mare, dar era arătoasă. Construită din piatră, face o grămadă de bani acum. Grădina ce o împrejmuia era bine întreţinută, ca întotdeauna, plantată cu ienuperi, iasomie, crini şi alte plante ce-şi păstrează verdeaţa şi care sînt preferate de grădinari. Mai tîrziu vor înflori trandafirii. Pe aceştia îi îngrijea mătuşa Sofia însăşi.

Inspirînd adînc şi expirînd încet, Nicholas a scos cheile din contact şi a ieşit din maşină.

– Bună Ramsey, i-a spus gigantului care a răspuns cînd a bătut în uşă.

– Bună seara domnule, a murmurat Ramsey zîmbind şi descoperindu- şi gingiile ştirbe.

Murmurul provenea de la o leziune a laringelui şi nu din discreţie, iar lipsa dinţilor, nasul turtit şi cicatricele de pe faţă aminteau de o scurtă carieră de luptător, în tinereţe.

– Asta este o adevărată surpriză, a şoptit el.

– Ştiu că este tîrziu. Mai este cineva treaz?

– Cred că tatăl dumneavoastră s-a dus la culcare. Doamnele sînt în salon, se uită la televizor.

Privind la ceas, Nicholas a zîmbit.

– Da, este ora pentru *Dynasty...*

– E pe terminate, cred că puteţi intra, i-a răspuns serios Ramsey.

Nicholas a chicotit şi, lovindu-l pe umăr, l-a urmat. S-a oprit la uşa salonului zîmbind amuzat doar pentru el, văzînd contrastul dintre cele două femei absorbite de ultimele scene ale serialului siropos. Mama sa, cu părul argintiu şi o ţinută regală stînd dreaptă pe un fotoliu cu spatele neînclinat, cu mîinile în poală şi gleznele discret încrucişate. Mătuşa Sofia, cu părul menţinut cu încăpăţînare roşu-aprins, era întinsă pe un balansoar, cu picioarele mai sus. Mama sa privea imaginea cu un calm maiestuos şi doar strălucirea ochilor trăda interesul pentru acţiune. Sofia

urmărea drama, bombănind sau aprobînd, legănîndu-şi un picior încălţat în papuci în ritmul muzicii ce acompania filmul.

După emisiunea de reclame, Nicholas a tuşit. Sofia a sărit dreaptă din balansoar. Mama sa a zîmbit, şi a spus:

– Nico, ce surpriză plăcută. Intră te rog!

– Eşti sigură? Nu aş vrea să te... a spus el, ridicînd din sprîncene şi arătînd spre televizor.

– Este o reluare, a făcut ea cu mîna un semn de indiferenţă. Vino şi spune-mi cărui fapt datorăm onoarea acestei vizite?

Zîmbind la ironia delicată şi făcînd cu ochiul Sofiei, care făcea la fel, s-a aplecat şi a sărutat-o pe frunte. S-a aplecat şi a sărutat mîna mamei sale şi apoi, înaintînd, a sărutat-o pe amîndoi obrajii.

– Ar fi trebuit să ne anunţi că vii, l-a mustrat ea încet, te-ar fi aşteptat şi tata.

– Îmi pare rău, dar am venit căci am simţit deodată dorinţa.

Aşezîndu-se pe o canapea, a ridicat ochii în sus, în semn că vorbeşte de tatăl său, şi a întrebat:

– Cum se simte?

Cu o demnitate liniştită pe faţă, mama sa şi-a înclinat capul uşor.

– S-a simţit mai bine în ultimul timp, cred. Dar

povestea asta cu coroana... Nu vrea să arate, dar ştiu că-l tulbură.

Nicholas a luat de pe masa de cafea un număr din ziarul *Times*, şi s-a uitat la fotografia coroanei Braşoviei, apoi la mama sa.

Dînd din cap şi făcînd un semn cu mîna, i-a spus:

– Într-o zi l-am găsit citind ziarul ăsta... şi-i curgeau lacrimi pe obraji.

Ridicîndu-se în picioare, Nicholas a azvîrlit ziarul pe masă şi s-a îndreptat încet spre cămin. Cu spatele la ea a întrebat:

– Cum sînt ultimele rezultate ale consultaţiilor medicale?

– Nu este cancer, dar ştii că asta nu are prea multă importanţă, a spus ea, ridicînd din umeri şi vorbind calm.

Nicholas a aprobat-o, dar i-a fost imposibil să răspundă. Sofia s-a ridicat, a închis televizorul şi a ieşit în linişte.

– Nicholas, a spus mama.

S-a apropiat de ea şi luînd-o în braţe a ajutat-o să se ridice. I-a întins bastonul şi a aşteptat pînă şi-a îndreptat spatele în poziţia ei normală. Cînd a vrut s-o lase, ea l-a tras brusc de braţ.

– El este optimist în ceea ce priveşte viitorul şi se simte bine. Nu se gîndeşte la trecut. Dar povestea asta cu coroana, i-a reamintit trecutul...

dar pentru puţin timp. În toţi anii aceştia a fost mulţumit, ştii asta. Şi totuşi, nu mă pot stăpîni să-i doresc, înainte să moară...

– Da, a spus Nicholas energic. Ştiu.

I-a luat mîna, care se agăţase de mîneca lui, şi a dus-o la gură să o sărute.

– Încerc să fac ceva în problema asta.

Ochii închişi au strălucit de nădejde.

– Crezi că...

– Nu ştiu. Coroana se întoarce acasă, în ţară. Timpurile s-au schimbat. Am vorbit deja cu cîteva persoane. Odată coroana plecată s-ar putea ivi o posibilitate. Eşti sigură că asta doreşti?

– Nu pentru mine. Sofia şi cu mine sîntem foarte fericite. Dar pentru tatăl tău... da. Asta îi doresc înainte să moară.

Nicholas a dat din cap.

– Atunci voi face tot ce pot. Transmite-i dragostea mea. Au revoir, mama...

Cînd a ajuns acasă, Ducesa îl aştepta. Părea îngheţată şi îmbufnată, şi a căutat să-i arate cu certitudine cum se simţea, că fusese lăsată afară, şi uitată, într-o noapte îngheţată de februarie. Fără să bage în seamă văicărelile zgomotoase

ale pisicii, Nicholas a trecut prin întuneric şi a ieşit pe ţărm.

Era o noapte rece şi limpede, dar acum se întunecase fiindcă luna se ascunsese după nori. Marea şi valurile erau liniştite. Apa era ondulată, uleioasă, puţin sinistră, dînd impresia unei fiare ce aşteaptă ameninţătoare şi pîndeşte momentul.

El nu iubea prea mult oceanul. Nici el nu ştia de ce alesese să locuiască la malul lui, poate doar pentru că îi oferea o oarecare intimitate şi singurătate. Mai era apoi senzaţia de pace şi orizont, priveliştea de nemărginire şi uniformitate, care-i asigura pacea şi perspectiva, şi erau momente precum cel de acum cînd simţea nevoia de acestea.

Simţindu-se atras, dar în acelaşi timp respins, Nicholas a coborît scările şi a mers pe nisip pînă la malul apei. S-a aplecat şi a luat o piatră adusă de valuri, pe care a aruncat-o cît a putut de departe în valuri.

Un val i-a atins picioarele, prinzîndu-l pe neaşteptate un talaz, şi i-a trezit toate aducerile aminte.

S-a trezit gîndindu-se la un păr negru ca şi marea în miez de noapte, un păr care se mişca şi strălucea la lumină, şi care îi acoperea pielea ca o apă rece.

Blestemată femeie! Dar el nu putea face nimic

decît să stea liniştit şi să lase cuvintele să-l înece; o piele caldă şi catifelată, buze catifelate şi tari, care avea gustul vinului, ochi somnoroşi, întunecaţi de nelinişti. Amintirile i se treziseră în nervi şi în simţuri, ca apoi să pălească, lăsîndu-l cu o senzaţie ciudată de slăbiciune, şi tot atît de ciudat, plin de furie.

Blestemată femeie! Ce va face cu ea?

Nimic, îi ordona înţelepciunea. Planul ei nesăbuit de a fura coroana nu putea reuşi. Coroana se va întoarce înapoi, aşa cum se hotărîse; ea şi prietenii ei fanatici vor ajunge la puşcărie, căci acolo meritau. Va scăpa de ea atunci, definitiv.

Dar, începu el să gîndească, să presupunem, doar să presupunem că reuşesc. Să presupunem că reuşesc să fure coroana şi o ascund.

Se gîndea la mama lui, la tristeţea şi mîndria de pe faţa ei cînd spusese... dar asta nu are prea mare importanţă, ştii...

S-a gîndit la tatăl lui.

Nu. Nu putea să încerce. Coroana trebuia să se întoarcă în Brasovia, nu avea de ales, trebuia să facă tot ce-i stătea în putere să împiedice orice încercare de a se întîmpla aşa ceva. Dacă grămada de nebuni patrioţi insistă să-şi pună în aplicare planul, vor fi arestaţi, era tot ce se putea întîmpla.

Va fi arestată şi ea.

Era o ironie, o ameninţare cu arestarea, şi atunci aşa gîndea. Dar acum, gîndul la Willa, cu cătuşe, cercetată, luîndu-i-se amprentele, fotografiată, percheziţionată, îi provoca o senzaţie de răceală şi o durere în stomac.

Blestemată femeie! Ce va face? Va alege între viitorul familiei sale şi o nebună pe care de-abia o cunoştea... Îşi dădea seama că va alege. Dar gîndul că Willa ar putea fi închisă era insuportabil. Ştia că nu va putea trăi dacă va înlesni să ajungă acolo.

– Te caută cineva sus. Ce să-i spun?

Willa privi peste lada pe care o împacheta. În uşă era Evelyn Cole, una dintre muzeografe.

– Eh, fir-ar să fie... a spus Willa printre dinţi. Cine este, ştii?

– Nu ştiu, nu a spus, a răspuns Evelyn, dînd din umeri.

– Ce vrea, dă-l încolo... Willa şi-a tras o şuviţă de păr după ureche şi a răsuflat înfoindu-şi bretonul. Crezi că-l va lăsa să coboare Carl?

– Nu, în nici un caz, îl cunoşti pe Carl. Se teme să nu fie acuzat dacă se întîmplă ceva. Jur că

dacă ţi-ar lua părul foc, te-ar condamna că fumezi.

În ciuda enervării, povestea a făcut-o pe Willa să surîdă. Evelyn era una dintre colegele ei favorite. O doamnă grăsuţă, în jur de cincizeci de ani, severă, dar cu simţul umorului.

– Bine, a spus Willa, aplecîndu-se din nou în ladă, oricine ar fi, va trebui să aştepte pînă termin aici. Spune-i să vină mai tîrziu, poate săptămîna viitoare.

Săptămîna viitoare, orice săptămînă, ar fi avut acelaşi înţeles. Se simţea ciudat, neliniştită şi nervoasă, dar în acelaşi timp deprimată. Grupul *luptătorilor pentru libertate* avusese şedinţe aproape în fiecare noapte, punînd la punct planurile, ceea ce nu-i asigurase liniştea sufletească. Apoi era stresată, avea examene parţiale săptămîna viitoare şi trebuia să termine ambalarea obiectelor pentru expoziţia itinerantă, şi ridicarea lor la ora cinci. Patti, ajutoarea ei, plecase de la prînz, avînd gripă. A doua zi trebuiau să sosească coroana Brasoviei şi bijuteriile. În aceeaşi seară urma o recepţie de gală, la muzeu, pentru presă şi invitaţii de onoare, demnitari, iar a doua zi, vineri, va fi expusă chiar acolo, în încăpere, coroana, doar trei zile.

Willa a simţit o răceală în capul pieptului, care i se ridică şi la cap, apoi coborînd în degete, pînă

în vîrful picioarelor. S-a ridicat, ştergîndu-şi transpiraţia de pe buza de sus, chiar în momentul în care Evelyn a reapărut în pragul uşii.

– Willa, dacă aş fi în locul tău... Iubito, ce-i cu tine, nu cumva ai luat gripa de la Patti? Eşti albă ca hîrtia!

Willa s-a prefăcut rîzînd.

– Nu, m-am ridicat prea brusc, asta-i tot. Mă simt foarte bine. Este puţină înăbuşeală aici, nu găseşti?

– Este aerul închis, a fost de acord Evelyn privind în jur. Sper că vor instala aer condiţionat cînd vor veni la expoziţia Brasoviei o mulţime de oameni. Dacă nu o vor face, oamenii vor cădea ca muştele. Ştiu că au ales camera asta pentru mai multă siguranţă. Apoi, amintindu-şi pentru ce venise, a început să gesticuleze. Ascultă, am venit jos doar ca să-ţi spun că în locul tău aş arunca obiectele astea şi m-aş duce să vorbesc cu tipul de sus.

Willa a privit-o cercetător, iar Evelyn a dat din cap cuminte.

– Crede-mă. Pe ăsta nu trebuie să-l scapi. Cred că după limbajul golănesc de azi, pot spune că este un... *tip.*

Willa a gîndit puţin sceptică. Nu găsea pe nimeni dintre cunoştinţele ei care să semene cu descrierea celui care o căuta. Nu putea fi Joe.

Nici unul dintre camarazii săi din grup n-ar îndrăzni să se arate acolo, cel puţin nu acum, cînd sosirea coroanei era atît de apropiată, şi oricum ar fi fost evaluată persoana, nimeni nu l-ar putea numi pe Joe *un tip*. Nu că n-ar fi fost băiat frumos, dar era de genul special, subţire şi cu privirea dură, care face pe orice poliţist, păzitor sau din garda de pază, să pună automat mîna pe armă.

– Bine, unde este? a întrebat Willa, lăsînd lada deoparte, oftînd şi ştergîndu-şi transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei.

– În holul principal, a spus Evelyn, dar ar trebui să te aranjezi puţin.

Willa a pufnit, dar în timp ce urca scările şi-a scuturat praful lăsat de materialele de împachetat de pe fusta sa bleumarin.

În timp ce traversa holul cu podele de marmură, paşii ei răsunau între coloanele şi pereţii de marmură.

La intrarea în muzeu, orice zgomot, chiar şi ţipetele copiilor deveneau o şoaptă. Tavanul înalt, în formă rotundă şi făcut din sticlă, îl făcea să pară măreţ ca şi o catedrală. Paznicul Carl, de la intrare, a privit-o ciudat şi i-a făcut semn cu degetul mare peste umăr.

– Este acolo. Vorbeşte cu grecii. Era tot ce putea spune Carl, cu umor.

Willa l-a auzit rîzînd de propria lui glumă inteligentă şi s-a îndreptat spre aripa de est, unde era colecţia de sculpturi clasice. Vizitatorul o aştepta rezemat indiferent de baza unei statui. În conformitate cu regulile muzeului, aceasta era interzis, dar Willa nu avusese ocazia să o spună cuiva. Cînd l-a văzut, s-a apropiat involuntar, pentru că centrii ei motorii nu mai funcţionau. Era la fel ca atunci cînd i se oprise respiraţia.

Cînd i-a auzit paşii s-a întors să o privească, cu obişnuita lui graţie. El şi statuia şedeau acolo luminaţi de o rază de soare, două exemplare perfecte de frumuseţe masculină, unul din marmură rece, celălalt din carne. În mintea ei, Willa, ascultînd propria ei muză, a făcut comparaţia cît se putea face, şi a dezbrăcat trupul viu după modelul său de piatră. Imaginile din mintea ei erau spectaculoase şi devastatoare. Îngrozită, Willa şi-a înăbuşit imaginaţia şi a bîlbîit:

– Doctor Francia... Nicholas... Ce faci... Nu te aşteptam.

Willa s-a oprit şovăind şi l-a privit venind spre ea.

Luptîndu-se cu disperare să se liniştească, şi-a lins buzele şi şi-a reamintit gustul lui. Şi-a frecat obrazul cu mîna şi şi-a reamintit atingerea lui. Ca să-şi găsească siguranţa, a tras aer în piept şi i-a simţit mirosul lui curat, puternic, mas-

culin. Cuminte, nici nu a mai încercat să vorbească.

În loc de bună ziua, i-a spus:

– Caris... Şi pe neaşteptate i-a atins obrazul. Ea a respirat cu gura deschisă.

– Aveai o pată... şi şi-a lăsat mîna să cadă. După un moment de tăcere, încruntat, a întrebat-o: Ce făceai?

Wila s-a frecat pe obraz unde o atinsese, devenind deodată conştientă de praf, pete şi bucăţi de paie.

– Ah... împachetam o piesă pentru expoziţie, ne pregătim... şi s-a oprit.

Nicholas a ridicat ironic din sprînceană.

– Pentru coroană?

– Da, soseşte mîine, a şoptit ea, aprobînd.

Cu voce aspră, dar ca o conversaţie normală, a întrebat:

– Tot mai plănuieşti să o furi?

– Sss! Willa a privit speriată către cabina de pază. Excitată de adrenalină, s-a întors spre el şi i-a şoptit furioasă: Pentru Dumnezeu, dacă vrei să mă aresteze, de ce nu te duci acum la poliţie şi să termini. Ar fi mult mai uşor.

– M-am gîndit la asta mult timp, a spus Nicholas blînd.

– Şi? Ce te opreşte, l-a întrebat Willa, mai curajoasă decît se simţea în realitate.

– Nu sînt sigur. Nu sînt sigur că te pot aresta doar pentru intenţie, şi chiar dacă este aşa, nu voi putea s-o dovedesc.

El zîmbea, dar privirea lucitoare nu era de amuzament.

– Motivul principal...

A luat-o brusc de braţ, atrăgînd-o dureros, şi a împins-o în fundul holului. Sub arcada dinspre ceramica atruscă, s-a întors şi á întors-o şi pe ea cu faţa la el.

– Fir-ar să fie, Caris, adevărul este că nu vreau să te văd în puşcărie. De ce? Nu ştiu nici eu. Dumnezeu ştie, că o meriţi dacă insişti să faci această nebunie. Ai de gînd s-o faci?

Avea vocea aspră, răguşită; o ţinea strîns de braţe.

Privindu-l în ochi, Willei îi veniră în minte vulturii şi păsările negre.

– Da... a şoptit ea, şi a început să tremure.

Nicholas a înjurat înfundat.

– Dumnezeule, Chris... ăsta nu e un joc. Ai de gînd să furi ceva care valorează milioane, la ora actuală nu are preţ, şi mai sînt multe alte considerente în joc decît banii. Te joci cu puterea guvernamentală, cu poliţişti adevăraţi, agenţi şi arme adevărate. Ai putea fi rănită, nu ştii?

Dacă viaţa ei ar fi depins de asta, Willa nu-i putea răspunde. Tulburarea ei era prea mare, şi

ea nu o înţelegea. Avea ochii tensionaţi şi totul era contractat, şi mîinile şi corpul. Oare asprimea vocii lui venea din grijă sau mai curînd din supărare?

Avea impresia că inima îi va exploda, ca şi cînd nu avea destul aer şi că ar cădea jos dacă îi va da drumul. Era înspăimîntată, nu de el, dar de cele ce ştia că trebuie să facă. Dar *trebuia*, acceptase să o facă, se pregătise şi planificase totul. De unde această dorinţă de a abandona întregul proiect, şi să cadă plîngînd în braţele lui Nicholas?

A scuturat din cap, nu ca răspuns pentru Nicholas, ci împotriva sentimentelor pe care nu le înţelegea.

Nicholas a răsuflat, simţindu-se frustrat.

– Spune-mi ceva... cum intenţionezi să operezi? Atac armat? Tîlhărie, sau se va face cu fineţe, ca furtul de la Topkapi?

A rămas mută, cu încăpăţînare, înfruntîndu-i tăcută licărul auriu al ochilor.

După un timp, ce i s-a părut nesfîrşit, ochii lui s-au îmblînzit ca un chihlimbar cald. Şi-a ridicat mîinile pe umerii ei, încetînd strînsoarea dureroasă a braţelor.

– Cred că ştiu. Va fi o operaţie în interior. Lucrezi aici. Vei avea acces la expoziţie, la sistemul de securitate, la tot. Acţiunea se sprijină pe umerii

tăi, nu-i aşa? Fără tine, nu ar exista nici un plan. Îţi asumi toate riscurile, şi vei suporta toate consecinţele. Este drept?

Vocea lui devenise blîndă şi Willa simţea că i se umflă şi i se strînge gîtul, la bunătatea cu care îi vorbea acum. Prefera furia lui.

– Nici nu trebuie să-mi răspunzi.

A tras aer în piept şi i-a aruncat o privire tristă în lumina soarelui care pătrundea de sus. Şi-a pus apoi mîinile pe capul ei, dîndu-i la o parte părul de pe tîmple, strîngîndu-l tare, ca şi cînd ar fi vrut să-şi inoculeze dorinţa lui în mintea ei.

– Willa, nu face asta... Glasul lui era acum gros şi răguşit de emoţie. Te rog, renunţă. Ce înseamnă asta în realitate pentru tine şi pentru bunicii tăi? Vor schimba în vreun fel viaţa dacă coroana ajunge în Brasovia? Gîndeşte-te... Ce vor deveni bunicii tăi dacă eşti prinsă?

Willa a privit în sus spre el şi i-a spus simplu, cu buzele reci şi uscate:

– Vor şti că am încercat.

Nicholas a înjurat violent şi i-a dat drumul atît de brusc, încît s-a clătinat şi s-a aşezat pe soclul unei statui a Atenei. A pornit grăbit, dar s-a întors s-o privească fioros.

– Nu te voi lăsa să o faci, i-a spus tare şi strîngînd un pumn i l-a arătat, ca şi cînd i-ar fi făcut o promisiune.

A lăsat-o acolo, stînd şi ascultînd ecoul paşilor lui ce se îndepărtau.

Ziarul de joi din Los Angeles avea pe prima pagină coroana brasoviană împreună cu menţiunea că povestea continuă pe pagina a treia. La pagina a treia, articolul avea ca titlu: COROANA SOSEŞTE CU POMPĂ, CEREMONIAL ŞI CONTROVERSE. Articolul menţiona sursele oficiale de stat, spunînd că redarea coroanei şi a bijuteriilor marca o nouă eră în relaţiile dintre cele două ţări. Ambasadorul Brasoviei mărturisea că era un moment *mare pentru poporul Brasoviei.* După ce recapitula povestea ultimilor patruzeci de ani ai coroanei, menţiona valul de obiecţii puternice din partea emigranţilor Brasoviei. Vorbea de marşuri de protest ale unui grup de activişti. Menţiona că s-au emis ameninţări cu bombe, şi de măsurile de securitate luate în timpul traseului pe care îl va face coroana. *Times* publica mai multe fotografii şi un articol lung despre perioada de o mie de ani de istorie a coroanei. Rubrica de anunţuri de societate publica un anunţ scurt despre recepţia care va avea loc în cinstea coroanei, în aceeaşi seară, la Muzeul Metropolitan.

Un bărbat hotărît

În timpul pauzei dintre două cursuri, în timp ce-şi bea cafeaua, Nicholas a frunzărit ziarele. După ce a citit despre recepţie, s-a rezemat de speteaza scaunului, a privit în zare, apoi a luat telefonul. A făcut patru convorbiri. Cînd l-a pus jos, căpătase invitaţia la recepţie.

Stătea gîndindu-se şi bătînd cu degetele ziarul. Recepţia era importantă, simţea aceasta. Avea o senzaţie de grijă. Diseară coroana va fi expusă, va fi oaspetele de onoare într-un muzeu plin de celebrităţi şi de camere de televiziune.

Diseară, se gîndi el, dacă trebuie să se întîmple ceva, se va întîmpla diseară.

Capitolul 5

Seara, cînd Nicholas oprea în faţa Muzeului Metropolitan, nici nu se gîndea la răpire.

Nu era sigur că avea un plan în minte. Ştia doar că dacă se întîmpla ceva în seara aceea, va afecta planurile guvernului Statelor Unite cu privire la coroana Brasoviei, şi dorea să fie în apropiere, să oprească asta şi în acelaşi timp să evite ca o tînără cu intenţii bune, dar cu capul sec, să ajungă la puşcărie.

Muzeul era luminat ca Palatul Versailles, ceea ce considera că este normal. Regalitatea, chiar şi onorurile ei meritau pompă şi fanfare. Reflec-

toarele de pe clădirea cu trei etaje scăldau în lumină parcările şi împrejurimile. Cele plasate în arborii de magnolia umbreau mulţimea de gărzi de securitate de pe scările din faţă ale muzeului.

La cotitură erau parcate cîteva maşini ale televiziunii, lăsînd loc mai puţin limuzinelor care se scurgeau constant şi din care coborau pasagerii în haine de seară şi blănuri. Nicholas şi-a plasat maşina între două dintre acestea, sigur, cît putea fi, că şi maşina sa colorată va fi respectată. Băgînd invitaţia în buzunarul interior al hainei, a traversat spre muzeu.

A salutat paznicii securităţii în timp ce urca scările, oarecum bucuros de numărul lor. S-a simţit în siguranţă cînd a văzut cît de sever erau cercetate invitaţiile şi persoanele. Dar odată înăuntru, s- a simţit din nou îngrijorat. Nu era greu de găsit coroana. Era expusă în holul principal, vizibilă de la uşile de intrare, într-o casetă de sticlă aşezată pe un piedestal de marmură şi înconjurată cu catifea, în jur avînd alţi paznici. În ciuda oricăror măsuri de securitate, părea expusă şi vulnerabilă.

Nicholas şi-a croit drum prin mulţimea din jurul coroanei şi s-a oprit să o privească cîteva minute. Ceea ce l-a izbit în primul rînd, era dimensiunea ei. Era mică şi, fără să fie impresionantă cum sînt de obicei coroanele, aproape modestă. Greu de

crezut, privind-o acum, că era nepreţuită, că pentru ea plătiseră atîtea vieţi şi că însemna încă atît de mult pentru atîţia oameni.

Întorcîndu-se cu spatele la coroană, Nicholas a prins un chelner care ducea o tavă cu pahare cu şampanie. A luat unul, ca apoi, răzgîndindu-se, să mai ia unul. A stat liniştit sorbind şi privind la mulţime. Era uşor să depistezi agenţii deghizaţi, căci smokingurile nu puteau ascunde ochii aspri, reci, la pîndă. A văzut cîteva persoane cunoscute pe care le-a salutat zîmbind. Nu o vedea pe Willa.

Mulţumit pentru un moment că nu era în sală, a oprit o doamnă cu un ecuson şi a întrebat-o dacă ştia unde poate fi domnişoara Caris. Doamna a părut nedumerită un moment, apoi luminîndu-se i-a răspuns:

– Willa? Cred că a ieşit, căci dorea să ia puţin aer.

– Afară?

– Pe terasă. Este acolo un bufet. Mergeţi drept prin sala egipteană. Sigur o veţi găsi, i-a spus ea zîmbind.

Unul dintre chelnerii tineri, cu părul blond, i s-a părut lui Nicholas o figură vag cunoscută. S-a oprit un moment ca să-l privească mai bine, dar înainte de a putea să-l recunoască a observat persoana pe care tocmai reuşise să o găsească.

Willa se rezema de balustrada de piatră sculp-

tată a terasei, privind la grădina de trandafiri luminată puternic, care tunşi pentru iarnă nu mai erau decît nişte beţe. Nu îl auzise cînd venise în spatele ei. Nicholas s-a oprit puţin la distanţă şi a privit-o cîteva clipe, nici el neştiind de ce.

Purta ceva de dantelă de culoarea levănţicii, dar ştearsă. Deşi rochia era destul de drăguţă şi i se potrivea pe corp ca o mănuşă, scoţînd în evidenţă silueta de dansatoare, primul lucru la care s-a gîndit a fost că ar trebui să se îmbrace în culori vii, de pietre preţioase,:rubiniu, verde ca smaraldul sau albul pur al diamantului. Se întreba de ce poartă întotdeauna culori triste, cafeniu sau gri ca şoricelul, şi se simţi plictisit fără motiv.

– Doreşti ceva de băut?

A tresărit puternic şi s-a întors cu faţa spre el. A oftat şi l-a întrebat pe nerăsuflate:

– Nicholas? Ce faci aici?

Îi întinse o cupă de şampanie.

– Îmi pare rău. Te-am speriat?

Ea a continuat să-l privească nemişcată, iar el a îndemnat-o.

– Hai, ia-l. Este o şampanie destul de bună.

A luat paharul fără să se uite. În lumina reflectoarelor se putea vedea faţa care nu mai avea culoare. Era palidă, ca şi cînd ar fi fost de marmură. Privirea întunecată l-a tulburat şi nu a putut s-o susţină prea mult timp.

Ironic, şi-a ridicat paharul pe jumătate gol, şi i-a spus:

– Noroc!

După o ezitare, a băut ca şi cînd ar fi fost însetată. Nicholas a aprobat-o cu capul şi s-a întors lîngă balustrada de piatră.

– Este o noapte frumoasă, a spus el, arătînd cu paharul gol grădina. Este o noapte frumoasă pentru o întîlnire. Asta faci, aştepţi pe cineva?

Fără să-i răspundă, Willa şi-a dres glasul şi a şoptit:

– Nicholas, ce faci aici?

A privit-o, exagerînd surpriza.

– Am venit să-mi văd coroana, bineînţeles. Altfel de ce aş fi aici? Şi eu sînt, după cum afirmi tu, brasovian... Caris.

La privirea ei speriată, el a rîs încet şi şi-a rezemat coatele pe balustradă.

– Da, dar... a făcut o pauză lungă ca să-şi înghită şampania... nu ştiam că eşti pe lista invitaţiilor.

– Mă îndoiesc că aş fi. Am cunoştinţe acolo unde trebuie, a spus el sec.

– Înţeleg...

Stătea foarte aproape de el, dar, întorcîndu-i spatele, Nicholas simţea că este încordată, şi o auzea gîfîind. S-a uitat peste umărul ei urmărindu-i privirea ca să vadă ce o distrăsese.

Chelnerul ce i se păruse cunoscut, se dusese la capătul opus al mesei de lîngă ei. Şedea cu spatele şi se prefăcea că aranjează pe o tavă friptura rece. Nicholas l-a arătat cu capul şi a întrebat-o blînd:

– Este unul dintre prietenii tăi?

Fără să-i răspundă, Willa a pus paharul de şampanie pe balustrada de piatră şi şi-a pus braţele pe piept, frecîndu-şi-le absentă.

– Îţi este frig?

Aruncîndu-i o privire grăbită şi obosită, l-a întrebat:

– De ce te-ai obosit să capeţi o invitaţie pentru seara aceasta? Dacă doreai să vezi coroana, puteai veni mîine cînd expoziţia va fi deschisă publicului. Sau poimîine.

Nicholas s-a întors încet, intenţionat.

– Aş fi putut?

Ea nu i-a răspuns, dar i-a întors privirea interogativă cu o hotărîre încăpăţînată. Ascunzîndu-şi furia şi nemulţumirea, el s-a întors spre grădină şi a inspirat profund aerul rece în plămîni.

– O seară frumoasă şi caldă pentru februarie, nu crezi? a făcut el o remarcă indiferentă.

– Va veni furtuna, a răspuns ea fără să-şi mai ascundă supărarea. S-a anunţat că mîine va ploua. Iar tu, n-ai venit aici doar ca să-mi vorbeşti despre vreme şi nici ca să-mi aduci şampanie. De

ce eşti aici? Crezi că mă vei convinge să-mi schimb planul?

Şi-a ridicat cîte două degete de la fiecare mînă întărindu-şi spusele cu gestul.

Nicholas a răspuns cu un hohot de rîs.

– Nu, am renunţat fiindcă este o cauză pierdută. Nu ai minte deloc. Dacă vrei să ştii adevărul, Caris, am venit aici ca să fac tot ce pot ca să evit să intri în puşcărie.

– Ce-ţi pasă dacă intru în puşcărie? Avea vocea groasă şi furioasă. Este viaţa mea, şi pot să fac ce-mi place cu ea. Nu este treaba ta, aşa că, de ce nu pleci?

Nicholas a simţit că starea sa emotivă se liniştise şi a hotărît că nu-l interesează.

– Uite ce... că-ţi place sau nu... mă priveşte şi pe mine! a spus el furios. Nu plec. De fapt am de gînd să nu te slăbesc o clipă. Orice aţi plănuit tu şi nebunii tăi de prieteni, mă vei găsi chiar în miezul lucrurilor, te rog să ţii seama.

– De ce? Vocea ei se schimbase, devenise mai slabă, ca şi cînd era gata să plîngă. Ce-ţi pasă ţie? Ţie nu-ţi pasă nici de coroană, nici de patria ta! Nu-ţi pasă de nimic. De ce te amesteci?

– Nu ştiu, a spus Nicholas printre dinţi şi privind în jos la faţa ei palidă şi încordată. Şi eu cred că nu are sens... şi după o clipă, spre uimirea lui, a sărutat-o.

Un bărbat hotărît

Nici el nu ştia cum s-a întîmplat. Se repezise spre ea furios, cu gîndul s-o apuce de braţe aşa cum făcuse în ziua precedentă, şi să o scuture că poate îi vine mintea la cap. Dar părea că-i căzuse în braţe şi, în loc s-o strîngă de braţe, mîinile lui au mîngîiat-o pe spate, ridicîndu-se spre ceafa ei, şi în jos pînă la unduirea coapselor. Prinzînd-o în timp ce respira, a simţit că era calmă şi, în loc să se zbată, şi-a deschis gura pentru sărut.

Mîinile lui erau delicate, dar sărutul nu, căci în sinea lui simţea furia şi încă multe altele. Inima lui o luase razna, iar în creier auzea un sunet asurzitor ca valurile izbindu-se de mal. Cînd a simţit că cedează asaltului cu gura şi cu limba, a scos un sunet de plăcere şi s-a cufundat mai adînc în moliciunea gurii ei, dovedind că o domina.

I-a dat drumul cînd a început să tremure din tot corpul. S-au privit ca doi luptători în mijlocul unei lupte, înfruntîndu-se, respirînd greu şi privindu-se cu ochi ce scoteau scîntei.

În sfîrşit, Willa i-a spus cu glasul gros şi tensionat:

– Ăsta a fost un lucru murdar.

Nu a avut nevoie să o întrebe ce voia să spună. Ştia şi el, şi îi dădea dreptate. Dar asta nu l-a oprit să rîdă cinic şi să spună:

– Nu am observat că nu ai renunţat să te lupţi, Caris. Şi dacă aş face-o din nou, pot paria că nu

te vei lupta nici atunci.

Ea ridică bărbia.

– *Nu, ştii că nu voi încerca*, i-a spus încet şi trist.

Nicholas a privit-o îndelung, tăcut, apoi încet şi inconştient a întins mîna şi a prins-o pe a ei de încheietură. A auzit-o respirînd adînc, dar fără să se zbată. A strîns din buze şi a strîns-o mai tare, luptîndu-se cu instinctele care îi luaseră minţile. Se gîndise să o sărute iar, căci furia amestecată cu pasiunea i-o cerea din nou. O dorea docilă în braţele lui, supunîndu-se învinsă dorinţei lui. Dar demnitatea ei calmă l-a făcut să se ruşineze. Expresia ei îl zăpăcea. Nu ştia nici el ce vrea, dar în nici un caz, nu asta.

Aşa că, în loc să o strîngă în braţe, s-a auzit spunînd:

– Hai să plecăm de-aici, şi a tras-o de pe terasă în jos, în grădina de trandafiri.

Acum începuse să se lupte. În timp ce o trăgea pe aleea cu pietriş între tufele desfrunzite, a opus rezistenţă încercînd să se întoarcă, privind spre terasă, căutînd un ajutor din partea prietenilor ei, cum bănuia el.

– Nicholas, dă-mi drumul, a suspinat ea şi a încercat să-şi elibereze mîna din strînsoarea lui.

El a strîns-o mai tare, ştiind că o durea, şi i-a cerut să tacă, cu vocea sugrumată. În loc să se

supună, ea a ridicat tonul".

– Nicholas, ai înnebunit? Ce faci? Unde mă duci?

– Departe de-aici, i-a spus Nicholas printre dinţi; nebunii tăi de prieteni n-au decît să facă ce le place, dar să fiu al naibii dacă te las să-i ajuţi.

– Nu poţi face asta. Am să strig.

Cu o smucitură puternică, Nicholas a tras-o spre el şi cînd a lipit-o de pieptul lui a auzit-o văitîndu-se... Of... Apucîndu-i părul cu o mînă, i-a dat capul pe spate, ridicîndu-i faţa.

– Hai, încearcă. Ştiu eu cum să te fac să taci.

A simţit că se încordează şi i-a văzut buzele deschizîndu-se. Îi număra bătăile inimii pe pieptul lui în acelaşi ritm nebunesc ca şi al lui. Timpul se scurgea măsurat de bătăile inimilor lor, în crîmpeie de eternitate.

Cînd s-a relaxat puţin, a închis ochii.

– Bine, a spus Nicholas, dar nu i-a dat drumul, oprindu-se şi privind-o cum îşi strîngea buzele moi ca să nu-i tremure. Atunci a fost decepţionat de acceptarea ei. Fiindcă dorea foarte mult să o mai sărute, atît de mult cît nu dorise nimic altceva în viaţă.

Şi-a spus că e nebunie. Ea era o ţicnită, o fanatică, dar şi el era la fel de nebun. Ea dorea cu tot dinadinsul să-şi strice viaţa fără să se mai gîndească la ce s-ar fi întîmplat cu cei pe care el îi

iubea, şi cu ce preţ. Nu putea s-o lase să facă aşa ceva. Ceea ce era acum el pe cale să facă, era poate la fel de grav cu ce plănuia ea. Dar ştia că dacă mai stă pe gînduri, nu va mai avea curajul s-o facă. Mai ştia că nu îşi mai putea permite să stea acolo gîndindu-se să o sărute.

– Foarte bine, hai să mergem.

A apucat-o din nou de încheietura mîinii. S-a văitat puţin, dar l-a urmat fără să mai protesteze. Cînd au ieşit din grădină, Nicholas a spus răguşit.

– Vino, şi a început să fugă. Nu era sigur de ce. Singura urgenţă o simţea în fiinţa lui. Iar în interiorul lui era o furtună de sentimente, un fel de bucurie, şi încă o mulţime de altele pe care nu avea acum timp să le deosebească.

Cînd au ajuns la maşina lui, Willa s-a rezemat de ea gîfîind, în timp ce el scormonea în buzunar după chei. A deschis portiera şi a înghesuit-o înăuntru. Ridicînd bărbia, şi aruncîndu-i o privire de furie, a spus:

– Nu-mi vine să cred că te-am considerat vreodată un prinţ.

Nicholas a izbucnit într-un hohot de rîs.

Cu deplină neîncredere, ea a declarat:

– Asta este răpire.

Cînd s-a aşezat la volan, Nicholas s-a întors să-şi privească pasagerul ofensat, şi a spus blînd:

– Da, cred că asta este.

A băgat cheia în contact şi, pentru prima oară în seara aceea, a gîndit cu claritate.

Nu-mi vine să cred ce se întîmplă, era singurul gînd pe care îl avea Willa în mintea ei şocată. Şedea lîngă Nicholas tăcînd, în timp ce el conducea maşina lui sport prin traficul de pe şosea, şi îşi repeta mereu acelaşi lucru. Nu cred, nu pot să cred...

Era ridicol. Nicholas Francia, profesorul Francia... o răpise.

Şocul iniţial se potolea, în schimb simţea în piept o ciudată nesiguranţă. În momentul următor era pe punctul de a face o criză de isterie. Simţea un fel de efervescenţă, semănînd cu intoxicaţia. S-a simţit ameţită, mai uşoară decît aerul, imponderabilă. Simţea... Doamne Dumnezeule! Şi-a pus mîna pe gură şi a ţinut-o apăsat, încercînd să-şi oprească rîsul, ştiind că dacă va începe să rîdă nu se va mai putea opri, fiindcă acum putea să definească sentimentul de uşurare. Era o eliberare. Da. Se simţea uşoară. I se luase de pe umeri groaznica greutate pe care o purtase săptămîni întregi. Îşi dăduse toată silinţa, dar sarcina îi fusese luată din mîini. Eşuase, dar nu din

laşitate sau slăbiciune. Nu era vina ei. Cînd a simţit că starea ei de isterie îi trecuse, şi-a luat mîna de la gură şi s-a întors să-l privească pe Nicholas. Profilul său era întunecat, în contrast cu luminile de pe şosea, întunecat şi puţin primejdios, dar familiar, foarte familiar. Îl văzuse de sute de ori înainte, pe monedele pe care bunicii ei le aduseseră din Brasovia, pe medaliile pe care le ţineau ascunse în cutii căptuşite cu catifea.

De necrezut, se gîndea Willa a suta, a mia oară. Cum putea să semene atît de mult cu regele?

Un gînd nou i-a apărut în minte, unul care întîi a izbit-o, iar apoi a chinuit-o. Să fie oare Nicholas bastardul regelui Alexi? Cîteva minute s-a desfătat cu gîndul la surpriza asta. Arogantul, irezistibilul, distinsul profesor Francia, un copil nelegitim. Ce idee delicioasă, dar la care a renunţat cu regret. După cele mai serioase informaţii, regele Alexi a fost un protestant credincios şi foarte îndrăgostit de soţia lui Margrite.

Suspinînd discret, Willa a continuat să studieze profilul lui Nicholas. Nu putea să nu creadă că evita intenţionat să o privească. Deşi probabil, simţea privirea ei, îşi ţinea ochii aţintiţi pe şosea. Avea sprîncenele stufoase; fălcile aspre şi hotărîte. Apoi era nasul său, un nas cu caracter distinct regal, mustaţa şi apoi gura... Doamne, ce

gură!

Willa şi-a pus din nou mîna pe gură, apăsînd, şi a privit grăbită înainte. Începuse iar să tremure. Dar de data aceasta nu era din cauza isteriei, era o instabilitate care o făcea să simtă nevoia de a se apuca de ceva, de a se ţine de ceva tare şi puternic, ca un trup de bărbat. Simţea nevoia de căldură, dorea nişte braţe care s-o înconjure protector. Cum ar fi braţele lui Nicholas. O făcea să-i dorească gura – da – gura lui care să o atingă pe a ei.

Tulburată, se gîndi să ceară ajutorul din cer. Îşi amintea sărutările lui. O dată o sărutase blînd şi o dată nu, dar ea răspunsese la amîndouă, lăsîndu-se în voia plăcerii. Mai mult decît atît, cu totală acceptare.

Poate că Nicholas avea dreptate. Nu avea minte. Omul acesta o răpea, şi ea nu se gîndea decît că dorea mult să o mai sărute o dată.

– Ăsta este drumul spre casa ta? a întrebat Willa puţin mai tîrziu, văzînd că merge tot pe şoseaua de nord de pe coasta Pacificului.

Privind la stînga, unde îi arătase, a răspuns serios:

– Da, cred că da.

– Nu înţeleg, dacă nu mergem la tine, unde vrei să mă duci?

– Nu ştiu, nu m-am hotărît încă, a spus el.

A urmat o tăcere, iar Willa se gîndea la toate implicaţiile momentului, iar Nicholas conducea printre colinele de pe coasta Malibu. După puţin timp, Willa a spus:

– Mă răpeşti cu adevărat, nu-i aşa?

– Da. Cred că da.

– Iată cine comite acum un delict. Cel puţin, furtul nu este o atingere a legilor federale.

– Este atunci cînd furi din avutul guvernului federal.

– Ah, atunci e bine, cel puţin nu este o crimă capitală.

Nicholas a clipit.

– O.K., a spus moale. Ai cîştigat. Delictul meu este mai grav decît al tău.

– Desigur că este, a mormăit Willa. Eu nici măcar nu am avut şansa să comit delictul, graţie ţie.

Nicholas a chicotit, dar nu foarte amuzat.

– Mulţumită mie, este exact cum trebuie să te exprimi. Te-am oprit să faci cea mai mare greşeală a vieţii tale. Şi vreau să mă asigur că nu vei mai avea ocazia să o mai faci.

– Ce înseamnă asta? Inima Willei a început să

bată mai neregulat.

Nicholas a privit-o.

– Nimic care să fie drastic. Răpirea este suficientă... Tonul lui devenise uscat, uşor ironic. Deşi strangularea mi-a trecut prin minte de cîteva ori în ultima vreme... Nu, de fapt vreau să te duc la o distanţă cît mai mare de coroana Brasoviei. Şi intenţionez să te ţin acolo pînă cînd acest obiect blestemat părăseşte oraşul. Răspunsul acesta este suficient?

Willa l-a privit din profil.

– Voi fugi într-un fel, a spus ea mîndră, deşi inima nu-i prea răspundea. Am să găsesc o cale să scap.

– Mă îndoiesc... De data aceasta se distra.

– Ah, da. O să vedem noi, nu mă poţi ţine sub ochii tăi fiecare secundă.

– Ah, asta este exact intenţia mea, Caris, i-a spus el blînd.

Willa a înghiţit în sec.

– Este imprevizibil.

– Pot şi o voi face. Avea faţa implacabilă.

Inima Willei s-a agitat din nou mai puternic. A şoptit neîncrezătoare:

– Fiecare secundă?

El i-a răspuns:

– Fiecare secundă.

Nici nu se gîndea, dar îi plăcea s-o tachineze.

Willa a întrebat din nou:

– Cum voi... face un duş? Cum voi dormi?

– Duş?, Nicholas şi-a aplecat capul pe o parte. Nu ştiu Caris, cred că va trebui să renunţi, ori îl vei face cu martori. Cît despre dormit...

Willa i-a surprins rînjetul înainte ca el să se uite atent la drum.

– Uite ce... imaginează-ţi că ai un sfîrşit de săptămînă, un frumos şi intim sfîrşit de săptămînă în doi. Departe de zbuciumul şi grijile lumeşti. Nu vei avea probleme, şi nimic la care să te gîndeşti, doar eu şi cu tine.

Willa nu ar fi avut nimic de spus dacă viaţa ei ar fi depins de asta. Nicholas i-a înţeles tăcerea.

– Nu fi aşa de tristă, Caris. Nu este cel mai rău lucru prin care trebuie să treci... trei zile întregi în compania mea. S-ar putea chiar să te distrezi. Gîndeşte-te puţin... vom face tot ce dorim.

– Tu poţi face ce doreşti. Eu sînt o prizonieră, îţi aminteşti?

Stropi mari de ploaie începuseră să stropească parbrizul. Nicholas a rîs zgomotos şi a pus în mişcare ştergătoarele.

– Ne vom plimba oriunde ne duce ploaia, Caris. Aşază-te comod şi relaxează-te.

– Am impresia că am mai auzit asta mai înainte, a bodogănit Willa. Fir-ar să fie. Să mă relaxez? Glumeşti? Era aşa de încordată că îi

clănţăneau dinii.

– Îţi este frig? a întrebat-o Nicholas dînd drumul ventilatorului cu aer cald.

– Puţin, mulţumesc.

S-a cuibărit încercînd să-şi oprească tremurăturile care îi zgîlţîiau tot corpul şi apoi a tăcut. Fiindcă îşi ţinea dinţii încleştaţi o dureau maxilarele şi a făcut un efort să şi le descleştеze. Inima îi bătea cu putere în ritmul ştergătoarelor. Maşina mică s-a încălzit. Willa a privit prin parbrizul stropit de ploaie, încercînd să înregistreze drumul pe care mergeau, dar era greu. Farurile maşinilor, mergînd în sens invers, îi produceau dureri de ochi. Mişcarea monotonă făcută de ştergătoare era hipnotizantă. Pleoapele au început să se lase grele şi capul începuse să obosească... ca apoi să tresară dureros. Poate mă voi relaxa puţin, a gîndit ea...

– Willa, trezeşte-te, am ajuns, i-a spus Nicholas încet.

– Am ajuns? Unde?

Atît cît putea a văzut o firmă. Sub obraz simţea o pernă puţin aspră iar pe frunte o atingere caldă, blîndă şi un miros plăcut de haină curată şi de after-shave. Oriunde ar fi fost se simţea în siguranţă, protejată şi dorită. Nu avea poftă să plece, din contră, ar fi vrut să se apropie mai mult.

– Hai, iubito, hai să găsim un loc mai bun de dormit.

Cu o mînă i-a cuprins obrajii şi cu degetele a prins-o de lobul urechii apoi şi le-a plimbat prin părul ei, mîngîind-o uşor. Se simţea bine şi a şoptit ceva ce nu se înţelegea.

Pe faţa ei a apărut un surîs. Simţea degetele care-i atingeau bărbia şi au ridicat-o. Willa a deschis ochii şi s-a trezit ochi în ochi cu Nicholas, cu gura şi bărbia lui. Era atît de aproape că-i putea vedea petele fine de pe piele, pielea buzelor şi firicelele mici de barbă care-i creşteau. O senzaţie bruscă şi nesocotită a îndemnat-o să se asigure atingîndu-l, să simtă cu degetele pielea aspră a bărbii şi fineţea buzelor cu propria ei gură.

S-a ridicat încet lingîndu-şi buzele, şi a spus răguşită:

– Cred că am adormit...

– Da, cred şi eu... Şi vocea lui era puţin răguşită.

Willa s-a frecat pe obraz, unde simţea dungile lăsate de haina lui.

– De mult?

– Cam de o oră.

– Vai de mine... îmi pare rău.

– Nu e nimic.

S-a întors şi a privit prin parbriz la intrarea luminată a motelului. Poate că ploaia se oprise,

sau poate opriseră sub un acoperiş oarecare.

– Unde sîntem?

– La Santa Barbara.

– Santa Barbara! Nu este chiar atît de departe de Los Angeles.

– Ştiu, dar m-am gîndit că ar fi mai bine să opresc, înainte să ajungem în ocean... Şi şi-a înăbuşit un căscat. Cred că boala ta este contagioasă. Hai să mergem să găsim un pat.

– Un pat... Nu putea să fie serios, era doar un fel de a spune. O fi vrut să spună... să ne găsim fiecare cîte un pat... oare?

Fiindcă timpul trecea şi tot nu se mişca, Nicholas i-a spus cu răbdare:

– Caris, nu te pot lăsa aici singură, în timp ce eu mă duc să fac înscrierea. Trebuie să vii cu mine.

– Nuu... a mormăit Willa, încercînd disperată să-şi forţeze creierul să gîndească. Nicholas, nu am haine.

Încercînd să coboare din maşină, Nicholas s-a oprit şi s-a încruntat.

– Văd că eşti îmbrăcată, sau vrei să spui bagaje? Caris, aici este un motel, şi nimeni nu dă atenţie dacă ai sau nu bagaj. Doar te semnezi şi îţi dau cheia.

– Bineînţeles că ştiu, i-a spus Willa obraznic. Eu am vrut să spun haine, lucruri de îmbrăcă-

minte cu care să te schimbi şi să poţi dormi. Nu am nici măcar periuţă de dinţi, a adăugat ea.

A privit-o, muşcîndu-şi buzele, supărat. După o clipă, i-a spus:

– Eu nu plănuisem aşa ceva, ştii... a răscolit pe canapeaua din spate şi a scos un sac de sport. Uite... Trebuie să fie înăuntru ceva ce poţi folosi. De obicei mă duc la gimnastică înainte de ore, aşa că am acolo lucruri de bărbierit şi altele.

– Bine... asta sigur că-mi rezolvă problemele, a îndrugat Willa.

Nicholas a inspirat adînc şi a expirat rar şi zgomotos.

– Uite ce, fac totul cît pot de bine. Am avut o zi lungă şi sînt mort de oboseală, dacă vrei să ştii adevărul. Sînt începător la jocul ăsta de-a răpirea. Îmi mai funcţionează încă bateriile. Îţi promit că mă voi ocupa de aceste mici detalii mîine dimineaţă, dar acum, vrei să cobori odată din maşină?

Prima reacţie a Willei a fost să se înfurie. Dar privind ameţită la Nicholas, a fost şocată, căci arăta cu adevărat înfricoşător. Părea epuizat şi, pentru prima oară de cînd acest coşmar începuse, s-a gîndit să privească lucrurile şi din punctul lui de vedere. Nicholas nu era un criminal. Era un om care respecta legea, era profesor de istorie. Îi spusese că nu plănuise răpirea, şi probabil

că ceea ce făcuse îl afectase tot atît de mult ca şi pe ea. Dacă un om ca Nicholas face o faptă aşa de nebunească, însemna că avea un motiv serios. Ea se întreba care putea fi motivul. Supărarea ei se transformă în bunăvoinţă şi apoi în compasiune. Fără să mai spună un cuvînt, Willa a dat din cap şi a coborît din maşină.

Nicholas a înconjurat maşina şi s-a oprit s-o cerceteze. Privirea sa părea nesigură, plină de întrebări şi îndoieli. Faţa lui se îmblînzise şi îi venea s-o atingă şi să o încurajeze.

Cu un rîs puţin forţat, a spus:

– Priveşte la noi, parcă am veni de la un concert.

Nicholas a ridicat din umeri şi a zîmbit reţinut.

– Vor crede că sîntem tineri căsătoriţi... Zîmbetul lui s-a şters cînd i-a luat mîna şi a apucat-o de braţ. Vino scumpo, să te strîng la piept, şi încearcă să pari nerăbdătoare să-ţi petreci noaptea cu mine.

Capitolul 6

În picioare, în mijlocul camerei de la motel, cu o mînă zdrăngănind cheile din buzunar, Nicholas a spus:

– Bine.

Va face riduri dacă se va tot încrunta aşa, s-a gîndit Willa, şi ar fi păcat. Dar ar fi nevoie de multe riduri ca să-i strice figura aristocratică. Ridurile nu ar face decît să-i mărească farmecul. Willa profita de faptul că Nicholas era preocupat. Era prima dată că putea să-l vadă cum arată în haina de gală, şi-l putea studia liniştită. Ce se întîmpla cu el în seara asta? Întotdeauna a fost în admiraţia lui.

Părea întotdeauna elegant, stăpînit chiar şi cînd era supărat. Dar în seara asta, pare puţin neglijent. Asta o uimea, fiindcă tocmai acum era mai atrăgător ca oricînd, mai real, mai uman. Curiozitatea ei creştea, iar mila îi încălzea inima.

– Bine! a spus Nicholas din nou.

– Bine, ce?

– De ce te uiţi aşa la mine?

Curiozitatea şi mila au făcut-o pe Willa să-i zîmbească şi să-i spună blînd:

– Fără motiv. Mă întrebam doar, cum ai de gînd să dormi păzindu-mă pe mine în acelaşi timp, atîta tot.

Privirea lui a devenit ameninţătoare şi fără să spună un cuvînt s-a dus la patul de proporţii regeşti şi l-a împins uşor cu piciorul. Cînd a văzut că nu era fixat pe podea, i-a aruncat ei o privire triumfătoare şi l-a împins pînă l-a lipit de perete.

– Uite. Tu dormi în partea dinspre perete şi să nu încerci să faci ceva. Eu dorm foarte uşor.

– O.K., a şoptit Willa, căscînd nevinovată. Dar cu baia? Ai de gînd să mă păzeşti şi acolo?

A privit-o neruşinat. Fără să-i răspundă nici acum, a luat-o de braţ şi a dus-o în camera de baie.

– Fereastra este prea mică, nu te poţi strecura prin ea... Şi după ce a cercetat locul atent peste tot, a continuat: Cred că acolo vei fi în siguranţă.

– Şi unde mai pui că sîntem la etajul doi, a accentuat Willa venindu-i în ajutor. Mă întrebam totuşi ce vei face tu, adică vrei să stau aici în timp ce tu...

Cu privirea strălucitoare, Nicholas i-a răspuns:

– Îmi pare bine că te amuzi, Caris.

A pus sacul său de sport pe masă şi a ieşit din baie. O secundă mai tîrziu s-a întors. Willa îl privea interesată cum deschidea fermoarul sacului, scoţînd două tricouri.

– Ia-ţi tot ce ai nevoie, s-a răstit el, şi a dispărut din nou.

Ea a căutat în sac şi a început să scoată unul cîte unul toate lucrurile. Cu toate că-i permisese, nu se simţea bine cotrobăind în lucrurile personale ale lui Nicholas. Avea o senzaţie ciudată, o căldură şi un nod în stomac. Nervoasă şi excitată în acelaşi timp. Era ceva oarecum asemănător cu ce simţea în legătură cu răpirea ei. Primele lucruri pe care le-a scos din sac erau articolele de bărbierit. De aşa ceva nu avea nevoie, cel puţin pentru cîteva zile. After-shave... marca îi era necunoscută, dar după sticlă părea foarte scumpă. I-a scos dopul şi a mirosit, şi deodată i-a venit în minte o piele rece, proaspătă, şi lenjerie masculină, apoi buzele calde şi tari, un trup puternic, şi o inimă ce părea că o domină cu bătăile ei.

Speriată ca şi Aladin cînd descoperise spiritul

din sticlă, Willa a înşurubat repede dopul şi a pus loţiunea deoparte. A scos apoi o perie de cap, frumoasă, cu mînerul de fildeş. Cu un murmur de aprobare a pus-o pe masă. Pastă de dinţi, deodorant, cleşte de unghii, periuţa de dinţi au urmat în ordine. Willa a ţinut în mînă periuţa de dinţi şi a privit-o.

Ce ciudat! Se întreba cum acceptase să-i exploreze gura cu limba, şi acum să ezite să întrebuinţeze peria de dinţi.

Continua să dea din cap la gîndul ăsta cînd a dat drumul la apă, şi a luat pasta.

După aproape cinci minute, Nicholas a bătut în uşă.

– Willa, ai terminat acolo?

Vocea lui trăda nerăbdarea, ca şi bătaia în uşă. Probabil că tot se mai temea de dimensiunea ferestrei.

– Sînt gata, a strigat Willa şi a deschis uşa, dar s-a văzut oprită de baricada braţelor lui Nicholas.

Ea s-a oprit, iar el a privit-o tăcut. Apoi, cu voce aspră, dar fără intonaţie, i-a spus:

– Dezbracă-te!

Willa a clipit din ochi. Se simţea ca şi cînd cineva i-ar fi aruncat o minge medicinală şi ar fi strigat: Răspunde repede.

Nicholas o privea cu ochii pe jumătate închişi, şi ea îi vedea printre gene strălucind ca oţelul.

– M-am gîndit ce să fac cu tine în timp ce voi fi în baie. Intră înăuntru şi scoate-ţi hainele. Înfăşoară-te cu un prosop şi cînd termini bate în uşă să poţi ieşi.

Curiozitatea şi mila au făcut-o să ţipe.

– Nu vreau!

– Ssst. Vorbeşte încet. Trebuie să-ţi atrag atenţia că dacă vei chema poliţia, va urma o noapte lungă şi epuizantă pentru amîndoi, şi va trece mult timp pînă cînd te vei putea culca. Afară este frig şi plouă, şi nu cred că vei încerca să scapi învelită într-un prosop de baie. M-am gîndit mult la asta, Caris, şi pare cea mai bună soluţie, după părerea mea.

Gîfîind, s-a uitat la el. Bănuia că nu avea de ales, poate doar să-i mărturisească că ultimul lucru la care se gîndea era să fugă. Şi nu voia să i-o spună, fiindcă nu era nici ea sigură de ce simţea aşa. După o tăcere lungă, a şoptit:

– Bine.

A pornit să închidă uşa după ea la baie, dar mai înainte s-a oprit şi l-a întrebat plîngăreţ:

– Scot totul?

– Totul.

I-a aruncat o privire ucigaşă. Nicholas şi-a plimbat mîna prin păr, apoi s-a rezemat cu spatele de tocul uşii şi a închis ochii.

Nu-mi vine să cred că pot face aşa ceva, s-a

gîndit el, şi a pocnit din degete manifestîndu-şi dezgustul de propria lui persoană. Nu era acelaşi lucru ca şi cînd i-ar cere unei femei să se dezbrace pentru el. Să ceară. Aici nu mai era vorba de cerut, şi asta îl făcea să se simtă rău. De fapt se simţea mai rău decît îşi amintea să se fi simţit vreodată în viaţă.

Uşa camerei de baie s-a întredeschis.

– O.K. sînt gata. Pot să ies afară? Glasul lui tremura, sufocat.

Nicholas s-a îndreptat şi a respirat uşurat; nu-şi dăduse seama că pînă în acel moment îşi ţinuse respiraţia. Depărtîndu-se de uşă, i-a spus:

– Da. Vino aici.

Ea părea că se află în faţa unui pluton de execuţie, ţinîndu-şi cu degetele strînse marginea prosopului răsucit, acolo unde îi acoperea sînii. Ţinea gura deschisă şi se înroşise în obraji. Ochii erau enormi şi privirea îi părea aproape îngrozită.

Pe neaşteptate, el a simţit un nod în piept. Fir-ar să fie, nu voia să se întîmple aşa. Nu dorea ca în ochi să-i apară acea privire. El dorea ochii ei blînzi şi tandri, plini de dorinţe, dorea să aibă gura deschisă aşteptînd altceva, nu teama, obrajii strălucind de plăcere nu de ruşine.

O dorea nu ca pe o prizonieră refractară, ci veselă şi tandră.

Dar era prea tîrziu ca să se mai gîndească

aşa. Provocase situaţia şi nu mai avea altceva de făcut decît să se resemneze şi să suporte consecinţele. Acum, trebuia neapărat să nu se mai uite la ea ca un tigru înfometat gata să se repeadă la mîncare, căci o va speria şi mai rău.

– Ai scos tot? S-a speriat el însuşi de vocea lui. Suna ca glaspapirul.

Ea a ridicat bărbia, aşa cum făcea cînd părul îi cădea pe ceafă şi curgea apoi graţios pînă la umeri, iar apoi pe piept.

– Ce ai de gînd să faci? l-a întrebat ea indignată. Să controlezi?

Starea de rău pe care o simţea s-a accentuat şi făcea să-l doară stomacul.

– Nu am să stau prea mult, a spus repede, şi s-a repezit spre baie.

Ea îşi lăsase hainele frumos împăturite pe masă, punînd deasupra rochia şi pantofii. Dacă ar fi vrut să vadă dacă totul era acolo, ar fi trebuit să scotocească printre lucruri, dar n-a făcut-o. Cînd a descoperit periuţa de dinţi umedă, a privit-o îndelung. Era un om dificil şi încerca să priceapă dacă îl supăra sau nu faptul că o utilizase. Surprinzător, ca tot ce se întîmplase în noaptea aceea, a fost că nu l-a deranjat.

Cînd a ieşit din baie şi a intrat în dormitor, Willa şedea pe pat, foarte aproape de telefon. Cînd l-a văzut, şi-a ridicat mîna cu palma deschisă, şi i-a

spus:

– Nu am folosit telefonul, jur pe cuvînt de cercetaş.

A făcut semnul pe piele, deasupra prosopului, şi a ridicat trei degete în aer.

Deşi mai simţea gustul mentolat al pastei de dinţi, lui Nicholas i s-a uscat gura. Privind-o fără nici un comentariu, ea a adăugat:

– Pe onoarea mea, Nicholas, nu am chemat pe nimeni. Eu... Punîndu-şi o mînă pe gură, a spus: Oh, nu...

– Ce? a întrebat-o el.

– Nu te încrunta aşa la mine. Mi-am amintit de bunicii mei! Ce să fac? Vor fi speriaţi de moarte. S-ar putea să cheme poliţia.

Nicholas s-a aşezat lîngă ea pe pat, iar ea s-a întors spre el muşcîndu-şi buza.

– Va trebui să-i chem.

El s-a gîndit şi a decis că avea dreptate. După un moment a dat din cap şi s-a întins spre telefon.

– O.K., fă numărul.

Cînd a încercat să ia receptorul, el a oprit-o.

– Nu... am să-l ţin eu.

Se gîndise că în felul acesta, putea oricînd să închidă dacă ea ar fi încercat ceva.

Privirea pe care i-a aruncat-o ea l-a zăpăcit puţin. Putea să jure că-i apăruse gropiţa şi că îi

luceau ochii de rîs.

Telefonul a sunat o dată... de două ori, de trei ori. Willa s-a uitat la ceasul lui Nicholas. Era aproape miezul nopţii, probabil că s-au culcat. La al patrulea apel, s-a auzit un clic urmat de un alo timid şi slab.

Willa s-a îndreptat şi a spus... Apu? În acelaşi moment, Nicholas s-a aplecat mai aproape ca să audă vocea de la capătul firului. Deodată se trezi că privea direct în umbra făcută de şanţul dintre sînii ei albi. A închis ochii şi s-a depărtat transpirat.

– Pasăre neagră... tu eşti? s-a auzit o voce slabă, speriată vorbind în limba brasoviană.

– Da, Apu... eu...

– Este totul în ordine?

– Da, Apu, sînt foarte bine. Îmi pare rău că te-am trezit, dar nu voiam să fii îngrijorat.

– Ce s-a întîmplat... Ceva grav?

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Dar nu voiam ca tu şi Momika să vă speriaţi... atîta tot.

– De ce să ne speriem, dacă nu s-a întîmplat nimic? Spune-mi, ce nu este în ordine?

– Nimic, Apu. Dar nu voi veni acasă în noaptea asta... atîta tot. Vom rămîne aici.

– Aici? La muzeu?

Willa a strîns din buze şi a închis ochii, luptîndu-se să mintă. Nicholas număra secundele cu

inima. În sfîrşit, a auzit-o.

– Da, la muzeu. De fapt... să nu te miri dacă nu mă vezi pînă ce expoziţia se va muta şi va părăsi Los Angeles-ul.

Ea a deschis ochii mari privindu-l, surprinsă că e atît de aproape.

– Poftim? Nu, Apu, nu e nici o tulburare.

A clipit, iar pleoapele i s-au închis. Nicholas putea să vadă că transpirase puţin pe obraz.

– Tocmai de aceea... cu mulţimea de oameni şi agitaţia, cei mai mulţi dintre noi am hotărît să stăm toată noaptea. Ascultă Apu, te rog, nu-ţi face griji pentru mine. Am să te chem mîine. Da... da... voi mînca bine şi voi dormi. Da... spune-i lui Momika că o iubesc. Da... da... şi pe Luri. Dumnezeu să te aibă în pază, Apu. Noapte bună.

Nicholas s-a întins şi a pus receptorul la loc. Cînd s-a întors spre Willa, pe faţa ei se putea vedea că este emoţionată. Apoi deodată, a început să rîdă, lăsîndu-l consternat.

– Caris? Ce...

Chicotelile ei s-au transformat în hohot de rîs. A încercat să şi-l potolească cu mîna la gură, dar hohotul curgea în cascade.

Grozav, s-a gîndit Nicholas necăjit. Acum este isterică. Doar asta îi mai lipsea. Nu se putea gîndi s-o pălmuiască. Nimic din ce făcuse în seara asta nu-i făcuse plăcere, şi nici nu se simţea bine, dar

violenţa fizică l-ar fi depăşit. Privind-o speriat, înţelegea că nu se mai poate stăpîni. I-a pus mîinile pe umeri, şi a scuturat-o uşor.

– Caris... hai încetează.

Cu ochii holbaţi, îl privea şi îşi strîngea buzele, dar rîsul a continuat. S-a prăbuşit pe pieptul lui. El a bătut-o uşor pe spate, simţindu-se atît de incapabil cum nu se simţise niciodată în viaţă. Dar cum nu-şi amintea să fi fost vreodată neajutorat, sentimentul nu i-a plăcut. Totul părea că-i scapă de sub control, şi asta îl făcea să se înfurie şi să-şi piardă răbdarea.

– Hai Willa, încetează, destul...

Voise să o spună răstit, ca să-i atragă atenţia, dar nu ştia din ce motiv sunase ca un croncănit răguşit. Şi-a dat seama că mîinile lui nu o băteau uşor, ci o loveau de la umeri pînă la subsuori, la marginea prosopului, şi reîncepeau din nou. A simţit, de asemenea, că inima lui bătea mult mai tare, fără nici un motiv.

Ea părea că se calmează. Rîsul nu mai era decît un chicotit şi capul i se mişca, îmboldindu-l peste piept, peste cămaşă. Apoi, deodată a inspirat de două ori şi a spus: nuuu... ca şi cînd ar fi fost mulţumită, şi s-a depărtat.

– Te rog să mă ierţi... a spus ea cu o urmă de rîs. Mi-a venit să rîd, aşa... deodată.

– Îmi pare bine că te gîndeşti serios la asta, i-a

răspuns ironic Nicholas, mai tulburat decît ar fi vrut să admită.

Ea se ştergea la ochi, privindu-l mirată printre degete.

– Ar trebui?

– Da... a mormăit el contrariat. Te-am răpit... şi eu nu găsesc nimic amuzant în asta.

– Vai, dragă... a oftat ea, părînd că s-a liniştit. Poate că nu ar fi trebuit să pronunţi cuvîntul *răpire*. Nu o mai pune la inimă.

– Ce vrei să spui *să o pun la inimă?* Caris.

Îşi ţinea încă mîinile pe umerii ei, fără să-şi dea seama, şi s-a trezit cînd a strîns-o mai tare şi a scuturat-o puţin.

– Cum s-ar putea numi altfel? Te-am luat cu sila, te ţin aici împotriva voinţei tale, ţi-am luat hainele...

S-a oprit, fiindcă şi-a dat seama că stătea lipită de el pe pat, dezbrăcată, avînd pe ea doar un prosop. Era sigur că nici ei nu-i scăpase gîndul acesta. Era foarte liniştită, nemişcată, şi avea ochii mari, atît de mari, încît de înecai în ei.

Aerul din jurul lor devenise mai dens, cum este atunci cînd se anunţă furtună. Simţind ca şi cum s-ar fi luptat cu un val, Nicholas şi-a luat ochii de pe ea. În schimb, i-a mutat spre buzele ei. Mişcarea era greşită, căci de îndată ce a văzut buzele ei, ce se deschideau inconştient, şi mişcarea gîtu-

lui cînd înghiţea, a ştiut că doar peste două secunde ar fi sărutat-o. Dar, după condiţiile în care o sărutase mai înainte şi felul cum se simţise atunci, ştia că de data asta nu s-ar fi mulţumit doar cu atît. În acel moment, în ceea ce îl privea pe Nicholas, răpirea nu a mai fost coşmarul, ci cu totul altceva.

Pentru Willa, bineînţeles, această tranziţie la *altceva* se făcuse deja, aşa că nu o mai surprindea că se afla aproape goală în braţele lui şi dorind să o sărute. Ştia că şi pe el îl preocupa acelaşi lucru, simţea cum pluteşte ceva în aer între ei, ceva tangibil. O simţea din felul cum îi strîngea umerii cu mîinile, tare dar vibrînd, ca şi cînd din degetele lui trecea un curent spre pielea ei. Şi cînd s-a depărtat de ea, a simţit că se întrerupea curentul. Ea s-a strîns mai bine cu prosopul şi s-a auzit spunînd, nuuu. Şi ciudat, s-a simţit aproape pierdută.

Nicholas şi-a dres glasul, s-a ridicat şi a început să umble într-un mod forţat.

– Bine... atunci cred că ar trebui să încercăm să dormim, dacă vrei... Şi i-a făcut semn spre prosop.

Willa a dat din cap şi s-a dus spre baie. Atunci, el i-a spus să aştepte o clipă. Cînd s-a întors, i-a întins partea de sus a treningului pe care îl scosese din sac.

– Sînt curate, cred. Mă gîndesc că te-ai simţi mai bine să dormi cu el, decît cu rochia de cocktail.

– Mulţumesc, i-a răspuns Willa.

Tricoul îi ajungea puţin mai jos de şolduri, iar mînecile îi acopereau şi degetele. Lungimea mînecilor a rezolvat-o ridicîndu-le pînă la umeri, dar partea de jos a corpului, deşi păstrase dresul, era foarte expusă, chiar mai mult decît cînd nu purtase nimic decît prosopul.

L-a văzut cu ochii imaginaţiei pe Nicholas purtînd partea de jos a treningului. Aproape că ameţea. Ştia că va fi obligată să umble aşa în faţa lui, şi o va privi aşa cum îl va privi şi ea pe el, iar în jurul lor atmosfera se va încălzi pînă cînd va exploda.

Dar cînd a deschis uşa, a văzut că nu va fi nevoită să-l vadă, fiindcă Nicholas înţelept, stinsese lumina. Nu ştia dacă se simte liniştită sau dezamăgită.

Şoptind fără nici un motiv, l-a strigat:

– Nicholas, unde eşti?

– Aici, în pat, a răspuns el morocănos.

– Ah... şi inima a început să-i bată.

Bîjbîind spre pat, unde a căzut împiedicîndu-se de picioarele patului şi urcîndu-se în genunchi şi mîini, se simţea ridicolă. Nicholas făcuse patul. Ea şi-a dus genunchii la bărbie, şi-a băgat

picioarele sub pături şi apoi s-a întins, avînd grijă să nu se atingă de Nicholas. Şedea întinsă pe spate, ţeapănă ca o scîndură, şi inima îi bătea atît de tare, încît simţea că pătura se ridică de pe pieptul ei.

– Noapte bună... a şoptit ea, gîndindu-se că trebuia să spună ceva. Răspunsul lui a fost de neînţeles.

Au început să-i chiorăie maţele. A încercat să nu le bage în seamă, crezînd că zgomotul nu era chiar aşa de tare cum i se părea ei. Poate că Nicholas nu l-a auzit. Dar a treia oară, patul s-a mişcat brusc, dovedind că auzise.

– Caris... ţi-e foame?

Oftînd, a spus:

– Cred că da. Nu am mîncat nimic aseară.

Nicholas a înjurat şi patul s-a legănat. După o clipă sau două, lampa de lîngă pat s-a aprins şi Willa, clipind, a văzut spatele musculos şi bronzat al lui Nicholas. Şedea pe marginea patului, frecîndu-şi faţa cu palmele.

– Te rog să mă ierţi... îmi pare rău... a spus ea tot atît de slab pe cît se simţea.

El s-a întors s-o privească. Willa înghiţea în sec şi a rezistat tentaţiei de a-şi trage pătura pînă la bărbie, deşi după privirea lui nu era nevoie.

– Nu ai nici o vină, i-a spus blînd, spre surpriza ei, dar i-a zîmbit trist.

– Cred că nici unul din noi nu a mîncat... şi mie mi-e foame. Ce părere ai de o pizza?

– Pizza?

– Da. Pariez că putem să comandăm. În felul acesta nu vom fi obligaţi să ne îmbrăcăm din nou, să ieşim pe ploaie şi să căutam un local deschis. O.K.?

– O.K., e minunat.

Nu dorea nimic altceva în această noapte ploioasă decît să stea într-o cameră intimă de motel, împărţind un trening şi mîncînd o pizza cu Nicholas. Părea din ce în ce mai puţin o răpire.

Nicholas căută într-o carte de telefon.

– Am găsit ceva... livrează şi în timpul nopţii. A făcut numărul şi a privit-o peste umăr. Ce fel de pizza vrei?

– Oricare, dar să fie fără sardele, ceapă sau ananas.

El a ridicat din sprîncene, dar era atent la răspunsul de la telefon, comandînd o pizza mare, cu *garnituri.*

– Vin... a întrebat-o el, te va face să dormi...

Ea a aprobat, dar nu i-a spus că nu avea nici o poftă să doarmă. Gîndul la vin i-a reamintit ce se întîmplase ultima oară cînd băuseră împreună o sticlă cu vin *Chardonney*... a şoptit ea, dar o spusese destul de tare.

– Să văd dacă au aşa ceva, a spus Nicholas.

Willa şi-a ridicat genunchii la bărbie apucîndu-i cu braţele, s-a întors cu faţa la perete şi-l ascultă pe Nicholas cum făcea comanda. Golul din stomac o făcea să se simtă slăbită, dar ştia că nu este numai foamea. Era aproape sigură că mai era şi vederea spatelui gol, proporţionat, şi felul cum se mişcau muşchii sub pielea bronzată cînd se întorcea şi mai era şi părul negru şi aspru ce-i acoperea pieptul.

Închizînd telefonul, i-a spus:

– Îmi pare rău... nu au *Chardonney,* am comandat *Chablis.*

– Este perfect, a spus Willa, şi şi-a dres glasul. Vreau să întreb... garniturile sînt cu ceapă şi sardele?

– Nu ştiu, poţi să dai la o parte ceea ce nu-ţi place.

S-a aşezat drept pe pat, rezemîndu-şi spatele de tăblia patului, cu mîinile la ceafă, şi a privit-o în felul lui superior.

– Ai încercat vreodată sardelele?

– Nu... a spus Willa, fiindu-i necaz că trebuia să recunoască, dar...

– Atunci de unde ştii că nu-ţi plac?

Aerul lui superior a enervat-o, ceea ce pe de-o parte era mai bine. Era un motiv, ca să nu mai privească muşchii lui abdominali care se armonizau cu pieptul şi părul care-i acoperea torsul,

mergînd în jos pînă dispăreau în pantalonii treningului, şi felul... Doamne, Dumnezeule!

– Nu pot să sufăr lucrurile sărate... a îngînat ea.

– Dar alunele?

– Bineînţeles că nu.

– Şi ele sînt cafenii şi sărate.

– Nu-mi plac alimentele mici, cafenii, sărate şi cu gust de peşte.

Pînă cînd a sosit pizza, au vorbit despre preferinţele alimentare şi băuturi.

– Puţin îmi pasă de ce-mi spui, dar mă bucur că nu are sardele în umplutură, a spus Willa, luînd o gură de aer şi muşcînd din crusta pizzei.

– Data viitoare, cred că va trebui să nu uit sardelele. *Data viitoare?* Nicholas a fost atent la felul cum va reacţiona Willa, dar părea că nu a observat. *Data viitoare?* Se întreba şi el ce înseamna asta. Avea de gînd să-şi facă un obicei din răpiri? Sau, doar să mănînce pizza cu Willa.

Ea a gemut.

– Fă-mi te rog o plăcere... nu-mi vorbi de peşte. Am senzaţia că mănînc o balenă.

– Balenele nu sînt peşti, a accentuat Nicholas.

Ea şi-a şifonat şerveţelul de pe masă şi l-a aruncat spre el.

Prinzîndu-l, a murmurat:

– Stai cuminte, şi s-a întins ca să-i şteargă o picătură de bulion de pe obraz.

Willa şi-a întins faţa spre el şi a stat nemişcată ca un copil cuminte, în timp ce o ştergea. După ce a terminat, a spus gata, dar l-a surprins răguşeala din voce, de parcă ar fi fost răcit. Şi-a dres glasul şi a întrebat-o dacă mai vrea vin. A dat din cap, ferindu-se de ochii lui, aşa că i-a umplut paharul de plastic şi s-a încruntat la ea, în timp ce bea, la genele ei lungi şi negre.

Data viitoare. Adevărul era că nu s-ar fi supărat dacă vor mai fi o grămadă de ocazii să fie cu ea. Se distra mai mult decît ar fi avut dreptul în situaţii în care nu s-ar fi putut imagina nici în o mie de ani. Stînd turceşte în patul dintr-o cameră de motel, la ora două noaptea, doar cu pantalonii de trening uzaţi, alături de o femeie frumoasă şi sexy pe care o luase cu sila, mîncînd pizza şi bînd vin din pahare de plastic. Era incredibil, dar amuzant.

Îi plăcea Willa, ceea ce îl surprindea puţin, fiindcă îşi amintea că în primul rînd fusese obligat să o răpească. Era o nebună, făcînd politică şi fiind fanatică. Iar el ura fanaticii de orice fel. De obicei, nu se gîndeau la nimic altceva decît la ei şi

la ideile lor fanatice, şi dădeau dracului pe oricine şi orice le stătea în cale neavînd ideile lor. Din experienţa lui, era o categorie nefericită de oameni. Dar despre Willa nu se putea spune în nici un caz că era nefericită. Probabil că devenea fanatică doar cînd era cu prietenii ei. Singură, cu el, fusese o companie plăcută.

Îi plăcea să stea de vorbă cu ea. Putea vorbi despre orice şi nu părea să se intimideze, nici de el. Niciodată, nici chiar la prima întîlnire pe care o avuseseră în biroul lui. Nu erau de aceeaşi părere în multe privinţe şi, cu excepţia subiectului care o pasiona, părea că discuţiile lor o stimulează la fel ca orice altceva. Se înflăcăra, dar nu se supăra niciodată. Ochii ei scînteiau ca mărgelele negre şi obrajii i se înroşeau ca acum. Iar el îşi pierdea şirul cuvintelor, fiindcă nu se gîndea decît ce mult i-ar plăcea s-o sărute.

Şi asta era ce-i plăcea la ea... îi plăcea să o sărute. O sărutase o dată, înainte să ştie ce i se va întîmpla, o dată cu furie, iar acum cînd o cunoscuse mai bine, era gata s-o mai facă.

Dar povestea cu răpirea părea că-l afectase. Mersese prea departe şi dacă ar seduce-o acum ar fi culmea, şi fapta ar fi de neiertat.

Poate... se gîndea el, cînd totul se va termina... Nu părea că-i poartă pică fiindcă o răpise, de fapt părea că se distrează la fel de mult ca şi el, mai

ales acum că-şi umpluse burta.

Cînd totul se va termina şi coroana va fi plecată din ţară, în siguranţă, poate ar putea începe din nou cu ea...

Pînă atunci, se anunţa o noapte tristă, iar sfîrşitul de săptămînă lung.

Capitolul 7

– Nicholas! Nicholas! Trezeşte-te, fir-ar să fie!

Cineva îl scutura fără menajamente. A încercat să nu-l bage în seamă, dar îl scutura mai rău.

– Hai, Nicholas! Trezeşte-te... ce somn uşor ai.

S-a întors pe spate, frecîndu-se cu pumnii la ochi, şi a reuşit să-i deschidă.

– Ce se întîmplă?

– Doamne ajută! Începusem să cred că n-ai să te trezeşti niciodată. Nicholas, mi-am adus aminte de ceva.

Willa... Era în pat cu o femeie pe care o chema Wilhelmina, care era o nebună, şi pe care o ră-

pise ca să nu fure coroana Brasoviei de la guvernul american. Şi cu toate că-i era greu să-şi amintească asta trezindu-se după un somn insuficient, a găsit-o aplecată peste el, arătînd somnoroasă şi îngrijorată. Fiindcă, deşi era fără îndoială o nebună, avea ochii negri ca noaptea, o piele ca porţelanul şi părul strălucitor cu nuanţe violet, ca penajul unei păsări negre. Ultimul lucru de care îşi amintea din noaptea trecută, era descoperirea că oricît ar fi fost de nebună, lui îi plăcea şi, în plus, avea poftă s-o sărute. Ajunsese la nişte concluzii morale în privinţa asta, dar îi era greu să şi le reamintească cînd buzele bune de sărutat erau chiar la cîţiva centimetri de el. A închis ochii şi a oftat.

Willa i-a spus atunci plîngăreţ:

– Nicholas, te-ai trezit sau nu?

– M-am trezit, a bîiguit. Cît este ceasul?

Îi simţea trupul radiind căldură lîngă el, ceea ce făcea să-i crească şi lui temperatura aproape de ardere. Se întreba cît va mai putea rezista fără să o atingă.

– Nu ştiu... tu ai ceas.

– Ah, da.

Încerca să vadă ridicîndu-şi mîna la ochi. E prea întuneric ca să văd. Se aplecă spre întrerupătorul lămpii, şi... Să fie al naibii! bodogăni, cînd lumina îi orbi ochii dureros. Este opt şi un sfert.

Şi-a pus braţul peste ochi şi i-a spus cu tonul răbdător care se foloseşte cînd explici ceva greu de înţeles copiilor.

– Era cel puţin trei noaptea cînd am adormit. De ce mă trezeşti?

– Uite ce, nu te supăra pe mine... mi-ai spus că ai un somn uşor. Aş fi putut ajunge în autobuzul pentru Los Angeles pînă acum şi habar n-ai fi avut.

Şi-a luat braţul de pe ochi şi s-a uitat la ea multă vreme. Se gîndea de mult la picioarele ei de dansatoare, complet goale, erau doar la cîţiva centimetri de ale lui. A început să şi le imagineze împletite cu ale lui sau cuprinzîndu-l. Corpul lui a început să reacţioneze normal, stimulat de imaginaţie.

– Caris... spune-mi te rog ce este aşa de important că nu putea aştepta cîteva ore, i-a spus răguşit şi cu o notă de disperare.

Cea mai mică mişcare făcea să-i coboare privirea spre ea; a auzit-o cum respira şi a văzut-o plimbîndu-şi limba peste buze. De ce i se părea că gura ei se apropia de a lui? Nici un muşchi nu i se mişcase, dar ai ei? Îl dureau toţi muşchii, făcînd efortul să nu se apropie şi să micşoreze distanţa dintre ei.

– Willa?

– Este Ducesa, a şoptit ea.

– Ducesa?

– Pisica ta... cine va avea grijă de ea?

– Ducesa... pisica mea...

Fiindcă gura ei nu mai era la îndemînă, şi-a permis să se ridice în poziţie semişezînd, rezemat de perne şi tăblia patului.

– Pisica mamei, a corectat-o el, strîmbîndu-se.

Fir-ar să fie, uitase de animal. Şi deşi sentimentele lui faţă de Ducesă erau destul de relative, mama sa o iubea exagerat de mult şi nu l-arfi iertat uşor dacă o lăsa să moară de foame.

– Nu e nici o problemă. O voi chema pe Tanya. O va hrăni ea, fără întîrziere.

A căscat şi a închis ochii.

– Tanya? Cine este Tanya?

– O prietenă. Are cheia.

– Ah... atunci este în regulă... A simţit-o depărtîndu-se de el pe locul ei în pat. Mă bucur... mă bucur că cineva are să aibă grijă de Ducesă.

Trebuia să-mi închipui, s-a gîndit Willa, privind în întuneric. Ştia, bineînţeles, că Nicholas trebuia să aibă pe cineva. Poate chiar mai mult. Majoritatea studentelor de la universitate îl numeau playboy-profesor. Willa fusese înclinată să ia majoritatea poveştilor cu moderaţie. Orice bărbat ce era peste nivelul lor era supus *cercetărilor ştiinţifice.* Dar cum nu iese fum fără foc... şi în plus, era foarte, foarte atrăgător...

Uitase doar, atîta tot. Ea uita orice, fiind lîngă Nicholas. Bine măcar că-şi adusese aminte să vorbească cu bunicii ei. Primul lucru de dimineaţă, va trebui să telefoneze la muzeu, căci altfel s-ar putea să-şi piardă slujba la întoarcere.

Coroana... Se întreba dacă Joe şi ceilalţi vor încerca ceva fără ajutorul ei. Probabil că nu, dar dacă o fac... Nicholas are dreptate... vor fi prinşi. Sistemul de securitate era prea sever. Nu, coroana va sta bine, în siguranţă, în caseta cu geamuri incasabile de la muzeu, pînă duminică seara, cînd va părăsi oraşul Los Angeles să-şi continue turneul. Şi dacă nu va interveni nimic neprevăzut, la eliberarea Brasoviei de sub ocupaţie, coroana va reveni la ea acasă, eliberată de preşedintele însuşi.

Willa îşi imagina scena ca şi cînd ar fi văzut-o la televizor. A privit iar spre Nicholas. Adormise din nou, pe jumătate culcat, rezemat de tăblia patului. Dacă ar umbla încet, probabil că s-ar ridica imediat, ar face un duş, s-ar îmbrăca, ar chema un taxi care o va duce pînă la staţia cea mai apropiată de autobuz. Cel mult în cîteva ore ar putea fi înapoi la Los Angeles.

A căscat, dar nu s-a ridicat din pat. În schimb, s-a întors pe o parte şi, punîndu-şi capul pe braţ, a rămas să asculte respiraţia regulată a lui Nicholas. Ar urmări-o şi ar opri-o din drum, s-a gîndit

ea. Nu avea de ales, va trebui să se resemneze, să mai petreacă încă trei zile în compania lui Nicholas.

– Totul este în ordine, primul lucru pe care trebuie să-l facem, este să ne cumpărăm haine, a spus Nicholas în timp ce fugeau prin ploaie spre maşina lui.

Fuseseră priviţi cu mirare cînd au intrat, la zece dimineaţa, într-o cafenea să-şi ia micul dejun, purtînd haine de seară, vinerea dimineaţa. Chelneriţa i-a întrebat dacă merg la o nuntă. Nicholas i-a răspuns că îşi pierduseră bagajul la avion. Iar Willa, doar ca să rîdă, i-a spus că fusese răpită. Nicholas se amuza, iar chelneriţa a privit-o cu invidie. Se mai uita la ei prin fereastră cînd Nicholas deschidea maşina. De ce nu? Ce femeie n-ar fi fericită să fie răpită de un bărbat în smoking, şi care semăna ca două picături de apă cu Carry Grant sau Tyrone Power?

Cînd şi-au ocupat locurile în maşină, Nicholas a privit-o cu ochii lui de vultur.

– Ce ţi-a venit să-i spui că ai fost răpită?

Willa a ridicat din umeri.

– Tot nu m-a crezut.

– Ar fi putut să te creadă.

– Ei bine, nu a crezut... apoi rîzînd, tu m-ai fi crezut?

A tăcut cîteva clipe privind-o cu ochii uimiţi şi cu o expresie tristă pe faţă.

– Cred că nu... a spus în sfîrşit.

– Just, a spus Willa rece, nu arăt ca o persoană care a fost luată fără să vrea.

– Nu m-am gîndit la asta. Nu mă aşteptam să fii atît de înţelegătoare şi să colaborezi. Nu pot înţelege cum de te poţi comporta camaradereşte. Asta mă face nervos, fiindcă nu eşti exact o persoană docilă, a spus pornind motorul şi ştergătoarele, ca apoi să o privească intenţionat, în timp ce părăseau parcajul. Fiindcă Willa nu-i răspundea, a întrebat: Ei?

– Ei ce?

– De ce eşti atît de supusă?

Fiindcă nu dorea să se gîndească la asta, a spus doar nu ştiu, şi s-a întors să privească pe geam.

Chelneriţa de la cafenea îi spusese lui Nicholas că va găsi un magazin în partea de nord a

oraşului, chiar pe şosea. Nu prea era amator de cumpărături, ca majoritatea bărbaţilor, aşa că atunci cînd a intrat în parcajul mare se gîndea că nu va dura mai mult de o jumătate de oră să cumpere cele necesare şi vor putea pleca. A durat însă aproape trei ore. Începuse să vadă că orice făcea cu Willa depăşea aşteptările.

Făcea din orice lucru simplu, omenesc, o distracţie. Cu ea, şi pregătirea salatei era o distracţie, ca şi mîncatul pizzei în pat, şi el nici nu se înnebunea după pizza. Cunoscuse multe femei, şi cu cele mai multe se distrase, fiindcă îşi dăduse silinţa să fie sigur că se distrează. Se ducea cu femeile la restaurante scumpe, la cluburi de noapte, la teatru; se ducea să danseze, să navigheze sau să facă schi. Chiar cînd dorea o seară liniştită şi intimă acasă, se simţea dator să creeze ambianţă cu lumînări, muzică în surdină şi şampanie. Cu toate făcea eforturi să fie încîntător şi amuzant. În compania Willei, distracţia era asigurată. Să faci cumpărături cu Willa era o distracţie.

Magazinul nu era prea aglomerat la acea oră, într-o vineri cu ploaie. Ca şi la cafenea, felul cum erau îmbrăcaţi a atras atenţia. Erau urmăriţi de priviri şi şoapte, în tot magazinul, ca murmurul unui val, iar un grup de fete ce păreau prea tinere ca să nu fie şcolăriţe, s-a apropiat timid de ei, întrebînd dacă erau *cineva*.

– Cred că sîntem actori de film, i-a şoptit încîntată Willa cînd s-au despărţit de fetele foarte impresionate.

– Nu cred că m-au crezut cînd le-am spus că nu sîntem; mă întreb de ce, a şoptit şi Nicholas.

L-a luat de braţ şi i-a aruncat un surîs de zînă.

– Poate fiindcă arătăm ca Fred şi Ginger.

– Hmm... s-ar putea. Şi l-a surprins ca şi pe ea cînd a fredonat o melodie din filmul lor.

Deşi era în februarie, galantarele erau pline de lucruri de vară, rochii simple de plajă, din bumbac, care să placă tinerilor, şi toate i se potriveau Willei. A găsit o pereche de pantaloni albi, o bluză galbenă cu alb şi o canadiană cu insigne nautice la buzunar. El a insistat să încerce o pereche de pantaloni albaştri, cu un corsaj strîns, cu şireturi, şi o bluză tricotată, cu dungi albastre şi galbene. Cînd a ieşit din cabina de probă a văzut-o privindu-l într-un fel care îi dădea o senzaţie ciudată în stomac. Ciudat. Nu fusese niciodată vanitos. Ştia că era mai mult decît prezentabil şi-i era de-ajuns. Nu se gîndise prea mult la asta, niciodată.

Avusese femei care îl priviseră la fel mai înainte, dar niciodată nu-l impresionase ca acum.

– Ce mai e şi asta... a citit el insigna de pe canadiana, pe care ea o alesese identică cu a ei. Dar a cumpărat-o.

A fost mai mulţumit cînd au găsit un magazin

de articole bărbăteşti, de genul celor mai sobre, cum îi plăceau lui. Şi-a cumpărat cîteva perechi de pantaloni din lînă de culoarea lui favorită, cîteva cămăşi, şosete, lenjerie şi un tricou împletit. A mai luat o umbrelă şi apoi s-a întors la raionul de femei.

– Dar nu-mi mai trebuie nimic, a protestat Willa cînd el a ales o pereche de pantaloni de lînă şi un pulover de caşmir roşu, şi a pus-o să încerce.

– Să fim drepţi, tu m-ai convins să cumpăr costumul de pescar.

L-a privit ca şi cînd ar fi vrut să-l contrazică, dar atingea, fără să-şi dea seama caşmirul moale.

– Du-te, a îndemnat-o serios, încearcă-l.

Cînd a ieşit din cabina de probă, a ştiut că avusese dreptate.

– Nuanţe de pietre preţioase, a spus el încet.

Cînd l-a privit, întrebîndu-l din ochi, a dat din cap şi apropiindu-se de ea şi-a băgat mîna în părul ei.

– Asta este culoarea ta, culoarea rubinului, a spus tandru, şi i-a scos pletele de sub gulerul bluzei.

Culoarea puternică, roşie, părea că se transmite şi în obrajii ei, şi el nu s-a putut stăpîni să nu-i atingă cu dosul degetelor.

Ea nu a mai scos un cuvînt cînd le-a pus peste toate celelalte cumpărături.

Mai tîrziu, cînd ieşeau din magazinul de încălţăminte, el a spus:

– O.K., cred că am luat tot ce ne trebuia, nu-i aşa?

– De... nu chiar, a spus Willa tuşind încet.

– Ce ar mai trebui? Avem pantofi, haine, umbrele, canadiene, lenjerie...

– Tu ai lenjerie, dar mie mi-ar trebui o cămaşă de noapte.

– Ah... da, ai dreptate. Unde... este? a întrebat Nicholas, încruntîndu-se.

– Pe-aici, am trecut pe lîngă raion, i-a spus ea hotărîtă, luîndu-l de braţ.

– De ce nu ai spus atunci?

– Nu m-am gîndit la asta. Credeam că voi găsi acolo de unde am cumpărat celelalte lucruri, şi nu voiam să fac caz. În plus, nu mi se părea amuzant să te duc şi într-un magazin de lenjerie...

– Nu mă deranjează, a spus Nicholas amabil, ceea ce nu era chiar adevărat, şi s-a confirmat cînd au intrat în magazin. Nu pentru că nu ar mai fi văzut şi altădată acele lucruri, dar faptul că le vedea împreună cu Willa era altceva.

Hotărît, era încă o ocazie cînd va trebui să-şi calce jurămîntul că nu o va scăpa din ochi nici o clipă, trăgea cu ochiul discret în timp ce ea îşi lua lucrurile care-i trebuiau.

Cînd a venit spre el, a întrebat-o brusc:

– Ţi-ai luat ce-ţi trebuia?

– Da, în afară de cămaşa de noapte... şi părea puţin ciudată.

– Ce părere ai de asta? îi arătă el un obiect la care privise din toate părţile în ultimele cinci minute.

Ea s-a încruntat.

– Nu cred că este o cămaşă de noapte...

– Dar ce este?

– Cred că este doar o cămaşă scurtă.

– Dar o poţi folosi şi în loc de cămaşă de noapte.

– Da... cred că aş putea.

– Nu spune că ai putea... dacă îţi place, ia-o, a spus el corectînd-o, dar ea nici nu-l băgă în seamă, privind vrăjită cămăşuţa. A atins-o pe umăr ca s-o facă atentă. Spre surpriza lui, s-a întors spre el cu ochii plini de furie.

– Glumeşti? Îţi închipui că mă voi băga în pat cu tine purtînd doar... asta?

S-a oprit îngrozită, auzindu-se ce spunea. L-a privit pînă cînd furia din ochi s-a potolit şi au devenit luminoşi, ca lumina lunii reflectată pe o apă întunecoasă.

Părea că îi este ruşine şi Nicholas s-a gîndit la acest lucru simţindu-se şi el jenat şi speriat.

Şi-a cumpărat o cămaşă de noapte de mătase, cu mîneci lungi şi închisă cu nasturi în faţă.

Era de culoarea levănţicii, dar culoarea nu l-a deranjat şi nici nu i-a spus că este mai sexy, fiindcă nu se gîndea decît cum îi va deschide nasturii unul cîte unul.

Au pornit spre nord, în valea Santa Ynez.

Furtuna părea că se potoleşte, bătea un vînt puternic plimbînd norii pe cer, dar ploua doar din loc în loc. Fusese o furtună caldă, nepotrivită cu sezonul, iar buletinul meteorologic de la radio prevedea furtuni cu descărcări electrice în lungul coastei şi în munţi.

– Unde mergem? l-a întrebat Willa.

– Nu ştiu, unde ţi-ar plăcea să mergi?

S-a făcut tăcere. Simţind că se uită la el şi-a întors privirea spre ea, şi a văzut că zîmbeşte misterios, cu un surîs de zînă.

– Unde ne împinge vîntul...

Gîndul era contagios şi zîmbind i-a spus:

– O.K., ai cîştigat. La ora actuală sîntem oficial în bătaia vîntului.

Willa s-a rezemat de spătarul scaunului comod, părînd foarte încîntată.

S-au oprit să mănînce într-un mic oraş Solvang, un colţ turistic de Danemarcă, aşezat între colinele californiene. Din cauza furtunii şi a sezonului, au fost aproape singuri; doar cîţiva turişti curajoşi se plimbau pe străzile pitoreşti, înfruntînd rafalele de ploaie şi colindînd prin magazinele de

suveniruri şi patiserii.

Cînd au ajuns în faţa unei mori de vînt, Willa i-a atras atenţia.

– Sîntem pe culoarul din dreapta.

Nu a trebuit s-o întrebe ce voia să spună. S-au privit zîmbind şi s-a stabilit o înţelegere intimă între ei, fără să fie nevoie de cuvinte.

O pală de vînt i-a ridicat părul de pe ceafă şi i-a acoperit obrajii, şi rîzînd tare a ridicat mîna să şi-l scoată din gură. Pofta de a o săruta i-a revenit lui Nicholas ca o prietenă. O avea atît de des, încît se obişnuise cu ea şi nu-l mai surprindea, nici nu se mai simţea jenat. A rîs şi el, şi a luat o picătură de ploaie de pe obrazul ei, apoi a cuprins-o cu braţele în jurul pieptului şi a tras-o spre el. Nu se mai simţea surprins, văzînd ce bine şedea aşa.

– Nicholas, ce-i acolo sus?

– Unde?

– Sus pe cer.

Era tîrziu, după-amiază. Mergeau spre nord pe şoseaua de pe coasta Pacificului. Lăsaseră în urmă golful Moro, ştiind că se îndreptau spre drumul greu, plin de curenţi prin Big Sour, şi nu

mai erau decît două ore de lumină de zi. Dar nici unul din ei nu dorea să se oprească. Nu încă.

– Nu ştiu, nu sînt sigur, dar cred că sînt...

– Zmeie... O, Nick, zmeie!

Păreau a fi duzini de toate culorile, formele şi dimensiunile. Cu o singură excepţie, toate păreau a fi prinse de acoperişul unui mic magazin de pe şuviţa îngustă de teren dintre şosea şi mare.

Acolo, pe şosea, erau cîteva moteluri şi case de plajă, fiind singurul loc unde se putea locui înainte de Big Sour, şi singurul drum spre faimosul Castel Hearst din San Simeon.

Nicholas a trebuit să treacă de aşezare şi să găsească un loc unde să întoarcă, pentru a putea reveni pe drumul de întoarcere. În tot acest timp, Willa nu-şi luase ochii de la mare. Era vrăjită, se simţea ca un copil la circ. Nu mai văzuse ceva aşa de minunat. Zburau şi dansau ca nişte fluturi pe cerul întunecat, trăgînd de sforile cu care erau legaţi, cochetînd cu vîntul.

– Nu am înălţat niciodată un zmeu, i-a şoptit lui Nicholas, în timp ce se uitau vrăjiţi la grămada de zmeie ce veneau din mica prăvălie.

– Pare a fi uşor, sau există o anumită tehnică?

– Nu ştiu, nici eu nu am înălţat niciodată un zmeu, a şoptit el.

Femeia din prăvălie i-a auzit.

– Nu vă faceţi griji, le-a spus ea zîmbind.

Kenny vă va învăţa. Este acolo jos, pe plajă, cu zmeiele lui. Este proprietarul acestui magazin. Vă alegeţi unul, pe care îl doriţi, şi el vă va arăta cum să-l înălţaţi. Este felul lui să facă lumea mai bună. Adică, filosofia lui, că dacă fiecare poate să evadeze din cînd în cînd, va fi mai puţină ură în lume, mai puţină răutate şi luptă, şi mai puţine războaie.

– Hai să înălţăm un zmeu, au fredonat amîndoi şi au rîs împreună.

Era greu de ales doar două din toată grămada, dar, în final, Nicholas a luat unul roşu cu alb, şi unul albastru pentru Willa. Apoi, plecînd în direcţia pe care femeia din prăvălie le-o indicase, au coborît pe plajă în căutarea lui Kenny.

Nu era greu să-l localizezi; nimeni nu înfrunta vîntul aspru şi burniţa, valurile mari şi norii negri, ameninţători. Un om mărunt, cu barba roşcată şi păr rar, blond, subţire şi lung, părea că uitase de toate. Cu spatele unde bătea vîntul, nu avea ochi decît pentru zmeiele lui. În timp ce manevra sforile, zmeul cu trei legături se lăsa, se ridica, făcînd tot felul de opturi cu toată forţa ce i se opunea, a cerului supărat, sfidînd elementele, jucîndu-se cu ele. Willei i se părea că zmeul îşi bate joc de vînt.

– Bună, a spus omul privind spre ei. Aţi venit să învăţaţi să înălţaţi zmeul? Aţi nimerit la locul potrivit. Eu sînt Kenny.

– Bună, i-a spus Willa.

Cum omul avea mîinile ocupate, şi Nicholas a dat din cap.

– Nick.

Kenny s-a uitat la el chiorîş, cu un ochi închis din cauza vîntului.

– Bună, Nick. Hai să vedem ce zmeie aveţi. Ah, da... copilaşii ăştia mici zboară pe orice vreme. Primul lucru pe care totuşi trebuie să-l faceţi, este să le uniţi. A clipit cu singurul ochi deschis, limpede, de un albastru viu, cu bună dispoziţie. Este uşor... dar citiţi instrucţiunile de pe pachet, în timp ce eu o strîng pe Lady.

– Lady? a întrebat fermecată Willa. Zmeiele sînt feminine ca şi bărcile?

– Unele sînt, altele nu, a spus Kenny. Fiecare îşi are personalitatea sa. Veţi vedea. Priviţi-o pe această doamnă acum, nu vrea să vină.

Zmeul tremura, opunîndu-se presiunii de pe sforile lui.

– O.K., iubito, mai joacă puţin.

Zmeul a făcut un picaj vesel şi apoi s-a întors rotindu-se.

– Face o demonstraţie, a îngînat Kenny.

Willa a rîs în hohote.

– Nu este periculos? a întrebat ea, lăsînd zmeiele împreunate lui Nicholas.

Nu-şi putea lua ochii de la dansatoarea *Lady* a

lui Kenny.

– Vreau să spun, că am auzit întotdeauna, că nu trebuie să înalţi un zmeu cînd e furtună.

Kenny i-a răspuns privind-o în faţă:

– Nu aş înălţa un zmeu de hîrtie pe ploaie, fiindcă nu i-ar plăcea. Dar nu e nici un pericol, doar pentru zmeu.

– Vreau să spun, că norii arată plini de electricitate, deci nu s-ar putea să provoace un trăsnet?

– Da, dacă eşti Ben Franklin şi pui ceva metalic în zmeu... Nu, astea sînt din nylon şi plastic, le place furtuna. Doar să ai grijă să nu fie prea zburdalnic, atîta tot.

– Prea zburdalnic?

– Da, într-o zi ca asta, îţi pot scăpa din mînă, se rupe o sfoară, şi dus e, cu vîntul.

Fuge cu vîntul... ce frumos suna. Willa a fost dezamăgită cînd Kenny a fredonat – O.K., draga mea, e timpul să vii acasă, şi a început să o tragă jos pe recalcitranta *Lady*. Odată ajuns pe pămînt, zmeul şi-a pierdut farmecul şi a rămas doar cîteva bucăţele de plastic şi nylon. Kenny l-a ancorat bine pe nisip cu ajutorul unei pietre şi s-a întors la Nicholas.

– Hai să vedem, ce facem aici? Nu-i rău, Nick.

A mai făcut mici modificări şi a declarat că zmeul e gata de zbor.

– Acum vezi, trebuie să-l ţii aşa, i-a arătat şi i l-a întins lui Nicholas care ezita, şi atunci l-a trecut Willei.

– Acum fă-o tu, e al tău, a spus el, întîlnindu-i privirea cu o strălucire aurie în ochi.

Willa a luat zmeiele, roşu, alb şi albastru, şi a încercat să urmeze indicaţiile lui Kenny, emoţionată. Avea genunchii moi şi gîfîia, ca şi cînd ceva minunat urma să se întîmple. Şi aşa a fost. Vîntul a prins zmeul şi l-a purtat pe cer, iar inima Willei s-a înălţat odată cu el.

– Ţine-l strîns, a ţipat Kenny, la fel de excitat ca şi ea. Nu-l scăpa, a prins gustul zborului.

Willa putea simţi vibraţia şi tensiunea... Era viaţă. Acum înţelegea de ce Kenny le dădea personalitate zmeielor; era ca şi cînd ar fi simţit că trăiau acolo sus, legate de ea prin slaba legătură şi luptîndu-se să se elibereze.

– Ah, Nicholas, este minunat, a suspinat ea.

Dar şi el avea acum zmeul lui în zbor, şi făcea şi el descoperirile lui. Şi-au coborît privirile de pe cer, în jos, destul timp ca să schimbe ocheade fericite.

– Te face să simţi ceva? o întrebă Kenny, radiind de mulţumire. Nu simţi că toate grijile zboară din tine? Simţi că te bucuri şi eşti împăcat? Eu am această filozofie. Mă gîndesc că dacă mai mulţi oameni ar înălţa zmeie, lumea ar putea fi mai

bună. Gîndeşte-te, dacă toţi şefii de state, şi generalii, şi încă alţii, ar înălţa zmeie de cîte ori simt că va interveni o neînţelegere, nu ar mai fi războaie. Nu poţi înălţa un zmeu şi să nu fii fericit, în pace.

– Voi doi, sînteţi tineri căsătoriţi?

Întrebarea neaşteptată a prins-o pe Willa nepregătită. A deschis gura, a clătinat din cap, dar Nicholas a spus:

– Da cum de ai ghicit?

Şi a rîs spre ea.

– Bine. Pot s-o spun întotdeauna. Se vede din ochi, poţi spune întotdeauna cînd doi oameni sînt îndrăgostiţi, după felul cum se privesc. Ascultaţi, vă voi spune ceva. Ascultaţi sfatul meu, vă garantez că veţi ajunge să sărbătoriţi nunta de aur. Acum nu simţiţi aşa, dar va veni vremea cînd venind acasă îţi vei găsi nevasta plîngînd, fiindcă maşina de spălat s-a stricat, că friptura s-a ars, şi că toată ziua copilul n-a încetat să plîngă. Cînd se întîmplă aşa ceva, ştii ce trebuie să faci? S-o iei în braţe şi să-i spui: Dulceaţă, hai du-te şi înalţă un zmeu. Iar tu te asiguri că s-a dus s-o facă, şi te ocupi tu de copil. Apoi, punîndu-şi mîna pe braţul Willei, îi spuse: Iar tu vei avea momente cînd el va veni acasă nervos, fiindcă şeful lui nu-l slăbise toată ziua, că avusese şedinţe toată ziua, şi că este într-o situaţie pe care nu ştie dacă o va putea

rezolva, şi de cînd intră pe uşă ţipă la tine. Cînd se va întîmpla aşa, să-i zîmbeşti, şi să-i spui: Iubitule, du-te şi înalţă un zmeu. Şi în timp ce el se duce s-o facă, tu îi pregăteşti masa, O.K.?

– O.K., a răspuns Willa simţindu-se puţin uluită.

Dar Kenny nu terminase încă şi cu autoritate de preot oficiind o ceremonie de căsătorie, le-a spus:

– Cînd simţiţi că sînteţi gata să vă certaţi sau vă simţiţi încordaţi, să vă duceţi amîndoi într-un loc liniştit, unde nu mai e nimeni decît voi, şi să înălţaţi un zmeu. Veţi fi uimiţi cum toate certurile şi suferinţele voastre zboară. Şi lasă loc iubirii.

A urmat o tăcere. Willa urmărea cele două zmeie plutind alături, ca şi cînd ar fi vorbit între ele. L-a auzit pe Nicholas că-şi drege glasul.

– Mulţumesc, pare un sfat bun, a spus el răguşit, şi i-a întins mîna care era liberă.

Kenny i-a scuturat-o, şi i-a spus... întotdeauna...

S-a aplecat să-şi ia zemul său.

– Ah, apropo, dacă vă interesează, ştiu un loc foarte bun pentru înălţat zmeie. Un loc unde probabil veţi fi singuri în sezonul ăsta. Este un mic golf, mai jos de San Simeon. Este un locşor frumos.

– Mulţumim, cred că vom merge, a spus

Nicholas, strîngîndu-şi zmeul, iar Willa făcea acelaşi lucru.

Kenny le-a făcut cu mîna, în timp ce se întorceau ducîndu-şi zmeele.

– La revedere şi mult noroc. Noroc la înălţat zmeie.

– Interesant tipul, a conchis Nicholas.

– Da, şi oftînd, Willa şi-a întors privirea de la zmeiele ce mai zburau. Pare să fie un om fericit, a spus ea în timp ce-şi punea centura de siguranţă.

– Cine nu ar fi? Să-ţi cîştigi existenţa făcînd ceva ce-ţi place, şi în care crezi.

– Ţie nu-ţi place şi nu crezi în ceea ce faci?

– Să fiu profesor?

A urmat un moment de tăcere. Willa l-a privit văzîndu-l gînditor şi puţin surprins.

– Nu m-am gîndit niciodată la asta, dar... cred că da.

– Şi eu. A urmat iar o tăcere, apoi îl întrebă: Ce gîndeşti despre filozofia lui?

– Pace şi armonie prin zborul zmeielor, a pufnit el privind-o intenţionat. Mai ştiu şi alţi ţăcăniţi.

Din nou linişte, apoi Willa, privind drept în faţă prin parbriz, a continuat:

– Ce amuzant, a crezut despre noi că sîntem proaspăt căsătoriţi.

– Da, amuzant, a spus el fără s-o privească.

Îl simţea concentrat asupra drumului, hotărît ca şi ea să nu se mai privească.

Era amuzant, evitînd amîndoi să se privească din cauza celor spuse de un străin. Ea se întreba de ce oare se temeau, de ce vor vedea sau ce ar putea înţelege, privindu-se?

Capitolul 8

San Simeon era un loc reprezentat de oficiul poştal, un magazin alimentar şi cîteva case răspîndite în lungul unei faleze joase, spre ocean. În timp ce Willa încerca să-şi cheme la telefon bunicii, Nicholas a cumpărat brînză şi covrigi, şi o baterie de vin rece, şi s-a interesat care este cel mai bun drum spre golf.

S-au urcat apoi în maşină şi au pornit pe un drum îngust pînă la parcajul public, de unde era accesul spre plajă. Au parcat maşina sub un copac de eucalipt bătrîn şi cu trunchiul cocîrjat. Un tunet a întîmpinat-o pe Willa în timp ce cobora

din maşină.

– Nu prea e vreme de picnic, a spus ea privind la cerul clocotind de nori.

O pală de vînt a scuturat crengile de eucalipt, făcînd un zgomot uscat, ca o şoaptă.

– Hai, vremea e perfectă, a spus Nicholas, scoţînd o pătură de pe scaunul din spate, şi a închis portiera. Aminteşte-ţi ce a sus Kenny, va fi pe placul zmeielor... şi a privit-o făcînd o grimasă ce nu putea fi numită zîmbet.

Nu era destul de veselă ca să pară aşa. Felul cum a privit-o era tensionat, sălbatic şi brusc. Peste tot este tensiune, s-a gîndit Willa, în ea, în el, în aer? Se simţea uşor îngrijorată, şi totuşi îi venea să rîdă. Se va întîmpla ceva... se gîndea ea, urmîndu-l pe Nicholas pe poteca în pantă presărată cu eucalipţi. Mie, mi se întîmplă ceva. Mi se întîmplă ceva excitant, ceva minunat. Ceva înspăimîntător.

Deodată a alunecat pe o coajă de eucalipt. Piciorul ei a făcut un zgomot puternic, a scîrţîit şi luptîndu-se să-şi menţină echilibrul a scos un ţipăt slab. Mai avea grijă şi de zmeiele pe care le ducea. Nicholas s-a întors şi a împuns-o cu ochii ca un fulger.

– Ai păţit ceva?

A dat negativ din cap, deşi abia respira.

– Dă-mi mîna.

I-a arătat zîmbind zmeiele.

– Nu am nici o mînă liberă.

– Atunci dă-mi unul din astea.

A luat unul din ele la subsuoară împreună cu sacul de alimente şi pătura, apoi a luat-o de mînă cu putere. Mîna lui era mare, puternică, dar în loc să se simtă în siguranţă, Willa a simţit că a pus mîna pe ceva de care nu era sigură.

Tunetul care se plimba pe cer şi se spărgea, era ca un ecou al tulburării pe care o simţea în ea. Vîntul trăgea zmeul pe care-l avea în mînă jucîndu-se cu el, amintindu-i reţeta de linişte pe care o avea Kenny, înalţă un zmeu. Mă voi simţi mai bine cînd zmeiele vor fi în aer, s-a gîndit, sperînd că era adevărat.

Golful, de forma unei semilune, era acoperit de nisip şi de resturi de furtună, şi aşa cum le spusese Kenny, erau singuri. Aici era mai liniştit decît pe plaja deschisă a lui Kenny, valurile nu mai aruncau picături de apă, iar vîntul bătea în rafale nu ca o furtună.

La prînz, Nicholas a întins pătura şi a pus sacul cu provizii pe nisip. Cu un zîmbet pătimaş pe buze şi o lumină aurie în ochi a privit-o pe Willa. Fără să vorbească, au început să desfacă zmeiele şi în cîteva secunde le-au înălţat.

Păreau aşa de grăbite, ca şi cînd nu puteau aştepta să se înalţe în aer. Se căţărau din ce în ce

mai sus trăgînd de sfori, grăbindu-se spre nori ca spre îmbrăţişarea unui iubit. Willa privea cu capul dat spre spate, simţindu-se excitată şi aşteptînd s-o cuprindă liniştea. Dar ea nu mai venea. În schimb, i se părea că la capătul sforii era inima ei care nu se preocupa de îndemnurile înţelepciunii, avîntîndu-se beată în vîrtej şi îndreptîndu-se veselă spre dezastru.

Tunetul s-a auzit din nou, vîntul a devenit mai rece, ridicîndu-i părul ca nişte aripi. Cerul s-a întunecat şi a simţit pe faţă o picătură de ploaie.

Ea a strigat:

– Cred că ne prinde ploaia!

Nicholas a răspuns cu un hohot de rîs. Şi pe el îl prinsese nebunia furtunii.

Într-adevăr, părea o nebunie... o nebunie minunată, o înălţare naturală cum nu mai simţise niciodată. Să fii în miezul tumultului cînd se înfruntau cele mai înspăimîntătoare forţe ale naturii. Willei i se părea că asistă la naşterea lumii. Nu mai fusese niciodată afară în timpul unei furtuni. Era zgomot, mişcare şi haos, valurile albastre se transformau în spumă albă, zgomotul spărgea timpanul cu amestecul urletelor valurilor şi a tunetului, norii care se roteau aveau diverse forme şi se colorau de la roşu-purpuriu la griul perlelor. Era înspăimîntător, dar o umplea în acelaşi timp de o bucurie ciudată, sălbatică.

Şi undeva, acolo sus, în mijlocul tuturor acestora, se jucau două jucării plăpînde de culoarea soarelui.

Apoi, un nou bubuit ca un tren ce frînează brusc. Ploua. O ploaie cum nu mai văzuse, lovind-o cu putere ca un ciocan, tăindu-i respiraţia. Udă şi suspinînd, l-a auzit pe Nicholas strigînd-o:

– Willa, trebuie să fugim de-aici, şi i-a pus mîna pe braţ.

Ea dat din cap.

– Ce facem cu zmeiele?

– Va dura prea mult să le strîngem. Dă-le drumul.

– Ce?

– Am spus dă-le drumul, lasă-le libere. Cu faţa aproape de ea, îi strîngea braţele. Mîine vom lua altele.

L-a privit cîteva clipe clipind din cauza apei ce-i curgea peste ochi. În acelaşi moment, au lăsat să cadă zmeiele pe nisip.

– Hai, fugi spre copacii aceia de sus, a ţipat el. Sîntem prea departe de maşină. Te ajung din urmă, mă întorc să iau pătura.

A împins-o uşor şi a dispărut în ploaie, dar Willa a rămas unde era privind la zmeiele care se zbăteau în nisip, în timp ce sforile se desfăşurau din ce în ce mai repede. Cînd ultima sfoară se desfăşurase de pe mosor şi dispăruse, a privit în

sus crezînd că va mai putea vedea zmeiele o clipă, ca două puncte colorate dansînd în ploaie. În sfîrşit, s-a întors şi a alergat să se adăpostească sub copaci.

Nicholas a ajuns-o pe potecă, încercînd să se cațere pe mal, dar nici sub copaci nu era mai bine.

– Trebuie să ne adăpostim... ce se vede acolo sus? a spus Nicholas gîfîind.

– Pare a fi o şcoală! O şcoală mică, albă, ca o acuarelă din cărţile de şcoală, cu un clopoţel în faţa intrării. Pare pustie, toate ferestrele au obloanele trase. Probabil că este încuiată.

– Poate putem găsi pe unde să intrăm. Hai să încercăm.

Părea pustie. Au trebuit să treacă printr-un gard de sîrmă ghimpată şi să fugă pe un cîmp, ca să ajungă. Vîntul şi ploaia le izbea spinarea ca nişte draci care îi urmăreau, iar fulgerele brăzdau cerul.

– Şi dacă fulgerul loveşte clopotul... a bolborosit Willa în timp ce urcau treptele de scînduri.

Pe uşă era un mîner de bătut în uşă. Uşa s-a deschis şi el a rămas cu mînerul în mînă.

– Trebuie să crezi în minuni, a spus el privind-o cu acelaşi surîs sălbatic, neliniştit. Părea un pirat ce petrecea pe furtună.

Un torent de tunete i-a împins înăuntru. Willa

s-a împiedicat şi Nicholas a prins-o de braţe. Uşa s-a trîntit în urma lor, închizîndu-i în întunericul înăbuşitor, şi au rămas cîteva clipe ascultîndu-şi respiraţia gîfîită. Părea răguşită, greoaie, aproape ca un hohot. Ploaia, vîntul, tunetul şi fulgerele au rămas afară, dincolo de ziduri. Înăuntru era uscat şi linişte, dar aduseseră cu ei furtuna la fel de puternică.

Întîlnirea lor a fost ca o lovitură, ca două forţe opuse ce fuseseră despărţite prea multă vreme, şi s-au dezlănţuit deodată. N-a spus nici unul vreun cuvînt. Ea îi simţea mîinile ţinîndu-i capul de amîndouă părţile, încurcîndu-se în părul ei, strîngînd-o cu disperare. A simţit violenţa şi pasiunea lui, ca şi a ei. I-a găsit gura şi a simţit aceeaşi violenţă şi pasiune, un geamăt sălbatic i-a izbucnit din trup, înecînd-o, şi a făcut-o să scîncească.

Inima o luase razna, zburînd în stratosferă ca un zmeu în libertate. A deschis gura, i-a cuprins capul cu braţele ridicate, strîngîndu-l cu aceeaşi disperare ca şi el. Asta era furtuna care se pornise în fiinţa ei. Acesta era lucrul excitant, înspăimîntător şi minunat pe care îl presimţise.

Nu ştiau nici cum, nici de ce, dar renunţaseră să se mai reţină, pierzînd simţul realităţii. Ca şi zmeiele, erau liberi pentru a fi duşi de furtună. Depăşeau limitele măsurii. A făcut ravagii cercetîndu-i gura, fără să-i pese de dinţi sau de carnea

moale şi delicată. Şi ea s-a lăsat prinsă fără să se opună, l-a tras mai aproape, venind în întîmpinarea sărutului sălbatic cu gura ei. În final au întrerupt sărutul, obligaţi să respire; gemînd, au încercat fiecare gustul obrazului celuilalt, pipăindu-l în întuneric, simţind gustul ploii şi al sării, şi mirosul dulce al pielii şi părului.

Nu scoseseră nici un cuvînt, în afară de scîncete nearticulate şi gemete de pasiune. Cuvintele erau inutile şi fără înţeles în furtuna elementelor de afară, şi cea pe care o simţeau în interior.

Comunicau instinctiv, ştiind fiecare că doreşte acelaşi lucru.

Cînd a simţit o oarecare reţinere la atingerile lui, Nicholas şi-a dus repede mîinile la fermoarul canadienei, cu un geamăt de aprobare, şi cu nerăbdare el a dat-o jos de pe umerii ei, i-a scos mînecile şi a lăsat-o să cadă pe podea. A murmurat de plăcere cînd a prins-o de bluză şi şi-a ridicat braţele ca să i-o poată scoate pe cap. Cînd i-a simţit mîinile pe pielea moale, răcoroasă din cauza ploii, a scos doar un sunet slab de supărare, ca să-i amintească de mîinile ei care nu se puteau bucura de aceeaşi plăcere. Vesta şi cămaşa lui au ajuns peste hainele ei de pe jos.

Ritmul pasiunii scăzuse, furtuna făcea încă ravagii, dar se liniştise. Willa simţea cum corpul ei se lichefia; dorinţa o invada şi, ca şi cînd ar fi

înfruntat furtuna, se simţea obosită. Şi-a pus palmele şi obrajii pe pieptul lui, ascultîndu-i bătăile inimii. I-a simţit respiraţia. El şi-a pus mîinile pe umerii ei strîngînd-o mai tare spre el. Ea i-a cuprins trupul cu braţele şi s-a lăsat invadată de plăcerea căldurii ce-i cuprindea trupul la atingerea pielii lui, a zgomotelor şi a parfumului său.

Nicholas a ţinut-o aşa cînd a simţit că începe să tremure în acelaşi ritm cu vibraţiile propriilor lui muşchi, ca un ecou. Încet, şi-a strecurat mîna peste umerii ei în sus, savurînd răcoarea catifelată a pielii ei. Pipăind-o uşor, a făcut-o să-şi ridice faţa spre el, mîngîind-o pe gît şi plimbîndu-şi degetele pe obrajii ei. Cînd s-a aplecat s-o sărute, a auzit-o oftînd uşor în timp ce respira.

Şi-a deschis gura ca o cochilie ce aştepta să se umple. Dar în timp ce-i apăsa încet, încet, gura, golul din ea se mărea. Era consumată de o dorinţă teribilă, dureroasă, ce o făcea să se simtă rău şi nu-şi putea stăpîni tremurul.

Cu un suspin, s-a desprins din sărut.

– Nick...

A îndemnat-o să tacă mîngîindu-i părul şi i-a atins gîtul gol cu gura.

S-a agăţat de încheieturile mîinile lui, ca şi cînd se îneca şi erau singurele care îi puteau salva viaţa.

– Nick, nu mai pot... a murmurat ea aproape

fără înţeles, nu mai pot sta în picioare.

Graba lui a lăsat loc tandreţei. O parte a lui dorea să o strîngă lîngă el şi să o ocrotească, liniştind-o; dar o altă parte se bucura că reuşise cu apropierea, cu atingerea lui, să o facă mai slabă, mai vulnerabilă. Acceptarea ei îl înflăcăra peste măsură. Pe de altă parte, se bucura că are la îndemînă pătura, dar dorinţa lui sălbatică, furtunoasă, îl făcea în acelaşi timp să ştie că puţin îi păsa dacă nu ar fi avut nimic să aştearnă pe jos ca s-o culce.

Luptîndu-se să se stăpînească, i-a luat amîndouă mîinile în ale lui şi le-a dus la gură. Le-a ţinut un moment aşa, răsuflînd puternic şi încălzindu-le cu respiraţia lui, ca apoi să le lase în jos, spre cureaua pantalonilor ei.

– Mă duc să aduc pătura, a şoptit el, iar ea a dat din cap.

Cînd a plecat, s-a simţit tristă, zdrobită, părăsită şi înfrigurată. Cînd s-a întors în întuneric, s-a repezit la el cu un ţipăt uşor de uşurare, strîngîndu-l cu mai multă putere şi sărutîndu-l cu gura înfometată. Sărutul ei a fost puternic şi scurt, ca o asigurare. Apoi, tot înlănţuiţi, ajutîndu-se de mîini, s-au lăsat jos pe pătură.

Între ei nu putea fi blîndeţe. Mîinile ei erau nesigure, neastîmpărate; ale lui aspre şi urmărindu-şi scopul. În mintea lui, Nicholas făcea cunoştinţă cu

trupul ei şi ştia că este frumos, regretînd că graba sa nu-l lăsa să-l cerceteze cu mîngîieri senzuale. Dar străinul sălbatic din el nu putea suporta nici o întîrziere. Era cuprins de flăcări şi voia să-şi stingă focul în măruntaiele lichide din trupul ei.

Dar nici ea, împinsă de dorinţă cum era, nu mai dorea nici o amînare, ca şi el. Dorinţele ei arzătoare trebuiau şi ele astîmpărate. Căutîndu-i gura, şi-a ridicat capul şi umerii în timp ce mîinile ei îl duceau spre leagănul dulce dintre coapsele ei. Acceptarea ei l-a excitat atît de mult, încît a pătruns în ea prea puternic şi prea repede.

I-a simţit trupul încordat şi arcuit, iar respiraţia îi era şuierătoare. Dar se simţea şi la ea o bucurie primitivă, şi o mîndrie, şi într-o clipă intră în ritmul lui, mişcîndu-şi coapsele contra lui, primindu-i loviturile, zgîriindu-i fesele cu unghiile, îndemîndu-l să o pătrundă cît mai adînc. Nu a avut nevoie de prea mult să fie îndemnat, căci nu se mai controla.

Furtunile atît de puternice nu durează mult. La el s-a dezlănţuit cu atîta repeziciune şi violenţă, că l-a lăsat stors, epuizat şi sigur că şi dacă Willa nu i-ar fi răspuns cu aceeaşi dezlănţuire, tot nu ar mai fi putut să se stăpînească.

Nu îndrăznea s-o întrebe. Dar cînd respiraţia şi ritmul trupului său s-au liniştit, a văzut-o că plînge. Simţea că hohotele din adîncul sufletului ei nu

puteau fi decît reacţia după furtuna pe care şi ea o simţise.

A simţit regret şi remuşcări. Fiara sălbatică ce se trezise în el fusese potolită, lăsîndu-l să gîndească lucid şi controlîndu-se. Nu-i părea rău că făcuse dragoste cu Willa, ci doar că fusese atît de copleşit de dorinţe, încît nu avusese timp să se bucure de ea, s-o satisfacă şi pe ea, şi să împartă extazul. Cînd avea mai multă nevoie de el, fusese inconştient faţă de plăcerea ei. Nu ştia ce să-i spună, aşa că i-a luat capul în mîini şi a mîngîiat-o pe frunte. După puţin timp, şi-a aplecat capul şi i-a sărutat o pleoapă udă de lacrimi.

Ea a încercat să-şi acopere ochii cu mîinile.

– Îmi pare rău, a spus ea cu un rîs timid. Nu ştiu de ce am făcut-o.

– Nu e nimic... înţeleg, i-a spus Nicholas.

– Eu nu sînt sigură că înţeleg. Ce s-a întîmplat? a spus ea îngrozită.

A rîs şi el la rîndul lui, dar nu a încercat să-i răspundă. Nici el nu era exact sigur că înţelesese ce se întîmplase. Era ceva ce nu i se mai întîmplase nici lui altădată, cel puţin aşa îşi reamintea. Întotdeauna considerase actul sexual ca o plăcere, uneori un joc, în unele cazuri făcut cu politeţe şi rareori fusese dezamăgit, dar niciodată nu mai simţise o explozie de pasiune sălbatică şi nu-şi pierduse controlul. Şi niciodată nu se sim-

ţise ca acum, tandru, vinovat şi supus.

Cînd şi-a dat seama de greutatea lui şi de tăria podelelor, s-a desprins de ea care a făcut o mişcare convulsivă de protest, ca şi cînd retragerea lui era un şoc pentru ea, aşa cum fusese şi invazia. S-a întors pe spate şi a luat-o în braţe cu capul pe pieptul lui, dîndu-i părul la o parte de pe faţă. Simţea că tot mai tremura. A atins-o pe creştetul capului şi a întrebat-o dacă îi este frig.

– Puţin... pătura este udă, a şoptit ea dînd din cap.

El a chicotit.

– Acum că o spui tu, este. Cred că eu nu am observat.

– Nici eu. Aveam altceva în capul nostru.

Rîzînd, Nicholas a strîns-o şi i-a spus:

– Probabil...

Dar se gîndea că ceea ce se întîmplase nu avusese nici o legătură cu capul lui. Simţea că acest lucru luase formă undeva în fiinţa lui de cîtva timp, iar mintea sa fusese luată prin surprindere. Nu fusese pregătit pentru asta în nici un fel, a recunoscut el surprins.

– Willa, a spus el, dregîndu-şi glasul, nefiind sigur cum ar putea să se exprime, nu-mi trecuse prin minte cînd te-am... răpit.

– Ştiu... Era surprinsă că mai era nevoie să i-o spună.

– Nu eram pregătit..

– Da, bineînţeles că nu... nici eu nu eram.

A dat din cap şi şi-a plimbat degetele pe braţul ei. Prinzînd-o de mînă, i-a dus-o la gură.

– Caris... vreau să spun că nici unul din noi nu s-a gîndit la consecinţe.

– Consecinţe?

A simţit că se strînge lîngă el şi i-a spus spre surpriza lui:

– Nu trebuie să-ţi faci griji. Eu iau pilulă.

– Ah... atunci e bine, a spus el, mirîndu-se de ce era surprins.

Willa s-a agitat din nou, şi el s-a întrebat dacă se simte jenată.

– Eu... hm... cu cîţiva ani în urmă, cînd eram în liceu, am crezut că sînt îndrăgostită de cineva. Aşa că am început să iau pilula.

– Willa, nu trebuie să-mi explici.

– Nu, e O.K., nu s-a întîmplat nimic, asta este tot. Mi-a trecut. Dar mi s-a părut că este mai bine dacă continui să o iau. Deşi nu am...

– Willa, a spus el aspru, oprind-o cu un sărut grăbit şi tare, ţi-am spus că nu trebuie să-mi explici...

Dar era ciudat cum se simţea ştiind că nu mai fusese nimeni, atît de mult timp. Era încă o surpriză din seria de surprize pe care le avusese despre ea. Niciodată nu fusese interesat de tre-

cutul partenerelor sale ocazionale, fiindcă nu i se păruse important. Dar, inexplicabil, deşi ştia că nu ar fi trebuit să fie, cu Willa era altceva.

Simţea cum sentimentele sale luau proporţii exagerate.

S-a ridicat, încercînd să-şi uşureze sentimentul greu, dureros din piept, şi şi-a plimbat mîna pe spatele ei, desenînd linia graţioasă a corpului, de la umăr, rotunjindu-se pe şolduri, simţindu-i pielea înfiorîndu-se ca pielea de găină. Răspunzînd mîngîierii, ea s-a mişcat sinuos, ridicînd inconştient un genunchi peste pulpele lui.

Cu vocea răguşită, a strigat-o:

– Hei, cred că trebuie să ne îmbrăcăm şi să căutăm o cameră caldă şi uscată la un motel.

– Ştiu... a răspuns ea ameţită de somn, apoi după un moment, hainele noastre... noi şi frumoase trebuie să fie într-un hal...

– Probabil, şi plouă încă.

Tunetele încetaseră în sfîrşit, furtuna se potolise, dar părea că ploaia turna.

– Probabil că afară e întuneric, a spus Willa.

– Probabil.

– Poate că ar trebui să mai rămînem aici.

– Bună idee, a spus Nicholas, frecînd uşor cu mîna coapsa ridicată a Willei, de fapt...

– Da? Cuvîntul era şuierător ca o răsuflare din gît.

– Şi eu aş sta aici... toată noaptea. Ai vrea?

– Desigur, de ce nu? Avem o pătură, mîncare, tot ce ne trebuie. Totuşi mai este un lucru pe care l-aş dori.

– Ce anume?

– Lumină... aş vrea să te pot vedea.

– Şi eu aş vrea să te văd... şi vocea ei era jenată.

Cu mîna făcută pumn pe pieptul lui lîngă obraz, s-a desfăcut şi a început să se mişte, cercetînd curioasă. Nicholas şedea nemişcat.

– Orbii văd cu mîinile, a spus el.

– Adevărat. Nicholas... vreau să mă uit la tine, şi s-a ridicat rezemîndu-se în umăr.

– Te rog, i-a răspuns rîzînd încet.

A simţit-o luînd o poziţie mai bună lîngă el şi apoi i-a perceput pe faţă atingerea moale şi rece a mîinilor.

– Aşteaptă puţin, ştii deja destul de bine cum arată faţa mea.

– Ssst... a murmurat ea, avînd desigur un zîmbet pe faţă, îmi antrenez simţurile.

I-a pipăit obrajii, s-a frecat de barba aspră de pe faţa lui, a desenat mustăţile şi conturul gurii. Cînd a ajuns la gură, el şi-a ţuguiat buzele ca pentru un sărut şi i-a simţit degetele oprindu-se ca să le guste apăsîndu-le uşor, şi apoi a trecut mai departe. I-a încercuit gîtul cu amîndouă mîi-

nile punîndu-şi palmele pe locul unde se simţea bătaia pulsului şi cu degetele mari la baza gîtului, coborîndu-şi apoi mîinile deschise, a făcut un desen peste deschiderea spre umeri măsurîndu-i lărgimea umerilor. I-a cuprins rotunjimea umerilor, apoi muşchii bicepşi, apăsînd puţin, încercînd puterea muşchilor înainte de a aluneca în jos pe căldura unghiului dintre braţe şi trup. Era un loc unde el se gîdila, dar şi-a ţinut respiraţia şi a rămas nemişcat, lăsînd-o să-i exploreze subsuorile atît cît dorea. Era atît de liniştită, de parcă şi-ar fi ţinut respiraţia, ascultînd şi văzînd cu terminaţiile nervilor din vîrful degetelor.

Cînd a început să-şi mişte mîinile peste piept ascunzîndu-le în păr, s-a oprit deodată, şi şi-a coborît capul ca să-şi apese obrajii în părul des de pe mijlocul pieptului.

– Hei, a spus Nicholas, simţindu-se slab ca un pui de pisică, ce înseamnă asta?

Inspirînd adînc şi oftînd, a şoptit:

– Îmi place să simt părul pe pielea mea. Îmi place mirosul tău...

I-a atins umărul şi a şoptit numele ei. O simţea cum şerpuia lîngă el, luînd o altă poziţie şi cuibărindu-se lîngă el, oftînd mulţumită.

A măsurat cu mîinile lărgimea pieptului şi a torsului. Cu gura a urmărit desenul pe care-l făcea părul lui pînă la scobitura întinsă a abdo-

menului. Cînd l-a atins, muşchii acestuia au tremurat. S-a mişcat şi a gemut cînd a ajuns cu mîinile peste oasele pelvisului şi a atins pielea sensibilă cu delicateţe, ca o pană.

Rîzînd mulţumită, i-a spus:

– Relaxează-te...

Era greu, dar a rîs slab.

– Îmi amintesc... spui ceva înţelept despre relaxare.

L-a aprobat, ridicîndu-şi capul.

– Cînd cineva îţi spune să te relaxezi, există întotdeauna un motiv să nu o faci. Este legea Willei... făcută special ca să te facă să te simţi rău?

– Nu, rău nu... dar în nici un caz relaxat.

– Vrei să mă opresc?

– Tu vrei să te opreşti? Dar nu ai văzut încă tot.

– Adevărat, a murmurat Willa, şi şi-a plecat din nou capul.

Geamătul profund o tulburase pe Willa. Căldura şi tensiunea trupului lui o făcea să se bucure, ca un narcotic puternic.

Primul lor contact sexual fusese ca o explozie, prea puternic, prea înfierbîntat, şi se consumase prea repede pentru a le satisface simţurile. Acum părea că fusese ireal. Dar şocul se liniştise şi realitatea i se părea un răsărit de soare, şi tot atît

de luminoasă, aproape fantastică, greu de crezut.

Acesta era Nicholas, bărbatul pe care-l avea în braţe, bărbatul de care fusese întotdeauna vrăjită, considerîndu-l un prinţ. Bărbatul elegant şi atît de sigur de el i se părea că e prinţ, deşi ştia că nu este. Deşi se sărutase cu el, se culcase cu el şi îi folosise periuţa de dinţi, cu care rîsese şi se certase, îl considera încă greu de a fi atins. Avea vecini oameni celebri, femei strălucitoare şi splendide. El era un vultur, obişnuit să zboare sus şi repede, iar ea nu era decît... pasărea mică şi neagră.

Dar aici în întuneric nu era nici prinţ, nici playboy, era doar un bărbat. Şi acum, cel puţin de data asta, era bărbatul ei. Trupul din braţele ei se încălzea şi se excita cînd îl atingea ea. Era exaltată, copleşită, excitată într-un mod pe care nu şi-l imaginase niciodată; se simţea puternică, frumoasă, sexy, pentru prima dată conştientă ce lucru minunat este să fii femeie. Deşi era conştientă de puterea ei, niciodată nu mai simţise atîta nevoie să se dăruiască. Dorea să-l atingă, să-l păstreze pentru ea, să-l atingă pentru a-l face să geamă de plăcere, să-i simtă trupul încordat cînd încearcă să se stăpînească. Dorea să facă dragoste cu el cu inima, sufletul şi trupul.

– Willa... a spus Nicholas rugător, adăugînd spre surpriza ei un cuvînt de mîngîiere în limba

brasoviană. Dulcea mea... O freca pe umeri cu palmele deschise, uşoare, temîndu-se parcă să-şi apropie mîinile prea mult de carnea ei şi să o sfărîme. Îmi pare rău... dar nu te mai pot lăsa să mai faci asta...

– De ce nu?

Fără să-i răspundă, a rîs puţin trist. Luîndu-i capul în mîini, a ridicat-o şi a sărutat-o puternic, adînc, cu foame, iar ea a simţit că ceva se mişcă înăuntrul ei, ceva ca o minge de foc.

Ţinîndu-i în continuare capul, a ridicat-o şi s-a ridicat în acelaşi timp şi el în genunchi, alături, i-a înclinat capul şi a sărutat-o pe gît, pe toate părţile şi pe ceafă. Simţea în mîini şi în picioare o slăbiciune ameţitoare, ca şi cînd tot sîngele se dusese în altă parte. Capul i se legăna ca o floare pe tulpina ei. Cu o mînă i-a lipit capul pe pieptul lui, iar cu cealaltă i-a cercetat şira spinării pînă jos. Atingerea lui îi provoca un frison, ca o ploaie de stele.

– Frumoasă... îi şoptea, silabele rostite pe tîmple erau mai dulci decît cel mai dulce sărut.

Ea nu a mai putut scoate un sunet, simţea că limba i s-a îngroşat. Tot ce putea face, era să-şi ascundă faţa în scobitura umărului lui şi să îngîne ca un copil ce se luptă cu somnul.

Stînd tot în genunchi, a rezemat-o pe braţul lui şi şi-a mutat buzele pe gîtul ei. Şi-a simţit pulsul

zbătîndu-se ca o pasăre speriată sub apăsarea limbii lui. Degetele lui au înconjurat oasele gîtului, au coborît în valea dintre sîni înconjurîndu-i pe amîndoi pe rînd cu un pipăit de fulg care-i excita sfîrcurile pînă la durere. Ea şi-a arcuit spatele zvîrcolindu-se puţin, protestînd cu nerăbdare, cerînd căldura şi puterea mîinilor lui, cerînd... ceva. Mîna lui a plecat mai departe şi gura i-a luat locul. Tremurînd, chicotind de plăcere, i-a împins capul spre locul cald pe care simţea nevoia să-l liniştească. Dar atingerea blîndă a limbii, cu apăsări ritmice dar alternante în acelaşi timp, a devenit o altă tortură. Le simţea pînă în adîncul trupului, trezindu-i şi mai mult dorinţa. I se uscase gîtul, respira sacadat în timp ce mîna lui se întindea peste burta ei, ascultîndu-i respiraţia din ce în ce mai slabă.

Cînd şi-a luat mîna dintre coapsele ei a simţit o alinare, dar şi chin, o alinare căci asta dorea, dar chin fiindcă în acelaşi timp era prea mult, dar nu îndeajuns. Era copleşită de senzaţii, dorinţa de a se opri pe de-o parte, iar pe de altă parte, dorind să dureze mereu. Oricare ar fi fost calea urmată, ar putea fie să moară, fie să înnebunească.

Nicholas ştia ce simte. Şi-a ridicat brusc capul şi a strîns-o mai tare cu un braţ, lipind-o de el, în timp ce ţinea în mînă centrul umed al corpului ei, în modul cel mai intim.

– Ssst... i-a şoptit, ţinînd-o de umeri şi încercînd s-o liniştească. Nu te lupta... relaxează-te.

Nu i-a răspuns, dar a dat din cap, răspunzînd blîndeţii şi puterii lui. Încet, respiraţia i s-a liniştit. În loc să se agite, fără să se gîndească a simţit că înfloreşte, topindu-se de încîntare. În adîncul ei s-a răspîndit o căldură dulce ca mierea, în locul frisoanelor a apărut plăcerea.

Şoptindu-i cuvinte dulci, Nicholas a culcat-o jos pe pătură. Sărutînd-o pătimaş, mîngîind-o tandru, cerîndu-i să aibă încredere în el, a îndemnat-o să se deschidă pentru el.

Aşa a făcut, dîndu-i încredere şi dăruindu-se cu bucurie. Cînd l-a simţit, o parte din ea a ştiut că ceva se schimbase în ea pentru totdeauna.

Furtuna se potolise şi ploaia se oprise. Willa zăcea cu ochii închişi, ascultînd zgomotele dimineţii; şoapta brizei printre crengile de eucalipt şi iarba uscată, ciripitul depărtat al păsărilor. Era o dimineaţă rece, aspră, dar ea era într-un cuib cald.

– Deschide ochii, dulcea mea... e dimineaţă, i-a şoptit la ureche o voce răguşită.

Nicholas. Cuibul de căldură în care dormise erau braţele lui. Dimineaţa... dimineaţa însemna lumina zilei, un nou început şi realitatea aspră. Ce va mai rămîne din noaptea furtunoasă şi de basm în lumina zilei? În noaptea care trecuse, îi spusese că este frumoasă; ce vedea acum cînd o privea? Ce va vedea ea pe faţa lui cînd va deschide ochii?

– Hai păsărico... trezeşte-te.

Cu teamă, Willa a deschis ochii şi, scăldată în raza de soare a zîmbetului lui Nicholas, a simţit că s-a îndrăgostit pînă peste cap.

Capitolul 9

– Am avut dreptate, a spus Willa.

– Despre ce?

– Eşti o minune.

Şedea lîngă ea cu pătura trasă peste burtă. Cînd l-a privit a simţit ca şi cînd un vînt puternic i-ar fi luat inima şi i-a ridicat-o în stratosferă.

Nicholas şi-a frecat bărbia şi a zîmbit dezaprobator.

– De...

Willa a început să rîdă tare, chicotind. Era încîntată că-l făcuse să se simtă stînjenit.

– Am o vedere tactilă sigură, sută la sută.

Ochii lui scînteiau.

– Eu nu am văzut aşa de clar atunci cînd mi-a venit rîndul... şi a tras de un colţ al păturii cu care Willa era învelită pînă la subsuori.

– Greu... l-a luat în rîs, trăgînd pătura. Ai scăpat ocazia.

– Chiar aşa...

Lupta a fost scurtă, dar cînd a luat sfîrşit, inima Willei bătea ca şi cum s-ar fi luptat pe viaţă şi pe moarte. Şi-a ridicat un picior şi apoi s-a liniştit, simţind bătăile pulsului în gît cînd vedea ochii lui Nicholas întunecîndu-se ca şi chihlimbarul cald. Sub privirea lui i se ridicau sfîrcurile.

I-a pus mîna blînd pe piept, în dreptul coastelor şi şi-a ridicat ochii spre faţa ei.

– Te simţi jenată?

Ea a dat din cap.

– Nu ştiu de ce...

– Nu trebuie să fii, nu ai nici un motiv.

Şi-a pus degetul mare peste sfîrcurile excitate. Era o atingere uşoară, ca atingerea unui fulg, dar corpul ei era atît de sensibilizat, încît doar acest stimul o făcea să suspine fără să vrea.

– Este altceva la lumina zilei...

Ziua era prinţ, playboy, profesor, vultur, şi în total prea încîntător. Ea a oftat, a închis ochii şi şi-a arcuit spinarea, ridicîndu-şi toracele ca s-o mîngîie.

– Ştiu... dar trebuie să ştii că eşti foarte frumoasă, i-a spus el blînd şi înţelegător, cu mîna alunecînd peste pîntecele ei.

Stomacul a răspuns greutăţii mîinii lui cu un chiorăit tare, înfometat. A deschis ochii.

– Oooo... a spus Nicholas solemn.

Cînd a început să rîdă jenată, muşchii abdomenului s-au contractat şi el i-a masat, spunînd gînditor:

– Se pare că este cam gol acolo. Ce părere ai, doamna mea? E timpul pentru micul dejun?

– Mor de foame.

Uitase complet de brînză şi covrigi. Nimic nu sunase niciodată, aşa de bine.

– Serviciul în cameră, a spus el întinzîndu-se spre sacul cu alimente, iar Willa s-a aşezat înfăşurîndu-se în pătură.

– Micul dejun în pat... a murmurat ea, ce decadenţă...

– Fiindcă a venit vorba de decadenţă... Nicholas i-a întins o sticlă. Uitase şi de băutura pusă la rece.

– Bine, bănuiesc că este doar suc de fructe.

– Gîndeşte-te că este şampanie, a spus Nicholas ciocnind cu sticla pe cea a ei. Şampania se acceptă şi la micul dejun, pentru ocazii speciale.

A băut, făcîndu-i semn cu ochiul.

– Da, profesore...

A băut cu sete, în timp ce privirea ei bea pentru el. Ochii lui ascundeau multe pe care ea nu le înţelegea; întrebări nerostite şi fără răspuns, promisiuni, dorinţe. Comunicarea lor tăcută devenise prea intensă şi nu o mai putea continua. Temîndu-se de o catastrofă dacă mai stătea mult, s-a retras repede. A privit în jur şi a văzut că erau într-o sală mică de clasă. Printr-o uşă deschisă a putut vedea o tablă neagră, o sobă demodată de încălzit cu petrol şi bănci de lemn cu pupitre fixate de podea. Norii de praf zburau în razele soarelui care pătrundeau prin geamurile crăpate ale ferestrelor. Se simţea un miros ciudat, un amestec de scînduri date cu ulei, praf de cretă şi de trupuri mici transpirate. Locul părea locuit de stafii de copii.

– Parcă ar fi un muzeu, a spus Willa dar în şoaptă, căci aşa i se părea că trebuie. Mă întreb cîtă vreme a rămas aici aşa, cu obloanele închise.

Sorbindu-şi ultima picătură de băutură, şi băgînd sticla în sac, Nicholas a exclamat:

– Asta îmi reaminteşte că încălcăm cu siguranţă o proprietate particulară, într-un stat unde ar fi neplăcut să fim prinşi. Nu ştiu ce gîndeşti tu, dar cred că ar trebui să ne îmbrăcăm şi să plecăm, înainte să cerceteze cineva maşina pe care am părăsit-o aseară în parcare.

Imaginea evocată, a fost suficientă ca s-o determine pe Willa să-şi mai amîne apetitul, cel puţin temporar. Din cauza atmosferei, în timp ce-l ajuta pe Nicholas să împacheteze resturile de mîncare, se simţea ca un şcolar care a făcut o poznă şi aşteaptă să audă pasul cunoscut al directorului.

Hainele lor erau în ultimul hol, ude, şifonate şi stropite de noroi.

– Arătăm îngrozitor, a spus Willa după ce s-a îmbrăcat, privindu-i barba neagră de pe obraz şi aspectul şifonat. Nu ne putem duce nicăieri în halul ăsta, de parcă am fi avut un accident. Cum vom putea lua o cameră la motel?

Nicholas a zîmbit ca un pirat.

– Găsim noi o soluţie. Ce vrei să facem azi? După un duş, bineînţeles. Plecăm iar încotro ne duce vîntul?

Nerăbdarea lui era contagioasă. Willei îi venea să strige, plină de elan, dansînd cu norii.

I-a zîmbit, în timp ce dragostea şi rîsul se jucau cu trupul ei.

– Aţi avut un accident? Femeia de serviciu de la recepţia motelului, privea îngrozită. Ce groaznic! Sînteţi teferi?

– Da, sîntem foarte bine acum, a spus Nicholas. După ce am scos maşina din mocirlă... a fost o noapte grea.

Privea în jos la Willa, care încerca din toate puterile să fie serioasă, şi gîndea că n-ar fi putut să fie actriţă sau jucătoare de poker. Ochii îi străluceau ca apa în lumina lunii.

– Grozavă furtună, a adăugat el încet şi şi-a întors privirea către figura grăsuţă şi simpatică a recepţionerei care trăncănea întruna cu vădită simpatie.

– Da... adevărat. Nu ştiu să mai fi văzut alta mai rea pe aici. Văd că aţi avut necazuri. Vă rog doar să completaţi formularele şi vă voi duce direct în cameră.

– Hai, iubito, i-a spus el Willei, luînd-o cu un braţ ocrotitor de umeri.

– Să veniţi să luaţi aici o ceaşcă de cafea. Sînteţi epuizată.

– Mulţumesc, sînteţi foarte drăguţă... a îngînat Willa cu vocea stinsă.

În camera lor, imediat ce închiseră uşa în urma funcţionarei îndatoritoare, au căzut pe pat hohotind.

Amintindu-şi de ultima dată cînd intraseră într-o cameră de motel împreună, doar cu o noapte mai înainte, Nicholas era uimit de cît de repede se schimbaseră lucrurile. Uimitor cît de

natural i se părea acum s-o ia în braţe şi să-i sufle în păr cu hohote de rîs. Nu-şi mai amintea să mai fi rîs cîndva ca acum, nici cînd era copil.

– Cum te simţi? a întrebat-o el cînd a putut vorbi.

– Cum adică?

– Epuizată... i-a spus el, prinzînd-o de bărbie, privind-o adînc în ochi.

– Ah, nu... nu încă, i-a spus ea cu voioşie, dar tu?

– Nimic ce nu poate fi rezolvat cu un duş.

Dar a făcut greşeala să o sărute, aşa că a trecut mult timp pînă să ajungă amîndoi la duş. După aceea, îmbrăcaţi în pantaloni uscaţi şi groşi, cu pulovere, au luat o masă copioasă la un local aproape de şosea. Apoi s-au întors la prăvălia cu zmeie, pentru a înlocui pe cele care le părăsiseră în furtună.

Willa dorea asta, şi Nicholas nu a contrazis-o, dar nu putea să nu se întrebe dacă era o idee bună. Ziua anterioară fusese o zi vrăjită. Şi zmeiele fuseseră vrăjite. I se părea că acea vrajă nu se va mai repeta şi că va fi dureros să nu se mai poată repeta.

Dar Willa dorea un alt zmeu. Nicholas îşi amintea cum arăta faţa ei în ziua aceea, privind zmeiele care zburau în sus, şi îşi mai amintea cum arăta de dimineaţă cînd făcuseră dragoste.

Fiindcă îi plăcea să mai vadă expresia de bucurie de pe faţa ei, şi-a ascuns neliniştea.

L-au găsit pe Kenny urcat pe acoperişul magazinului, controlînd legăturile unor zmeie. Cînd i-a văzut, le-a făcut semn cu mîna şi apoi a coborît.

– Vi le-a luat furtuna?

Nu părea surprins. Acum avea părul strîns în coadă de cal, ceea ce îl făcea să arate mai îngrijit. Oare trăsnaia lui făcea parte din magie?

– Nu pare să fi fost prea grav. Am pierdut şi eu aseară cîteva, a mărturisit el în timp ce cobora de pe acoperiş. Este greu pentru un zmeu să reziste la o furtună ca asta, a spus uitîndu-se spre acoperiş, apoi arătînd spre zmeul din mîna Willei. Văd că aţi luat unul mare de data asta. Doar unul?

– Da, a răspuns Nicholas, ne-am gîndit să-l ancorăm pe rînd.

Kenny a aprobat dînd din cap.

– Asta fac în general cei care vin în luna de miere... Punînd un picior pe prima treaptă a scării, le-a urat: Vă doresc să vă distraţi bine acum, şi le-a surîs fericit.

S-au dus jos pe plaja lui Kenny.

Au întins pătura pe nisipul plin de resturi de la furtună.

Zmeul, mai mare, era puţin mai greu de înălţat, dar odată ce se înălţase, s-au aşezat pe pătură privind la culorile sale ca un curcubeu dansînd uşor în bătaia brizei, privind la soarele strălucitor pe apa oceanului. Se uitau la pescăruşii şi pelicanii care zburau jos, peste apă.

Nicholas nu s-a mai preocupat de ideea repetării vrăjii din ziua precedentă. Azi nu mai era nimic ca ieri. Ziua de azi era liniştită şi fără griji, era fericit şi liniştit în compania Willei şi părea că şi ea simţea la fel cu el alături. Şi aşa era destulă vrajă.

După puţin timp, Willa i-a spus:

– Nicholas, e adevărat că este prima dată cînd înalţi un zmeu?

Şedea întinsă, rezemată de braţul lui, cu capul pe umăr. Părea somnoroasă.

Şi el părea somnoros, aşa că s-a auzit un nuuu...

– Cum se poate? Vreau să spun, că ştiu de ce nu am făcut-o eu, dar tu, ca băiat... şi nu şi-a terminat ideea.

Gînditor, Nicholas a tăcut cîteva minute. S-a agitat puţin, nu dorea să-şi tulbure liniştea cu amintiri, dar ea ridicase capul, aşteptînd răs-

punsul şi privindu-l, aşa că el a privit-o şi a sărutat-o.

– În copilăria mea, nu am avut loc să mă joc cu zmeie, a spus el. Ar fi vrut să continue, să-i spună mai mult, dar nu ştia cum, fără să-i spună tot. A simţit un şoc uşor cînd şi-a dat seama că nu vorbise cu nimeni mai înainte despre copilăria lui.

– N-a fost loc, cum adică? l-a întrebat ea încreţindu-şi fruntea.

Nicholas a ridicat din umeri şi i-a pus din nou capul sub bărbia lui.

– Nu era timp, nici bani... şi nu era nimeni care să mă înveţe.

– La fel şi la mine, a spus ea, oftînd. Cred că există foarte multe asemănări din timpul copilăriei noastre.

– Mă îndoiesc, a spus el chicotind.

– Ba da, tu ai crescut în Franţa, nu? Cum a fost?

Nicholas tăcea, dar şi-a permis să-şi amintească. Să-şi reamintească singurătatea şi foamea, şi miile de umilinţe. Şi iar nu a mai ştiut cum să înceapă să-i spună. I-a atins uşor faţa cu dosul degetelor, apoi cu palma deschisă în lungul maxilarului şi apoi i-a trecut degetul mare în jurul buzelor.

– Te rog spune-mi. Vreau să ştiu cum a fost

cînd erai un băieţaş. Vreau să ştiu dacă erai dulce sau neascultător? Erai fericit?

S-a gîndit la asta, apoi i-a spus:

– Uneori eram fericit, cred că de cele mai multe ori... dar nu mai eram, cînd îmi era foame.

Ea a scos un sunet slab şi fiindcă nu dorea s-o întristeze, a continuat să-i explice:

– După război, părinţii mei erau refugiaţi, refugiaţi dintr-o ţară care din punct de vedere tehnic, era aliata Germaniei. Aşa că, mai mult de un an au trăit în lagăr, separaţi. Tata în unul şi mama cu sora tatei în altul. Nici unul nu ştia dacă celălalt mai este în viaţă. Cînd au fost eliberaţi şi s-au regăsit, nu aveau o casă unde să se ducă. Ştii şi tu cum era. Astfel că familia mea nu avea unde să meargă. Am stat în Franţa şi cum nu aveam un statut, nu-şi puteau găsi de lucru.

– Statut?

– Cetăţenie...

– Ah, şi ce au făcut?

– La început au trăit cu alţi brasovieni, tot refugiaţi, dar asta prezenta alte probleme. Atunci, tata şi-a înjghebat propria lui afacere, ca să-şi hrănească familia din care pe atunci făceam şi eu parte.

– Propria lui afacere? Willa s-a răsucit şi s-a ridicat, strîngîndu-şi părul după ureche. Asta

cerea curaj. Ce a făcut?

– Era o întreprindere foarte mică. Tatei i-a plăcut întotdeauna să lucreze cu mîinile, aşa că a devenit fabricant de păpuşi.

A bătut din palme, apoi şi le-a dus la gură. Văzîndu-i gestul copilăresc, Nicholas a zîmbit ironic. Ca să-şi ascundă zîmbetul, a controlat sforile zmeului cîteva minute.

Păstrîndu-şi tonul calm şi fără emoţie, a continuat:

– Tata făcea păpuşile şi le picta chiar şi faţa. Mama făcea hainele. Mătuşa mea îşi făcuse o grădină de zarzavaturi şi avea grijă de mine. De data aceasta a zîmbit cu adevărat. Acum ar fi înălţat zmeie cu mine, dacă i-ar fi venit ideea şi dacă ar fi fost bani de cheltuială. M-a învăţat să merg pe bicicletă şi să pescuiesc. Căutam viermi în pămîntul din grădină, mă punea pe ghidon şi plecam la rîu. Eu ţineam cutia cu viermi, iar ea îşi prindea undiţa de spinare, iar la întoarcere, dacă avusesem noroc să prindem un peşte, îl atîrna de ghidon. Toate pisicile din acea regiune a Franţei ne urmau.

Au făcut amîndoi haz de asta şi apoi i-a fost mai uşor să-i spună cum se trezea înainte să se facă lumină şi mătura trotuarul din faţa bucătăriei, procurînd în schimb pîinea din ziua precedentă; despre singurătatea de la internat şi singurătatea

la venirea într-o altă ţară, şi s-o ia de la început într-o şcoală unde nimeni nu vorbea limba lui.

– Cred, a spus Willa cu o voce înăbuşită, că am fost mai norocoasă ca tine.

Era cu spatele la el, urmărind cu ochii zmeul. Nicholas a auzit un scîncet slab.

– Hei... i-a spus el ridicîndu-se. Îţi spuneam doar de ce nu am învăţat să înalţ un zmeu, atîta tot. I-a atins umărul neştiind ce să-i spună.

Îi părea rău că plîngea din cauza lui şi era furios că s-ar putea să-i fie milă de el. Nu putuse niciodată suferi să inspire milă, şi mai presus de toate, autocompătimirea, ceea ce explica într-o măsură motivul pentru care nu vorbise despre copilăria lui. Nu-i era ruşine cu ea, recunoştea că de fapt îi căruise mult: tărie, hotărîre, şi o idee precisă despre ce era important şi ce nu. A ştiut exact cine era şi ce dorea, şi un lucru pe care nu-l dorea, era să facă această femeie să plîngă din cauza lui.

Şi totuşi se simţea mişcat. O mînă mică părea că îi strînge inima.

A luat-o pe Willa în poală, între genunchii lui, şi cu spatele rezemat de pieptul lui.

– Cel puţin părinţii mei trăiesc, a spus el cu braţele în jurul ei, şoptindu-i uşor în ureche. Tu abia i-ai cunoscut pe ai tăi. Îţi aminteşti cît de puţin?

Şi-a aplecat capul într-o parte punîndu-şi obrazul pe obrazul lui. Şi-a dres glasul, şi după cîteva minute a început să povestească:

– Mi-l amintesc pe tata, îmi amintesc că mi-a cumpărat o haină. Trebuie să fi fost foarte mică. Era o haină albastră cu nasturi frumoşi de argint, şi m-a dus acasă purtîndu-mă pe umeri. Eram foarte mîndră.

Îndurerat şi înţelegînd mai bine lacrimile ei a murmurat:

– Dar mama ta?

– Este ciudat, ştii? Această amintire despre tata îmi este atît de clară... şi amintirea mamei este aşa de vagă. Nu sînt sigură nici măcar ce şi de cine îmi aduc aminte. Îmi amintesc că eram ţinută în braţe şi mi se cînta, că mi se peria părul... diverse lucruri, dar nu pot vedea faţa care făcea toate astea, şi ar fi putut fi bunica pe care mi-o amintesc. Am o fotografie a mamei, dar poate că nu mi-o amintesc deloc. Uneori mă întristează că nu ştiu nimic precis.

– Probabil că ai fost foarte mică, atunci cînd au murit.

– Aveam patru ani.

– Mi-ai spus că au fost omorîţi în timpul revoluţiei. Ştii exact cum s-a întîmplat?

– Ah... da... bunicii mi-au povestit asta de multe ori.

Cu mişcarea ei obişnuită şi-a ridicat mîndră bărbia, s-a aşezat dreaptă, desfăcîndu-se din braţele lui. A lăsat-o să plece şi a ascultat-o încruntat, gata să se înfurie. A vorbit aşa de simplu şi complet despre tragedia ei.

– Cînd tata a aflat despre demonstraţiile studenţeşti, s-a dus să vadă ce se întîmplă. S-a întors acasă foarte emoţionat şi i-a arătat mamei nişte pamflete. Împreună cu mama au decis să se alăture demonstranţilor, aşa că m-au dus la bunici. Au luat parte la tot: la marşul de la postul de radio, atacul clădirii parlamentului şi înăbuşirea de către poliţia secretă.

Avea ochii luminaţi de patriotism. Lui Nicholas îi era greu să o privească, ştia că şi ochii lui ar trăda sentimentul crescînd de ofensă şi furie. Se întreba ce fel de părinţi avusese, care au neglijat răspunderea pentru copilul lor ca să lupte pentru o cauză care se ştia că e pierdută.

– Cînd a venit armata cu tancuri şi maşini, părinţii mei s-au dus să ajute oamenii să ridice baricade. Ei nu aveau decît coktailuri Molotov şi cîteva arme pe care le capturaseră de la poliţia secretă; chiar şi copiii de opt ani luptau contra tancurilor cu coktailuri Molotov. Cînd au văzut că nu se mai întorc, bunicul a plecat să-i caute. Le-a găsit trupurile pe stradă... Vocea ei era liniştită, fără emoţie, ca şi cînd ar fi recitat o lecţie pe

dinafară. După ce i-au înmormîntat, bunicul şi bunica au împachetat cîteva lucruri într-o mică valiză, m-au luat de mînă şi am ieşit din oraş. Am mers pe jos pînă la frontieră, cred că am făcut o săptămînă.

Nicholas s-a ridicat brusc şi s-a depărtat, luînd cu el zmeul. A auzit-o că-l strigă pe nume, a înţeles întrebarea, dar nu i-a răspuns.

Ce ar fi putut să-i spună? Să nu fie mîndră de părinţii ei? Nu-i admira, fiindcă ce au făcut ei nu era vitejie, ci nebunie şi iresponsabilitate. A înţeles cu amărăciune că tot nu l-ar crede. Aşa părinţi, aşa fată. Cu cîteva zile mai înainte era gata să-şi dea viaţa pentru cauza ei pierdută. A îngheţat cînd s-a gîndit ce i s-ar fi întîmplat dacă n-o oprea el. Şi totuşi, s-a gîndit trist, ea îl considera un om fără principii. L-a acuzat că nu crede în nimic, decît în el însuşi. Nu era adevărat, credea în multe lucruri, iar pentru unele din ele şi-ar da viaţa; dar gîndea, că între curaj şi prostie, era uneori o foarte mică diferenţă.

– Nicholas?

A venit lîngă el şi l-a privit cu ochii întunecaţi, tulburi.

– Eşti supărat? Ce faci?

– Strîng zmeul, vîntul a stat, i-a spus fără intonaţie.

Totul păruse aşa de simplu în noaptea trecută,

viaţa se redusese la instincte naturale. Azi, înţelegea că nimic nu era simplu cu bărbaţii şi femeile.

Restul zilei şi l-au petrecut vizitînd castelul Hearst, părea normal din moment ce se aflau acolo. Dar inima lui Nicholas nu-i era la asta. A fost tăcut, aproape îmbufnat de cînd vorbiseră pe plajă, şi starea lui o întrista pe Willa ca o zi înnorată. La entuziasmul ei pentru castel îi răspunsese ironic, făcînd aluzie la fascinaţia pe care o manifestau americanii faţă de regalism. Asta a făcut-o să se gîndească la toate secretele lui, pe care ea nu le putea dezlega: secrete mici, cum era Ducesa, şi altele mai mari care priveau sărăcia şi singurătatea copilăriei lui. Dar cea mai mare taină pentru ea era faptul de neînţeles că se îndrăgostise de el nebuneşte. Cum putea iubi un bărbat ca Nicholas? Cum era posibil să iubească un om fără un scop sau principii, preocupat doar de persoana lui? Trebuia să aibă el ceva în plus. Trebuia! Apoi, cine era Nicholas Francia? Părea că cu cît îl cunoştea mai bine, cu atît îl înţelegea mai puţin. Îşi făurise o imagine falsă despre el ca un playboy uşuratic, dar ascuns undeva sub

aspectul uşuratic, ştia că se ascunde adevăratul Nicholas. Dacă ar putea să-l găsească!

Au luat cina într-o grădină plină de vegetaţie. Restaurantul era unic în felul său, fără nimic care să-l scoată în evidenţă. Era o clădire ca o magazie, dar avea o colecţie mare şi frumoasă cu cele mai rare specii de cactuşi. Deşi era februarie şi prea frig ca să poată mînca afară în grădină, de la masa lor păreau că sînt în mijlocul grădinii.

După cină, Nicholas a vorbit pe un ton sec, ironic, despre dragostea Americii faţă de regalitate.

– America a fost întotdeauna nesinceră faţă de ideea regalităţii, a spus el arogant, chiar de cînd au vrut să-l proclame pe George Washington rege. După aceasta a refuzat să accepte coroana. America şi-a renegat regalitatea dar a acceptat-o pe cea a altor ţări. Şi cînd nu ne-a mai rămas nici aceasta, s-a inventat una de alt fel, una a noastră; stelele de cinema şi televiziune, de rock, şi în unele ocazii chiar politicieni. Îi punem pe piedestale şi îi adorăm, le acordăm puteri supraomeneşti şi inteligenţă divină. Refuzăm să credem că nu sînt decît fiinţe umane şi ei. Şi cînd ne dezamăgesc, aşa cum se întîmplă cu orice om, le întoarcem spatele.

A spus totul în felul său rece, superior, uşor amuzat, uşor ironic, ca un prinţ care îşi bate joc

de slăbiciunile mulţimilor. Dar gura făcea o grimasă amară, iar lumina ochilor era parţial acoperită de pleoapele pe jumătate închise. Părea că are o expresie tendenţioasă de a fi contrazis, dar de data aceasta Willa nu avea poftă de discuţii.

Cînd s-au întors la hotel era tîrziu. Pe drum nu vorbiseră deloc, ascultînd muzica de la radio în surdină, sătui de mîncare şi vin, obosiţi după două nopţi nedormite şi două zile de emoţiile hoinărelilor. Cînd au intrat în parcaj, Nicholas a oprit motorul şi au stat un moment privind la ocean în lumina lunii.

– Cînd eram fetiţă, credeam că luna era o parte de cer unde trăiau părinţii mei.

Nicholas şi-a întors capul s-o privească. În lumina rece, trăsăturile erau ca o marmură veche, iar părul moale avea culoarea cenuşie. Se mira că simţea o durere interioară cînd o privea; de ce oare îşi vărsa focul pe ea, cînd ştia foarte bine că nu avea nimic de-a face cu situaţia ei?

Dar poate într-un anumit fel, da. Fiindcă pînă în clipa cînd a pătruns în viaţa lui, nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsise. Şi dacă de-abia acum îşi dădea seama de cît de izolată fusese viaţa sa, era pentru că prima dată în viaţă voia s-o împartă cu altcineva. Să se dăruiască. Dar nu o putea face. Nu încă.

– Hai vino, să intrăm, a îndemnat-o Nicholas

aspru şi supărat.

Cînd au intrat, de îndată ce uşa s-a închis în urma lor, Willa s-a întors spre el spunîndu-i rar, gînditoare, şi cu ochii încă plini de lumina lunii:

– Nicholas, în ce crezi tu?

A privit-o cîteva clipe, apoi s-a apropiat de ea şi atingîndu-i faţa cu degetele i-a ridicat bărbia.

– În asta cred, i-a spus blînd, şi şi-a lipit gura de a ei.

Capitolul 10

Cred în noi, s-a gîndit Nicholas în timp ce o săruta.

Credea că o iubeşte, că într-o zi va fi liber să-şi împartă viaţa cu ea. Şi fiindcă o credea cu tot sufletul, fiindcă era atît de emoţionat, de pătimaş, a trebuit să întrerupă sărutul şi doar să o strîngă lîngă inima lui. O strîngea atît de tare, că se putea chiar s-o doară, dar dorea să-i simtă vibraţia lui interioară, sperînd că aşa îitransmitea ceea ce nu putea să-i spună în cuvinte.

În asta credea el, s-a gîndit Willa. Doar asta, momentul de pasiune... nimic altceva. Nu crede

decît în ceea ce poate atinge, cu simţurile, crede în plăcere.

A închis ochii şi l-a strîns tot atît de tare cît o strîngea şi el, ascultîndu-i bătăile sălbatice ale inimii, simţindu-se cuprinsă de o mare tristeţe dureroasă. Şi fiindcă nu avea speranţă în viitor, se agăţă de acel moment cu toată pasiunea.

Da, exulta Nicholas simţind cît de intens îi răspundea. *Mă iubeşti! Crede în noi, ai încredere în mine.*

Cînd a sărutat-o din nou, i-a simţit lacrimile sărate pe buze. A sărutat-o blînd, mîngîindu-i gura cu gura lui, lingîndu-i-o, îndemnînd-o, fără vorbe, să se deschidă pentru el. Pînă la sfîrşit, a făcut-o cu un suspin, ca şi cînd nu se putea stăpîni.

– Willa, te vreau. Eşti... a spus el răguşit.

A dat din cap repede, nerăbdătoare, şi l-a luat de gît. Şi ea îl dorea. Dorea să facă dragoste cu el cu atîta căldură şi pasiune, încît să i se şteargă din minte orice gînd pentru mîine. Voia să uite că în afara camerei exista o lume. În seara asta, în acest moment, va fi ca şi el. Nu se va gîndi la nimic altceva în afară de ea, nu va crede în nimic altceva decît ceea ce vede, atinge, gustă, aude, miroase. Nicholas îi umplea toate simţurile, toată lumea. Cel puţin în aceste clipe, nu va crede decît în el. Nicholas simţise şi acceptarea şi dorinţa ei.

– Linişteşte-te, i-a şoptit el.

Era bucurie în supunerea ei, dar el dorea ca dragostea lor să fie ca o apă liniştită care să-i învăluie, nu o explozie fierbinte, o cufundare liniştită care să-i facă pe amîndoi să se minuneze.

– Încet, a şoptit el din nou,

A simţit că-i dă ascultare printr-un mic semn de aprobare, a simţit trupul ei trecînd de la încordare la o letargie dulce şi senzuală. Şedea foarte liniştită, cu ochii închişi, cu capul dat pe spate; gura ei lucea şi era umflată, obrajii în flăcări. Cu un sunet înfundat de aprobare, Nicholas s-a aplecat şi a atins cu buzele gîtul ei umed. Îşi apăsa gura cu duioşie, iar Willa se aplecă spre el, şi a auzit un sunet care îi anula orice zgomot, orice gînd. Simţea cum cade, se scufundă în trupul ei, se topea şi se îngreuna în acelaşi timp.

A suspinat cînd a obligat-o să-şi ridice braţele ca să-i poată ridica tricoul peste cap, şi s-a clătinat o clipă cînd braţele lui nu au mai susţinut-o. Cînd a prins-o din nou şi a ridicat-o în braţe, a chicotit de bucurie. S-a mişcat unduindu-se cînd a pus-o pe pat, s-a arcuit sub mîinile lui cînd a dezbrăcat-o, trupul ei tremurînd uşor de plăcere. I-a potolit tremurul cu cuvinte de dragoste şi cu degete mîngîietoare, privindu-i pielea umedă şi întunecată sub mîinile lui, simţindu-i sînii umflîndu-se şi sfîrcurile întărindu-se în gura lui.

Gîndea fără claritate cum puteau exista atîtea

senzaţii care îi mistuiau pînă la saturaţie trupul. Era ca o boală. Cu fiecare respiraţie i se rupea pieptul, fiecare bătaie a inimii răsuna în cele mai adînci şi ascunse locuri ale trupului. Locul care palpita cerşea atingerea lui, dar cînd a atins-o şi-a strîns coapsele tare şi s-a acoperit cu mîinile, temîndu-se că nu va putea suporta s-o mai atingă din nou.

Nicholas ştia mai bine. I-a îndepărtat mîinile şi i le-a dus la gură, sărutîndu-i palmele, şi luîndu-i fiecare deget în gură. Apoi, ţinîndu-i strîns mîinile în mîinile lui, şi-a pus gura pe partea pe care şi-o apărase cu disperare.

A simţit o electricitate care o biciuia, curenţii se răspîndeau în fiecare nerv şi explodau în muşchi. Trupul ei s-a arcuit, s-a zvîrcolit vrînd să scape, dar mai mult... dorind să înceteze... sau să nu se mai oprească niciodată. A avut senzaţia că se pulverizează în milioane de particule, ca apoi să se reîntregească din nou, încet-încet, ca picăturile de ploaie, argintii, care se unesc într-un bazin. Cînd era întreagă din nou, şi-a dat seama că hohotea de plîns.

– Sss... liniştеşte-te acum, a îngînat Nicholas ţinînd-o strîns, mîngîind-o, nu plînge...

– Dar nu... S-a oprit uimită şi şi-a acoperit faţa cu mîinile.

Nicholas i-a sărutat pleoapele, obrajii, buzele,

liniştind-o cu sunete fără cuvinte.

Cînd a putut vorbi, a respirat şi a şoptit:

– Doream... nu doream să se termine.

El a rîs încet, înfundat.

– Dulcea mea... nu ştiai? E numai începutul.

A doua zi dimineaţă, au pornit înapoi pe coastă spre Los Angeles. Cei cîţiva nori care îl întristaseră pe Nicholas cu o zi înainte dispăruseră acum. Cînta împreună cu radioul în timp ce conducea, bătînd cu degetele volanul.

Willa moţăia cu capul pe umărul lui, amînîndu-şi gîndurile.

La amiază s-au oprit la Santa Barbara, părăsind strada principală să caute un loc unde să mănînce. Fiind duminică, o mulţime de oameni se plimba sub soarele cald de iarnă, privind la vitrinele artiştilor şi ale meşteşugarilor, în lungul bulevardului Gabrillo, mîncînd, aruncînd confeti şi înălţînd zmeie.

Privind la zmeie, Nicholas i-a zîmbit ridicînd din sprîncene în semn de întrebare, dar ea a scuturat din cap. Azi nu avea dispoziţie să înalţe zmeie. Aşa că, au parcat pe dig şi s-au întors să se plimbe pe lîngă mulţimea de pe trotuare.

– Vreau să-ţi cumpăr ceva, i-a spus Nicholas în timp ce se plimbau printre galantare cu ceramică, macrameuri, cristale şi obiecte din piele. Ce ţi-ar plăcea? Este ceva ce-ţi doreşti?

Willa zîmbi şi clătină din cap. Ştia că nu putea să aibă singurul lucru pe care inima ei şi-l dorea.

– Hai, alege ceva ca amintire a acestui sfîrşit de săptămînă.

Ca şi cum ar fi putut uita măcar un moment, pentru toată viaţa!

– Avem deja... a început să spună, dar s-a oprit pentru că îi venise în minte întrebarea, cui îi va fi încredinţat zmeul? Şi în tăcerea sfîşietoare, a auzit un sunet adus de briză. Ea a ascultat fermecată, mişcată de vrajă. Clopote mişcate de vînt.

A privit în sus spre el şi, după cum îi străluceau ochii, a înţeles că şi pe el l-a atins aceeaşi vrajă. Au rămas pe loc amîndoi, în timp ce mulţimea se plimba în jurul lor; privindu-se în ochi, el promiţînd, iar ea căutînd. El părea că spune: *încrede-te în mine,* iar răspunsul ei era: *cum aş putea?*

Vîntul îi şoptea în urechi fluturîndu-i părul de pe gît. Clopoţeii îi chemau.

I-au găsit puţin mai departe, atîrnînd pe rame de lemn, mişcîndu-se uşor în vînt.

Meşteşugarul era o femeie ciolănoasă, cu

pielea uscată şi păr argintiu, scurt. Şedea pe un scaun pliant, citind ziarul. I-a privit şi le-a zîmbit, obişnuită cu cască gură, şi a revenit la jurnal.

Erau clopote de toate dimensiunile şi tonurile, unele de cristal, altele de lut, de cupru, de fier, din scoici şi lemn. Willei îi plăceau cel mai mult cele din lut ars, ca nişte mici cărămizi ataşate de una mai mare în diverse combinaţii, purceluşi atîrnaţi de o purcea, pui de pisică, în formă de fluturi pe o floare, peşcăruşi...

– Pe acesta îl vreau, i-a spus Nicholas arătîndu-i.

Femeia a pus ziarul alături şi a venit să-l desprindă din cîrlig. Bucăţelele de ceramică făceau un zgomot vesel, în timp ce-l ţinea în sus ca să-l vadă amîndoi.

– Păsărele negre! a exclamat Willa.

Artista a zîmbit şi l-a învîrtit încet, făcînd micile păsărele să se aplece şi să se învîrtească sub norul de furtună.

– Păsăricâ neagră... l-am auzit pe bunicul tău că-ţi spunea aşa la telefon.

Vocea lui era joasă, caldă, iar Willa a dat din cap incapabilă să vorbească, fără să-şi ia ochii de la Nicholas care i-a spus femeii:

– Îl luăm pe acesta.

În timp ce artista împacheta cu grijă clopoţelul fragil în foiţă, Willa se legăna sub căldura surîsului

lui, şi se gîndea: *Îl iubesc, şi totuşi cum pot iubi un om ca el, un om atît de superficial?*

Era un playboy şarmant, o secătură... jumătate prinţ, jumătate pirat; arătos, strălucitor, excitant, întotdeauna surprinzător. Ca amant... ferească sfîntul. A simţit că i se încălzeşte pielea amintindu-şi. Era blînd, pasionat, senzual şi sensibil, avînd experienţa să facă plăcere unei femei. Cum ar fi putut ea rezista unui astfel de bărbat, cu lipsa ei de experienţă?

Cum se poate apăra o pasăre mică şi neagră de un vultur?

În timp ce se întorceau pe dig, Nicholas a întrebat-o:

– Eşti foarte tăcută. La ce te gîndeşti?

Willa doar a zîmbit şi a dat din cap. Se simţea fragilă ca un pahar de cristal, o scoică plăpîndă de fericire, dar goală pe dinăuntru.

Au intrat într-o cafenea la capătul digului şi s-au aşezat lîngă o fereastră de unde se vedeau bărcile şi cei ce practicau surfingul, plutind şi dansînd pe valurile albastre ale golfului.

Cineva, înaintea lor, lăsase un număr din jurnalul *Sunday Times* pe scaun. Willa l-a pus alături vrînd să amîne viaţa reală încă puţin, dar după ce au comandat, Nicholas l-a luat zîmbind.

– Să vedem ce s-a mai întîmplat prin lume, în timp ce noi ne-am lăsat purtaţi de vînt.

– Eu mai bine citesc glumele, a spus Willa încet, încercînd să-i zîmbească cît putea mai bine.

A luat jurnalul cu partea de glume şi a simţit că se pulverizează în mii de cioburi de cristal.

– Willa, ce se întîmplă? S-a întîmplat ceva?

A luat partea de ziar care era sub partea cu glume, şi fără un cuvînt l-a pus pe masă între ei.

– Ah... văd.

Cîteva clipe s-au uitat la fotografia în culori a coroanei regale a Brasoviei şi apoi şi-a întins braţul ca să-i apuce mîna.

– Willa... s-a sfîrşit. Las-o să plece, a spus el răguşit.

– Ţie îţi este uşor, nu-i aşa?

Cît era de simbolic totul, se gîndea ea, privind pe masă; coroana stînd între ei, sub mîinile noastre care încearcă să umple golul... A făcut un efort îngrozitor ca să-l privească în faţă. Doamne, cît o durea cînd îi vedea faţa.

– Este uşor cînd nu-ţi pasă. Cînd nu te simţi legat de nimic.

– Willa... l-a strîns mîna mai tare, dar ea şi-a desprins-o.

– Nu te leagă nimic, a continuat ea trist, şoptind, căci avea glasul înecat. Nu trebuie să rişti nimic. Dacă nu te dăruieşti, nu te temi că te poţi pierde. Trebuie să fie... un mod dureros de a trăi. Înghiţind, a privit oceanul fără să-l vadă. Ştiu că

mă consideri puţin nebună. Poate că depăşesc uneori limitele, cred că mă implic prea mult. Mă pasionează unele lucruri şi sufăr de multe ori. *Ca şi acum,* a strigat ea încet, privindu-l din nou.

În viaţa ei nu jignise atît de rău ca în această clipă, întîlnindu-i privirea întunecată şi gînditoare. Ştia că durerea nu o va părăsi încă multă vreme.

– Dar ştii ceva? Nu te invidiez deloc!

O durea şi gîtul cînd pronunţă cuvintele. L-a spus, gata să hohotească. Dînd jos şervetul de pe masă, a ieşit afară. L-a auzit pe Nicholas strigînd-o cînd ieşea din restaurant, dar nu s-a întors.

A mers puţin, doar pînă la marginea digului, unde Nicholas a ajuns-o după cîteva minute.

Se rezema de balustradă, cu faţa spre vîntul care-i flutura părul ca nişte aripi. S-a oprit cînd a văzut-o, apoi s-a apropiat prudent, ca şi cînd ar fi fost doar o iluzie. A făcut-o ştiind-o cît era de fragilă, şi simţindu-se şi el la fel. I-a atins umărul şi apoi cînd a văzut că nu se întoarce, i-a spus:

– Willa, vrei să ştii de ce te-am răpit?

– Mi-ai spus... ca să mă opreşti să fur coroana... a auzit-o el dispreţuitoare.

– În parte, poate. Dar dacă asta era tot ce doream, aş fi putut lăsa ca lucrurile să se întîmple, poliţia şi agenţii federali şi-ar fi făcut datoria, şi tu ai fi intrat la puşcărie... A urmat un moment de tăcere. Ca să nu o mai atingă, Nicholas şi-a pus

mîinile în buzunare. M-ai întrebat ce-mi păsa mie dacă ajungi la puşcărie, îţi aminteşti?

– Mi-ai spus că nu ştii.

– Atunci nu ştiam, acum ştiu.

A urmat din nou tăcerea care s-a prelungit, în timp ce el privea la părul ei bătut de vînt şi se întreba de ce i se părea atît de greu să spună un simplu adevăr.

– Eu... ţin la tine, a spus în sfîrşit, iar apoi furios pe laşitatea lui, a mîrîit: Te iubesc, fir-ar să fie.

A aşteptat. Se simţea expus, dezarmat. S-a întors încet să se uite la el. Vîntul îi arunca părul pe faţă ca nişte pete de cerneală.

– Acum trei zile, a spus ea cu vocea înceată dar răstită, nu-ţi plăcea de mine. Mă socoteai nebună. Şi acum... mă iubeşti?

El a ridicat din umeri, încruntat.

A fost un sfîrşit de săptămînă lung. Fusese foarte lung. I se părea că urmase vîntul pînă la capătul pămîntului şi înapoi. Simţea că toată viaţa lui era pe punctul unei schimbări catastrofale, ca şi cînd abia acum se năştea. Vedea viitorul ca o geană de căldură şi lumină la capătul unui tunel lung şi pustiu, iar viitorul era Willa. Dar nu-i putea spune toate astea ei, nu acum. Deşi ştia că sună a supărare, i-a spus:

– Nu ştiu cum şi cînd s-a întîmplat. Cît trebuie să treacă pentru a-ţi da seama că iubeşti pe cineva?

– Trei zile, a şoptit Willa.

A închis ochii, şi o lacrimă a lăsat o urmă de perlă pe obrazul ei. A scos un sunet slab, jumătate rîs, jumătate suspin, apoi l-a şters cu mîna.

Haosul din inima lui îi întuneca judecata, aşa că a rămas cîteva minute, uitîndu-se încruntat la ea. Cînd în sfîrşit a înţeles ce voia ea să spună, a făcut o mişcare spre ea, dar Willa a întins mîna să-l oprească. Gestul pe care îl mai văzuse l-a izbit puternic, ducîndu-l înapoi la prima lor întîlnire în coridorul biroului său. Acest gest simplu al mîinii, graţios ca o mişcare de balet pe care îl făcuse atunci, plin de rugăminte, de implorare, îl făcuse să se oprească, să privească şi să asculte.

Doamne... Cît durează să te îndrăgosteşti? S-a întîmplat atunci, în primul moment? Dacă cineva i-ar fi spus atunci aşa, ar fi fost sigur că era un nebun! A fost deodată copleşit de mirare şi miracol, ca şi cînd ar fi fost primul bărbat care se îndrăgostea. Dar toate acestea se petreceau în interiorul lui. În exterior continua să se încrunte la ea, în timp ce mîna ei, fără să-l atingă, îl ţinea la distanţă. Deodată, a spus cu curaj:

– Şi tu?

A dat din cap cînd a încercat din nou să vină spre ea, şi a ţipat:

– Nu!

Un *nu* ascuţit, ca şi cînd i-ar fi fost teamă.

A privit-o uimit, simţind ca o rană în inimă durerea ce o vedea pe faţa ei.

– Willa... te iubesc...

A ascultat vorbele ce-i plăceau cum sună, din ce în ce mai mult.

– Dacă şi tu simţi la fel...

– Nu... a scuturat din cap.

Nicholas începuse să se simtă neajutorat, ca un călător rătăcit în ceaţă.

– Te iubesc, dar...

– Te iubesc, dar? Ce vrea să însemne asta? Vocea lui devenise nesigură. Suna ca o supărare, cînd de fapt, ceea ce simţea el era teamă.

– Înseamnă... A respirat adînc, şi-a frecat obrajii cu mîinile şi şi-a ridicat bărbia, aşa cum făcea cînd voia să-i întîlnească ochii. Înseamnă că amîndoi spunem *te iubesc*, dar nu înţelegem acelaşi lucru.

Încet, cu grijă, precum cineva care umblă într-o mlaştină, el i-a spus:

– Eu ştiu ce înseamnă, spune-mi tu ce înseamnă pentru tine?

Ochii ei negri erau liniştiţi ca o noapte fără lună.

– Cînd mi-e drag ceva... vreau să spun că iubesc cu adevărat... îmi iau un angajament, ştii ce vreau să spun? Să iubeşti pe cineva, este cel mai mare angajament dintre toate.

Nicholas a făcut un semn de nerăbdare.

– De acord. Aşa că...

– Ah, Nick... a rîs din nou uşor ca un suspin şi şi-a atins buzele cu dosul palmei. Ştii măcar ce înseamnă un angajament?

– Desigur, eu...

– Te-ai angajat vreodată la ceva? Vreau să spun, în afară de tine însuţi, a dorinţelor tale personale? A existat ceva, o persoană sau o idee care să însemne destul pentru tine, încît să doreşti să te dăruieşti cu inima, cu sufletul?

A înţeles aluzia prea tîrziu. Nu ştia cum i-ar putea răspunde, fără să-i spună tot ce trebuia spus şi nu o putea face, nu încă. Supărat, a tăcut. Ea a dat din cap fără să fie un reproş. Era doar tristeţe.

– Şi dacă nu te-ai legat niciodată de nimic, cum ai putea s-o faci cu mine? a întrebat simplu.

Avea gîtul uscat. I-a pronunţat numele şi a întins mîna, dar ea a făcut un pas înapoi, depărtîndu-se. A continuat apoi să vorbească repede, fără să-l privească:

– De aceea nu pot să accept să te iubesc, vezi, eu ştiu s-o fac într-un singur fel, cu tot ce am, cu tot ce sînt. Dacă mă dăruiesc ţie, după ce pleci sau găseşti pe altcineva, mie nu-mi mai rămîne nimic.

S-a întors, depărtîndu-se de el, şi apucînd

balustrada digului şi-a înălţat faţa în vînt. Nicholas o privea tăcut, simţindu-se gol, suspendat şi ireal.

– Asta gîndeşti că aş putea să fac? Aşa mă consideri tu? a întrebat el în sfîrşit.

Willa a ridicat din umăr.

– Asta este ce ştiu eu despre tine. Asta mi-ai arătat.

Exasperat, supărat, aproape ţipînd, i-a răspuns:

– Dacă gîndeşti aşa despre mine, cum mă poţi iubi?

– Şi eu m-am mirat.

Înjurînd în gînd, Nicholas s-a îndepărtat făcînd doi paşi, apoi s-a întors spre ea.

– Hai, putem să plecăm.

Furia era preferabilă faţă de goliciunea ireală pe care o simţea. Supărarea era un sentiment cunoscut, încercat faţă de Willa, aproape prietenos.

– Dacă-ţi este teamă, şi nu vrei să ajungem prea devreme, nu trebuie să te nelinişteşti. Nu mă voi apropia de coroană, îţi promit, i-a spus ea în timp ce mergeau spre maşină. Nicholas a privit-o uimit. Şi-ţi voi plăti hainele.

Nu i-a răspuns, fiindcă nu putea. Se întreba cum era posibil să fii atît de supărat pe cineva, şi totuşi să-l iubeşti atît de mult.

Nicholas a auzit soneria telefonului în timp ce descuia uşa din faţă. S-a lovit de zmeu şi de legătura de rufe murdare, pe care o ducea pe podeaua camerei de zi, şi a sărit peste ele împiedicîndu-se de pisică şi lovindu-se cu piciorul de măsuţa pentru cafea. A înjurat cînd, luînd receptorul, a auzit zgomotul făcut de cel care chemase, închizînd telefonul.

– Al naibii, i-a spus pisicii cînd s-a apropiat de picioarele lui.

Ducesa, încurajată a mieunat veselă şi s-a îndreptat înaintea lui spre bucătărie. Înainte nu dăduse prea mare importanţă imaginii lui de playboy care i se crease. De fapt nu-l supărase niciodată, fusese oarecum mulţumit cu viaţa lui. Şi dacă relaţiile lui personale, ţecesare, fuseseră trecătoare, îşi spusese că cel puţin varietatea este mai picantă. Şi avusese parte de varietate. Fusese intim fizic cu o grămadă de femei, în special din cauză că orice relaţie mai durabilă i-ar fi cerut mai mult decît putea oferi. Ar fi atras o intimitate adevărată şi implicarea sufletească, a speranţelor, a visurilor şi a poveştilor. Era genul de intimitate pe care nu şi-o putea permite. Acea intimitate pe

care o cunoştea acum şi care îi lipsise. Intimitatea pe care o dorea.

– Cum dracu' poate şti cineva cum sînt în realitate? Angajare! A răsturnat cutia cu peşte într-o farfurie şi a pus-o pe jos. Cum aş putea să am o legătură *angajantă* cu o femeie, dacă nu pot să-i spun totul despre mine?

Dar Ducesa avea botul plin şi nu-i putea spune nimic.

– Momika, eu sînt, a strigat Willa din uşa bucătăriei. Avea din nou acel sentiment al călătorului în timp, întorcîndu-se complet schimbată şi regăsind totul aşa cum îl lăsase la plecare.

Bunica toca morcovi pentru supă. Pe Willa au înconjurat-o mirosurile cunoscute, sunetele şi interiorul, ca un val nostalgic de dorinţe. Ar fi dorit să fie din nou copil, măcar pentru puţin timp.

– Mina, te-ai întors aşa devreme de la lucru? Te aşteptam mai tîrziu. Bunicul a spus...

– Unde este Apu, a întrebat Willa, furînd o bucăţică de morcov.

– Este afară, în plimbările lui. Nu mai ciuguli, îţi fac imediat de mîncare dacă îţi este foame. I-a aruncat o privire peste umăr şi a vorbit încet:

Cum a fost?

– Ce să fie?

– Coroana. Cum arăta?

– Nu te-ai dus s-o vezi?

Bunica a scuturat din cap.

– Ştii cum se simte bunicul. A fost mai bine să nu ne ducem. Ce s-a dat, s-a dat. Dar spune-mi tu despre ea. A fost lume multă?

Willa, urcată pe masă, a respirat adînc şi şi-a dat drumul:

– Momika, nu ştiu. Nu am fost la muzeu tot sfîrşitul săptămînii.

– Nu ai fost? Papa a spus că ai telefonat... Femeia a privit-o peste umăr încruntîndu-se.

– Nu am vrut să vă faceţi griji. Am fost... Simţindu-se ca un adolescent chiulangiu, a respirat adînc. Momika, am fost plecată cu un prieten.

– Ah, înţeleg... Bunica a pus jos cuţitul şi s-a întors cu spatele la tocător. Este acelaşi prieten care te-a adus seara trecută acasă?

Willa a dat din cap, smiorcăindu-se.

– Şi nu te-ai distrat bine?

– Nu..., da, a fost minunat, şi a plîns mai tare.

Bunica i-a întins un şervet şi a întrebat-o blînd:

– De ce plîngi?

– Momika, cred că m-am îndrăgostit de el.

– Ei, şi... de-aia plîngi? Şi-a pus mîinile în şolduri, arătînd furioasă. Care e problema? Este

însurat? Nu te iubeşte? Este toxicoman? Ce?

Rîzînd şi ştergîndu-şi lacrimile de pe obraz, i-a răspuns:

– Momika de unde scoţi toate astea? Te uiţi la filme siropoase? Nu, nimic din toate astea... dar sînt probleme...

– Dacă spui tu... ce probleme? Este un om bun? Frumos? Sănătos? Are o slujbă bună? E un escroc?

– Nu... dar...

– Şi îl iubeşti, da? Ce probleme atît de teribile sînt?

Willa şi-a îndreptat spatele, respirînd din nou adînc.

– Nu-şi ia un angajament. A cunoscut o mulţime de femei, Momika.

– Un bărbat se poate schimba.

– Oamenii nu se schimbă, nu aşa de mult.

Privea în jos la mîinile ei, la şervetul pe care îl înnoda.

– Nu vreau să sufăr, a spus ea foarte încet.

Bunica i-a luat mîinile, ţinîndu-le în ale sale.

– Mina, nici eu nu vreau să suferi, dar, din nenorocire, asta este viaţa. Problemele pot fi mai mari sau mai mici. Tu ştii mai bine ca mine. Dar nu eşti puţin prea pretenţioasă? Care om este perfect? Tu eşti perfectă? De ce aştepţi un prinţ? Tot ce poate fi un bărbat, este un bărbat cu de-

fecte.

– Vai, Momika!

– Hai, du-te şi spală-te pe faţă, înainte să se întoarcă bunicul! Vrei să te întrebe ce ţi s-a întîmplat?

– Momika, nu-i spune te rog despre ce am vorbit. Nu cred că ar înţelege.

Bunica a părut şocată la ideea asta.

– Bineînţeles că nu. Este prea demodat. Încuiat. A strîns din nas şi a rîs. Ei vezi? Bunicul tău este un prinţ? Bineînţeles că nu. Sînt momente cînd l-aş ucide cu mîinile mele. Şi vezi cît de mult timp am fost împreună.

– Tocmai asta este. Nu cred că omul acesta s-ar putea lega de o persoană, şi tocmai de mine. Este... of, Momika!

– Da ce, bunicul tău s-a născut însurat? Sau eu? Eram foarte curtată de băieţi cînd eram tînără. Îmi plăcea să rîd, să dansez şi să mă distrez. Iar bunicul, era unul... Ce-i mai plăceau femeile! Dar cînd m-a găsit... Zîmbind, şi-a potrivit coafura. O femeie potrivită, poate face bărbatul să se schimbe. Crede-mă, ştiu.

Un bărbat hotărît.

Stînd pe tocul ferestrei, punînd un cîrlig în streaşina de deasupra capului, Willa se gîndea; mai tîrziu, poate. Poate că un om se poate schimba. Asta depindea de ceea ce era în sinea lui, de dorinţa lui de a se schimba. Un lucru pe care îl ştia cu siguranţă, era că ea nu-l putea schimba pe Nicholas, chiar dacă voia s-o facă. Era certitudinea la care ajunsese în timp ce se apleca peste fereastră ca să atîrne clopoţelul cumpărat de Nicholas. Ar greşi dacă ar încerca să-l schimbe. Trebuie să-l ia pe Nicholas aşa cum era, sau deloc.

A lovit uşor clopoţelul cu mîna şi s-a depărtat puţin ca să privească micuţa grămadă de păsări negre dansînd şi învîrtindu-se, şi să asculte muzica.

Îşi reamintea vraja ce-o cuprinsese cînd îi privea faţa, ascultînd bătăile puternice ale inimilor, cînd îi simţea mîinile, îi gusta gura...

Dar dacă se îndrăgosteşte de el şi dacă peste puţin timp o părăseşte, cum va putea suporta asta?

Capitolul 11

– Nicholas, fiule, ce plăcere să te văd.

– Tată... Nicholas s-a oprit un moment, apoi a traversat grădina repede, înainte ca tatăl său să se poată ridica să-l întîmpine.

Nu-şi uitase balonul cu oxigen portabil, ascuns puţin în spatele fotoliului. Luînd mîna fină şi osoasă a bătrînului în mîna sa, a făcut gesturile de rigoare şi apoi s-a aplecat să-l sărute pe obraji.

– Arăţi bine.

Era adevărat, deşi surprinzător. Avea ochii vii şi luminoşi, era bine colorat, deşi... Doar respiraţia uscată şi grea trăda boala sa. Tatăl a făcut o

mişcare vioaie cu mîna.

– Sînt foarte bine, femeile astea, maică-ta şi Sofia se agită în jurul meu ca nişte cloşti. Şi Ramsey este cel mai rău. Mă plimbă cu căruciorul dintr-un loc în altul, dacă poate ca pe un nobil indian. Sînt o adunătură plicticoasă. Hai, fiule, spune-mi ceva mai interesant, cum o mai duci? De multă vreme nu am mai citit în ziare despre tine. Să presupun că te-ai potolit sau că eşti mai discret?

Exasperat, Nicholas a mormăit:

– Şi tu, tată!

Bătrînul a chicotit, a tuşit şi i-a făcut semn să se aşeze alături pe un scaun.

– Te rog, iartă-mă Nicolai, şi stai jos. Ştii că nu ne-am amestecat niciodată, dar trebuie să mărturisesc că mă întreb cîteodată, dacă voi trăi să-mi văd nepoţii.

Tatăl său avea glasul slab, dar fără să fie trist, şi Nicholas a făcut o grimasă.

– Ştii de ce nu mă pot căsători, a spus el ascuţit.

– Ştiu cum te simţi că nu o poţi face, i-a răspuns blînd tatăl său.

– Nu este vorba de cum mă simt, ci de cum stau lucrurile. Cum pot cere o femeie în căsătorie, fără să-i spun exact cu cine se mărită? Imposibil!

Tatăl a ridicat din umeri.

– Greu da, dar nu imposibil.

Nicholas a pufăit.

Studiindu-l cu o privire pătrunzătoare, tatăl i-a spus:

– Nu atît din cauză că ar fi imposibil, dar mai ales că nu ai găsit niciodată motivul pentru care să o faci posibilă. I-a susţinut privirea lui Nicholas cîteva clipe, ca apoi să ridice din sprîncene. Ei...

La rîndul lui, Nicholas a ridicat din umeri.

– Poate... Şi-a plimbat mîna prin păr, şi a spus: Am venit să-ţi spun că mîine plec la Washington.

Tatăl s-a lăsat pe spate în fotoliu.

– Ah, da. Mama ta mi-a spus că ai de gînd să te duci. Ai vreo speranţă să reuşeşti?

– Vom vedea. Am deja un congresmen de partea noastră, Thornton Parker. Mi-a dat numele cîtorva persoane-cheie, persoane care pot face ca lucrurile să se rezolve repede.

– Repede? Băiete, asta înseamnă că ai găsit motivul care să te oblige s-o faci?

În ochii tatălui apăruse o scînteie de speranţă care i-a frînt inima lui Nicholas. A încercat să surîdă, dar surîsul era amar.

– Da, poate... şi în sinea lui şi-a zis: *Mai multe, nu unul.*

Tatăl său şi-a rezemat braţele de fotoliu şi s-a ridicat drept în picioare.

– E timpul! Cînd vom cunoaşte şi noi *motivul* care te obligă?

Cîteva minute, Nicholas şi-a privit tatăl tăcut, gîndindu-se la curajul lui de neînvins, şi cît de mult îi datora. Se mai gîndea că niciodată în viaţa lui nu prezentase o fată sau o femeie părinţilor lui. Cu un accent fierbinte de dragoste, hotărît, i-a spus:

– Tată, dacă reuşesc la Washington, o voi aduce la balul cercetaşilor brasovieni.

L-a lăsat pe bătrîn chicotind vesel în grădină. Întorcîndu-se prin casă, l-a oprit mama lui, punîndu-i mîna pe braţ.

– Nico, sper că nu l-ai dezamăgit? Ştii cum este...

– Da, mamă, i-a spus zîmbind afectuos. I-am ridicat moralul, şi ţie la fel. Şi spune-i şi Sofiei că sînt speranţe. Aţi trăit destul ca nişte fugari.

A sărutat-o zgomotos şi a ieşit din casă.

Curajul lui l-a dus doar pînă la maşină. Ajuns acolo, a stat cîteva momente privind în oglinda retrovizoare şi văzînd doi ochi, ochii tatălui său cenuşii, răbdători, obosiţi dar strălucind vioi, fără vîrstă, şi altă pereche de ochi, negri ca noaptea fără lună.

Nu va pierde, nu se va lăsa. Era prea important pentru cei pe care-i iubea cel mai mult pe lume.

Ca în fiecare dimineaţă din ultima săptămînă, Willa s-a trezit în muzica făcuţă de clopoţelul de vînt. Dar în această dimineaţă s-a trezit cu certitudinea că era incredibil de próastă.

Nicholas îi lipsea atît de mult, încît abia lucra în timpul zilei, iar noaptea nu putea dormi. Se gîndea la el tot timpul, repetînd mereu în gînd ce-i spusese şi auzind tot ce-i răspunsese el. Îşi amintea ce simţea în vîrful degetelor atunci cînd îi atingea trupul, pe buze, pe limbă şi pe acele părţi ale trupului pe care i le trezise. Îşi aducea aminte mîinile lui, mîini de bărbat, mari cu oase lungi, ca şi restul trupului său, cu păr negru pe dosul lor dar blînde şi moi ca şi mătasea.

Cînd o invadau gîndurile în locuri unde mai era lume, trebuia să şi le înăbuşe repede, fiindcă făceau să i se usuce gura, i se aprindeau obrajii şi uita unde era şi ce trebuia să spună. Cînd era singură, le lăsa să curgă în ea, o făceau greoaie, îndurerată şi slăbită de dorinţe. Dar toate astea se refereau doar la sex, dorinţe lascive. Simţăminte puternice care se impuneau trupului ei şi minţii dacă le da frîu liber, dar raţiunea îi arăta cît de proastă fusese în dimineaţa aceea.

Dar îşi mai amintea şi alte lucruri. Felul cum arăta cînd zmeul lui se înălţase pe cer, sunetul glasului său cînd vorbise despre copilăria lui, şi cît fusese de surprins că recursese la răpirea ei. Amintindu-şi lumina aurie din ochii lui, cum ridica arogant din sprîncene, cum surîdea, şi părul lung de pe gîtul lui, amintindu-şi o mie de lucruri speciale care-l făceau... Nicholas. Îl iubea.

Ce proastă fusese să-şi închipuie că poate să scape. Îl iubea, cu totul, fără rezerve. Nu ceruse să-l iubească, nici nu încercase, totul venise ca un dar. Cum putea întoarce spatele unui astfel de dar? I-a spus că o iubeşte, iar privirea lui o dovedea. Cum putea gîndi că darul lui era mai puţin preţios decît al ei? Cum ar fi putut să ştie, dacă nu-l accepta? Nicholas se poate schimba şi angaja faţă de o femeie sau poate că nu, dar cum ar fi putut să ştie dacă nu-i acorda o şansă să încerce?

Briza de dimineaţă a făcut clopoţeii să sune. Erau ca nişte spirite de la ultimul sfîrşit de săptămînă. I se părea că rîd de ea. Părea că-i spun, *proasto, ştii că-l doreşti.*

A făcut un duş şi s-a îmbrăcat. Înainte să plece la şcoală, pe bicicletă, cu gura uscată şi inima bătînd, a chemat la telefon biroul lui Nicholas. O asistentă a răspuns la întrebarea ei.

– Îmi pare rău, doctorul Francia lipseşte săptă-

mîna asta. Doriţi o întîlnire cu unul dintre asistenţii săi?

– Nu, mulţumesc. Sînt o prietenă. Ştiţi cumva unde poate fi găsit?

– Nu, nu ştiu. Îmi pare rău.

– Cînd se va întoarce?

– Nici asta nu ştiu. Puteţi lăsa numele şi numărul de telefon, dacă va chema?

– Nu, a spus Willa. Este O.K.

A pus la loc receptorul, mirîndu-se de ce oamenii spuneau atît de des cuvîntul O.K., chiar cînd nu era aşa.

Cînd s-a întors de la New York, Nicholas s-a dus direct la părinţii lui. La intrare a întîlnit-o pe Sofia, care se ducea să ude trandafirii. A luat-o în braţe cu stropitoare cu tot, a învîrtit-o, a sărutat-o zgomotos şi a pus-o din nou pe picioare.

– Pune-ţi pantofii de dans, mătuşico, i-a spus vesel în brasoviană, şi a urcat scările în fugă.

– Pungaşul... a murmurat Sofia, dînd din cap, şi a coborît pe alee.

– Înţeleg că drumul la New York a fost cu folos, a şoptit solemn Ramsey, strîngîndu-i mîna.

– Unde sînt? a întrebat zîmbind Nicholas.

– Tatăl dumitale este în birou, cred, mama...

– Nicolai? Tu erai?

Mama sa, curioasă, dreaptă ca o coloană, şedea la intrarea în hol, ca întotdeauna fără baston. Avea faţa nemişcată, expresia de demnitate, dar în ochii ei, Nicholas a văzut şi teama şi speranţa.

– Mamă, a spus el, luîndu-i mîna. Apoi uitînd de etichetă, a cuprins-o şi a strîns-o în braţe. Cetăţenie completă, a spus răguşit, căci emoţiile făceau să-i vibreze pieptul ca un mic cutremur. Cu toate drepturile şi privilegiile. S-a terminat, nu ne vom mai ascunde.

A simţit-o tremurînd în braţele lui.

– Îţi mulţumesc, a spus cu o voce tremurătoare, dar apoi şi-a revenit. Vino, trebuie să-i spui tatălui tău. Ştii că asta înseamnă mult pentru el. Cum ţi-am spus, pentru Sofia şi pentru mine, nu e o diferenţă mare.

– Aşa crezi. Nicholas i-a făcut cu ochiul lui Ramsey peste capul mamei, şi călcînd încă o dată eticheta a strîns-o în braţe.

– Mamă, să te pregăteşti, fiindcă tata şi tu reveniţi în forţă.

Era într-o vineri, cînd bunica a întîlnit-o pe Willa în uşă, venind de la şcoală. Arăta îngrijorată şi curioasă în acelaşi timp.

– Ai primit un pachet, Mina. Nu ştiu ce conţine. L-a adus un comisionar.

– Un pachet? s-a încruntat Willa, încercînd să-şi amintească ce comandase şi uitase de el. Unde este?

– În camera de zi.

Bunica i-a luat-o înainte, ca şi cînd intra în prezenţa unei persoane regale; s-a oprit reverenţioasă în faţa cutiei mari, albă.

– Are o marcă pe el, a spus ea în şoaptă. Vine de la un magazin foarte scump, Mina, ai...

– Nu, a spus Willa, atingînd cutia şi devenind palidă cînd a văzut marca. Nu a adus nici o carte de vizită cu el?

– Vai, a tresărit bunica, şi a scos un plic din buzunarul şorţului. Sînt atît de... uite, asta a venit cu el, şi a făcut un gest expresiv cu mîna.

Willa a luat plicul alb şi greu, şi l-a privit.

– Hai, deschide-l, mor de curiozitate, i-a spus bunica cu un mic gest de încurajare.

Willa a deschis cu grijă plicul şi a scos un carton alb, gros.

– Ce spune? a întrebat-o bunica, gata să-şi piardă respiraţia, încercînd să vadă.

– Este o invitaţie la un bal, a spus mirată Willa,

rîzînd scurt.

Bunica a luat invitaţia şi a scos un ţipăt de bucurie.

– Balul cercetaşilor Brasoviei! Am fost o dată cu papa, este foarte elegant, foarte scump. Este dat în beneficiul cercetaşilor. Se ţine în fiecare an cînd se sărbătoreşte eliberarea. Este cel mai mare eveniment social al anului pentru brasovienii din sudul Californiei. Oh, Mina, ce bucurie! Mai este un bilet. Cine ţi l-a trimis? Apoi, întorcînd cartonul, a întrebat: Ce e asta? Este desenat un zmeu?

Willa i-a smuls cartonaşul şi l-a ţinut între degetele care îi tremurau.

Desenat cu mîna, cu cerneală neagră, era un zmeu. Deasupra era scris cu litere negre: *Să fii gata la opt*, iar dedesubt, *să nu mă refuzi.*

Invitaţia i-a căzut din mînă pe măsuţa de cafea şi fiindcă simţea că i se înmoaie picioarele, s-a aşezat pe canapea. Îi bătea inima puternic, cînd a luat cutia lîngă ea şi a desfăcut încet panglica. Cînd a ridicat capacul, s-a făcut deodată linişte, iar Momika a spus fermecată:

– Ah, Doamne!

Willa nu a comentat nimic. A pipăit materialul strălucitor cu vîrful degetelor, apoi şi-a tras mîna înapoi şi a privit. Satin, mătase... roşie de culoarea rubinului.

Asta este culoarea ta, spusese Nicholas, culoarea rubinului.

– Mina, persoana zmeu este prietenul cu care ai fost plecată la sfîrşitul săptămînii?

Willa a confirmat. Momika a îndrugat ceva pe tăcute, dar Willa a prins cuvîntul *prinţ*.

– Aşa, că, Cenuşăreaso, cînd este balul?

– Nu ştiu... Dar luînd invitaţia a sărit în sus, arsă. Astă-seară...

Se simţea precum Cenuşăreasa. Dacă-şi amintea bine povestea ei, este aceeaşi, şi Cenuşăreasa se îmbrăcase pentru marea ei întîlnire, tot atît de repede.

Dar Cenuşăreasa avusese zîna sa, iar Willa o avea pe Momika, aşa că cinci minute înainte de ora opt era gata, stînd în mijlocul camerei de zi, îmbrăcată cu rochia roşie şi pantofi de gală cu tocuri înalte, aşteptînd să sune soneria, atît de nervoasă că se simţea bolnavă.

Cum se va simţi văzîndu-l din nou? Se întreba ce va simţi cînd îi va auzi vocea? Ce va spune el? Dar ea? O va atinge?

Cînd în sfîrşit, s-a auzit soneria, a privit-o, s-a uitat la Momika rugînd-o fără cuvinte, sigură că

este gata să cadă. Bunica şi-a pus un deget pe buze, şi-a netezit şorţul, şi-a dres glasul, şi a luat o atitudine de demnitate calmă. Soneria s-a auzit din nou, şi Momika a deschis uşa.

În uşă era un gigant, cu faţa severă şi ochi prietenoşi, purtînd un costum negru şi o caschetă neagră. Şi-a scos cascheta, salutînd-o pe Momika, şi-a pus-o sub braţ, apoi a şoptit:

– Domnişoara Caris?

Ca în vis, Willa a păşit în faţă căutînd să nu se clatine.

– Este Nicholas...

– Regretă că nu a putut veni dînsul să vă ia, a şoptit gigantul. Mi-a spus să vă dau asta, şi a scos din haină un plic mic, alb, şi i l-a întins.

Willa l-a deschis cu mîinile tremurînd şi a citit scrisoarea din interiorul plicului. A privit în sus zîmbind, cuprinsă din cap pînă-n picioare de o bucurie stranie, strălucitoare.

Scrisoarea era prietenoasă: Numele lui este Ramsey, dar astă-seară gîndeşte-te că este *vîntul,* ca semnătură avea desenat un mic zmeu.

– Sînt gata, a spus Willa, respirînd sacadat din cauza emoţiei.

Şi-a sărutat bunica şi a surîs gigantului care şi-a oferit braţul. În timp ce o ajuta să urce în limuzină, l-a întrebat:

– Maşina se va transforma la miezul nopţii

într-un dovleac?

Hohotul lui de rîs a sunat ca frunzele uscate duse de vînt.

Doamne, a spus Willa privind la intrarea impozantă din cel mai elegant şi scump hotel din oraş. S-a uitat la Ramsey care ţinea portiera maşinii deschisă pentru ea, cu mîna întinsă să o ajute.

– Aici este?

Ramsey avea un surîs înţelegător.

– Totul va fi în regulă, domnişoară, a şoptit el, ajutînd-o să coboare. Nick vă aşteaptă înăuntru. Şi dacă îmi permiteţi să vă spun părerea mea, arătaţi ca o ducesă.

Willa i-a zîmbit recunoscătoare. Nici nu putea găsi un cuvînt mai potrivit, fiindcă şi-a reamintit-o pe Ducesa, înaintînd în faţa lui Nicholas cu toată maiestatea ei de felină, fluturîndu-şi coada ca pe stindardul unei regine. Gîndindu-se la imaginea asta, ca să capete curaj, şi-a ridicat capul şi a trecut prin faţa portarului, gătit în toată splendoarea, şi a păşit pe intrarea hotelului.

Luîndu-se după alte persoane în ţinută de gală, a ajuns la intrarea în sala de bal. A întins invitaţia omului de la intrare, şi a păşit nesigură în

sală. De pe o galerie largă la capătul cîtorva trepte pardosite cu covoare, a privit deasupra unei mări de feţe de masă albe, şi lume care rîdea şi vorbea. Deşi orchestra cînta în surdină, nimeni nu dansa. Sala era împodobită de jur împrejur cu steaguri şi stindarde brasoviene, purtînd stema regală, şi un baldachin roşu se întindea de la scări pînă în faţa sălii.

Stînd în capul scărilor şi privind la adunarea mare de oameni străini, Willa se întreba cum a găsit Cenuşăreasa curajul să intre singură pe pardoseala sălii de bal a prinţului. Oare îi bătea inima ca o pasăre prinsă sub rochia vrăjită? Ah, Nicholas, unde eşti? Îşi făcea singură morală, gîndeşte-te că arăţi ca o ducesă. Înarmată cu acest gînd, a coborît treptele, l-a văzut pe Nicholas şi s-a oprit.

El era la capătul scărilor. Cînd Willa a început să coboare, mişcarea l-a făcut să întoarcă ochii. A văzut-o şi s-a oprit.

Willa avea impresia că treapta următoare era mai jos cu douăzeci de metri. Inima ei a luat-o razna în vîltoarea dragostei şi a dorinţei care o măcina, pierzîndu-şi curajul şi toată încrederea. Se oprise ca un copil pierdut, aşteptîndu-l să vină şi cercetîndu-i faţa să găsească răspunsul la întrebarea nerostită.

A venit spre ea încet, ca un somnambul. Nu

mai avea în ochi strălucirea vulturului, ci o privire caldă de bun-venit, ca şi ferestrele luminate într-o noapte cu furtună. S-a oprit două trepte mai jos, avînd astfel ochii la nivelul ei, şi cu un salut solemn, din alt secol, i-a luat mîna şi i-a sărutat-o.

– Eşti splendidă! i-a şoptit el.

– Este rochia... îţi mulţumesc, este frumoasă.

Nicholas a scuturat din cap.

– Nu pe măsura frumuseţii tale.

Willa l-a privit copleşită. A ajutat-o să coboare scările şi a luat-o calm de braţ.

– Asta este pentru tine, i-a murmurat el, oferindu-i un trandafir alb.

Willa a scos un sunet strangulat, puternic, şi a privit-o îngrijorat.

– Te simţi bine? Ţi s-a întîmplat ceva?

– Nu vreau să plîng, a spus ea disperată, îmi strică machiajul.

Cu un chicotit tandru, a cuprins-o cu un braţ şi a condus-o pînă la o masă mai în faţă. În loc să-i ofere un scaun să stea, a întors-o cu faţa spre ringul de dans, apoi a scos dintr-o cutie mare un braţ de trandafiri roşii.

Stînd drept, înalt, lîngă ea, s-a întors spre orchestră şi a făcut un semn. Muzica a încetat şi Willa a recunoscut începutul imnului naţional brasovian.

S-a făcut linişte şi s-a auzit doar zgomotul

scaunelor celor care se ridicau în picioare, iar cei care erau deja în picioare au atras atenţia. Apoi s-a pornit o agitaţie în fundul sălii, ca un val, departe la orizont, care s-a transmis prin mulţime, şi toţi ochii s-au întors spre scări. Sosiseră oaspeţii de onoare.

Pe estradă şedeau trei oameni. Bărbatul din mijloc era înalt, foarte slab, cu părul cărunt şi cu o faţă osoasă, frumoasă. Avea nasul precum ciocul de vultur, ochii de asemenea, o privire mîndră, neînfricată. Purta frac, la care era adăugat ceva: peste albul pur al cămăşii, era o eşarfă ce avea culorile Brasoviei, iar pe piept nenumărate medalii şi panglici. În partea stîngă era o femeie de talie mijlocie, grăsuţă dar frumoasă, cu părul roşu, purtînd o rochie roşie. Cea din dreapta, cu părul alb ca zăpada, era îmbrăcată în alb. Deşi ţinea un baston, nu s-a rezemat de el, şi a rămas dreaptă, înaltă, ţinînd o mînă pe braţul bărbatului. Ca şi bărbatul, amîndouă purtau eşarfe în culorile Brasoviei.

Ultimele acorduri ale imnului s-au stins într-o linişte totală. Cînd cei trei s-au deplasat să coboare scările, Willa a văzut-o pe femeia în roşu luîndu-l de braţ pe bărbat ca să-l ajute, dar l-a văzut cum i-a luat mîna schimbîndu-i poziţia, încît să apară că el o ajută şi nu este el cel ajutat.

Un bărbat mîndru, s-a gîndit Willa în timp ce ei

coborau scările, simţind că îi ard ochii şi o doare în gît. Îşi simţea şi inima care începuse să-i bată într-un ritm puternic, ca o procesiune de tobe. A aruncat o privire spre profilul lui Nicholas şi a simţit un şoc ca un curent electric.

Profilul lui Nicholas. Nasul şi privirea de vultur. S-a depărtat repede, cuprinsă de frig, şi avînd în urechi zgomot de tunet. A privit pe cei trei înaintînd prin sală, încet, acompaniaţi de sunete şi crîmpeie de vorbe, ca tunetul apei care se ridică uneori mai puternic, apoi scăzînd ca un murmur. În mulţime erau bătrîni care plîngeau. Femeile bătrîne, amintindu-şi ce învăţaseră în tinereţe făceau reverenţe. Cei tineri priveau minunîndu-se şi lăsîndu-se prinşi de vraja clipei.

Willa a simţit că Nicholas se agită şi se depărtează de ea, şi a tresărit ca şi cînd nu mai avea pe ce să se rezeme. Era uimită şi speriată privindu-l cum le iese în cale oaspeţilor de onoare, oferind trandafiri, şi sărutînd mai întîi femeia în roşu, apoi pe cea în alb, şi în final, sărutînd mîna şi aplecîndu-se spre bărbatul înalt, apoi sărutîndu-l pe amîndoi obrajii.

O femeie impozantă dar emoţionată, a luat microfonul orchestrei, şi cu o voce tremurînd de emoţie şi nervozitate, a anunţat în limba braşoviană şi în engleză:

– Dragi prieteni, am onoarea şi privilegiul să vă

prezint oaspeţii de onoare care vor deschide acest bal. Doamnelor şi domnilor, ex-regele şi regina, Alex şi Magrite Rovenai, şi fosta mare ducesă Sofia.

Epuizată şi copleşită, femeia a înapoiat microfonul şi a coborît de pe scenă. Alexi a ridicat o mînă potolind repede uralele spontane. A făcut apoi un semn orchestrei şi o mică plecăciune în faţa nevestei lui. Două fete în costum naţional au alergat să ajute cele două femei să le ducă florile, în timp ce orchestra umplea sala cu acordurile unui vals cunoscut.

Cîteva clipe, Alexi Ravenai a privit faţa soţiei sale cu o privire aurie de vultur, drept şi mîndru, respirînd grandoarea regală. Inima Willei a crescut, aproape că nu mai putea respira. De cîte ori nu văzuse ea aceeaşi privire? De cîte ori nu-şi ţinuse respiraţia, gîndind *un adevărat prinţ..*

Faţa lui Alexi s-a îmblînzit, schiţînd un surîs dulce, şi din nou inima Willei i-a sărit din piept, fiindcă privirea asta îi era foarte cunoscută. Luîndu-şi soţia în braţe, fostul monarh a condus-o pe regină în primii paşi de dans. Erau doi oameni bătrîni, mişcîndu-se rigid şi cu greutate, dar avînd o graţie înnăscută.

Nicholas a aşteptat cîteva minute, apoi întorcînd-se spre Sofia, s-a aplecat uşor şi a invitat-o pe ringul de dans. Sofia i-a stricat puţin solemna

demnitate izbucnind în rîs şi ciupindu-l de obraz, cînd începea să valseze. Willa l-a auzit pe Nicholas hohotind în timp ce se învîrteau dansînd.

Încet, încet, ringul de dans a început să se umple. Scena devenise pentru Willa ca un film de culori şi forme care se învîrteau, şi pe care le vedea printr-o pînză de lacrimi. Era ca un vis, o fantezie, şi Nicholas făcea parte din ea.

– Willa?

Vocea cunoscută a tulburat-o mai mult decît atingerea de pe braţ. Clipind, şi-a aţintit ochii pe faţa lui, pe lumina caldă, aurie, a ochilor lui. A încreţit fruntea cînd i-a văzut lacrimile, dar le-a şters uşor cu degetele, fără să mai pună o întrebare.

– Vino. A luat-o de mînă, spunîndu-i încet: Este cineva pe care vreau să-l cunoşti.

Capitolul 12

Abia auzind cuvintele, Willa ştia că nu făceau decît să confirme ceea ce ştia deja.

Tata, mama şi mătuşa Sofia. Din creierul care îi comanda mişcările corpului, a primit ordinul să facă ceea ce era necesar; să ia mîna care i se întindea, să-şi încline respectuos capul şi să şoptească răspunsul adecvat.

– Ah, da... Wilhelmina, a spus Alexi Ravenai, un nume de regină. Ţi se potriveşte. Engleza lui avea un accent plăcut. Draga mea, îmi faci plăcerea să-mi acorzi un dans?

Prea emoţionată ca să vorbească, Willa a privit în sus la faţa tatălui lui Nicholas, a văzut caracter, curtaj şi tandreţe, şi ştia că le văzuse deja pe faţa

lui Nicholas. A mai văzut culoarea palidă provocată de boală şi epuizare. Îngrijorată, s-a uitat la Nicholas care i-a zîmbit şi i-a făcut un semn de aprobare abia perceptibil. După această scurtă formalitate, oarecum emoţionantă, Alexi i-a întins mîna şi s-a plecat. Willa şi-a pus mîna pe braţul lui şi, pentru un moment, realitatea s-a oprit, şi ca într-un vis se mişca fără să audă muzica şi fără să simtă pămîntul sub picioare.

L-a auzit pe Alexi spunîndu-i:

– Draga mea, îmi pare rău că trebuie să-ţi spun noapte bună.

Lumea se oprise într-un vîrtej, Willa a simţit strînsoarea mîinii puternice a bătrînului, l-a auzit respirînd greu şi a simţit efortul trupului său luptîndu-se la fiecare respiraţie. A privit în sus, şi lumea s-a concentrat în ochii cunoscuţi, prin razele aurii.

– Din nenorocire, nu mai am puterea pe care o aveam ca să iau parte la astfel de lucruri, a spus el oprindu-se la fiecare cuvînt ca să respire. E timpul să las loc cuiva mai tînăr şi mai sprinten.

A făcut un semn lui Nicholas şi apoi provocînd un nou şoc Willei, şi aşa uimită, s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

– Draga mea, nu pot să-ţi spun ce mulţumit sînt.

I-a dat-o lui Nicholas, care aştepta cu braţele deschise, ca pe o comoară de preţ.

– Un motiv serios, într-adevăr, i-a şoptit în secret fiului său bătrînul monarh, strîngîndu-i căldu-

ros mîna.

Willa ar fi putut să jure că-l văzuse făcînd cu ochiul.

– Willa, te simţi bine?

Vocea lui Nicholas era aspră, neobişnuită. S-a uitat în sus surprinsă şi a văzut umbra unei iritaţii ce-i era cunoscută. A oftat.

– Hai să dansăm, i-a spus, luînd-o în braţe.

Orchestra schimbase acordurile valsului de la deschiderea balului cu o muzică mai obişnuită, cu ritm lent, ca o visare. Cuprinsă în îmbrăţişarea plăcută a braţelor lui Nicholas, Willa a închis pleoapele, şi lumea a devenit întunecată, dispărînd. Se pierdea în căldura trupului său, în ritmul bătăilor inimii lui, respirînd parfumul lui curat, masculin, prinsă în puterea braţelor şi umerilor lui. Acesta era Nicholas al ei, bărbatul pe care-l iubea. Tot restul, era doar vis. Dar nu era vis.

Şocul care o izolase a dispărut şi furia a explodat în ea, considerîndu-se trădată, şi încă multe alte fapte pe care nu le putea numi. Aşa că, a început să tremure. Îi venea să ţipe, să dea cu pumnii în pieptul lui şi să strige: Cum mi-ai putut face aşa ceva? Cum m-ai putut minţi în halul ăsta? Cum ai putut întoarce spatele cauzei mele? Cauza ta? Cauza familiei tale?

Îi venea să plîngă. Într-o clipă va începe să plîngă, şi nu în tăcere, pe înfundate, dimpotrivă, va fi ca un cataclism. Simţea hohotele în piept. Într-un moment de panică l-a împins, ştiind doar

că trebuia să scape, înainte să izbucnească. L-a auzit strigînd-o şi privind-o speriat; atunci, cu toată disperarea, ca şi Cenuşăreasa, a dispărut din sală.

Nicholas a strigat o dată, şi a pornit după ea, apoi s-a oprit înjurînd, privind-o plecînd. Ar fi trebuit să înţeleagă. Fusese atît de tăcută, de palidă. Cuprins de panică a început să-şi facă loc prin mulţimea care dansa, dar pînă să ajungă la scări, Willa dispăruse. Nu o vedea nicăieri, nici la ieşire.

Femeie nebună! Unde se duce? Afară în frig, noaptea, într-un oraş mare, îmbrăcată într-o rochie de bal cu umerii goi şi cu pantofi cu tocuri înalte? Nu avea geantă, nu avea bani, nici haină. Unde putea să plece?

Furios, s-a dus la ieşire, prin uşa turnantă. Afară, pe trotuar, s-a uitat în toate direcţiile. Dar nimic, nici un semn. A strigat la portar întrebîndu-l dacă nu văzuse o femeie cu o rochie roşie şi părul negru. Portarul a scuturat din cap.

Exasperat, Nicholas s-a întors şi a intrat în hotel. Femeie nebună. De ce făcea astfel de lucruri... cu atîta pasiune? Dar nu era tocmai lucrul acesta pe care-l iubea la ea? Entuziasmul ei, intensitatea cu care simţea, focul ei? Era furios pe ea, da; dar în special pe el însuşi. O cunoştea pe Willa, ar fi trebuit să ştie cît de mult o duruse. Dar el fusese atît de prins de familia lui şi de fericire.

Trebuia s-o găsească, să-i vorbească, să o facă să înţeleagă. Fierbea de nerăbdare să-i spu-

nă cît de mult aşteptase, ca să-i împărtăşească totul. Toată viaţa aşteptase să şi-o împartă cu cineva, şi aceasta era Willa, şi acum plecase, fugise de el! Cu paşi mari a intrat în hotel, simţindu-se mai neajutorat decît în seara cînd o răpise. Neştiind încotro s-o apuce, dar ştiind că trebuia să facă ceva, s-a întors spre sala de bal, şi acolo s-a lovit de Willa.

Ieşise de la toaleta doamnelor. A prins-o în braţe înainte să cadă, şi Nicholas a răcnit... Willa.

– Dă-mi drumul! i-a răspuns în acelaşi moment.

– Ce făceai acolo?

Cîteva minute au gîfîit amîndoi. Apoi, Willa a ridicat bărbia lăsînd părul să-i cadă pe gît, pe umeri. Cu un dispreţ regal, a şoptit:

– Poftim?

Nicholas a înjurat şi a privit spre uşa toaletei prin care tocmai ieşea o femeie voinică şi care l-a privit cu dispreţ.

– Fir-ar să fie, de ce ai fugit aşa? Nu ştiam ce să cred! Mi-a fost teamă că ai plecat.

– Asta a fost şi intenţia mea, i-a răspuns calm, dar mi-am dat seama că nu ştiam unde a parcat Ramsey maşina. M-am dus la toaletă să comand un taxi la telefon, dar nu aveam geanta la mine. Nu puteam gîndi clar. Acum pot. Vrei să fii aşa de drăguţ să-mi dai o fisă?

Nicholas a privit-o neîncrezător, şi sigur că nu va renunţa la intenţiile ei, i-a dat drumul şi şi-a

ascuns mîinile în părul ei.

– Ramsey i-a dus pe părinţii mei acasă. Şi nici nu mă gîndesc să te trimit acasă cu taxiul. Hai, maşina mea e aici. Te voi duce acasă.

– Îţi mulţumesc, prefer să n-o fac. De fiecare dată cînd mă urc în maşina ta, cu tine, îmi pierd capul.

– În braţele mele? a întrebat-o dulce, primejdios, Nicholas.

A scos un sunet de disperare şi a privit aiurea.

Nicholas a luat-o în braţe şi a scuturat-o uşor.

– Fir-ar să fie, Willa... nu face asta. Vreau... am nevoie să-ţi vorbesc. Lasă-mă să-ţi vorbesc. Îmi datorezi măcar atît.

– Eu îţi datorez ţie? Vocea ei devenise moale şi la fel de primejdioasă ca şi a lui. Pentru ce? Pentru că m-ai minţit? Cum poţi să te justifici? Ştiai ce înseamnă pentru mine? Ţi-am cerut să juri.

– Nu te-am minţit.

Willa a rîs dispreţuitor, iar Nicholas simţea că-l doare gîtul, ca o rană deschisă.

– Willa, nu sînt şi n-am fost niciodată prinţ. Tata nu mai era rege, chiar înainte să mă nasc. Nu te-am minţit.

Willa îl privea acuzator şi intens, cu ochii întunecaţi. Cîteva clipe după aceea, Nicholas a spus cu o voce pierdută, vinovată:

– Nu ţi-am spus adevărul... iar ea a dat din cap sardonică, făcîndu-i concesia să admită această

versiune.

– Fir-ar al... Willa.

Din nou a trebuit să-şi ia mîinile de pe ea. Îi venea să o strîngă de gît; dorea s-o strîngă în braţe şi să o înăbuşe sărutînd-o. Cum putea o femeie atît de mică şi de delicată, să-l înfurie în aşa hal? Fierbînd de emoţie, furie, neputinţă, singurătate, teamă, iubire, a ţipat:

– Există uneori un motiv serios ca să nu spui adevărul, tot adevărul... şi fii sigură că vei auzi adevărul meu dacă te voi scoate de-aici!

– Nu vei îndrăzni!

– Nu fi atît de sigură.

– Ce ai să faci? Mă vei răpi din nou?

– Dacă va fi nevoie...

– Da? Să nu crezi că de data asta voi fi la fel de supusă. Voi lovi şi voi ţipa.

– Îmi amintesc că ştiu o metodă foarte eficace să te fac să taci. Cred că va avea acelaşi efect poate chiar mai bun; am repetat-o de multe ori.

A scos un sunet slab, foarte feminin de durere, şi a închis ochii. Nicholas a observat pulsul de pe gîtul ei; ştia că acolo simţea durerea, aşa cum o simţea şi el. Prudent, cu grijă, şi-a trecut mîna în sus, de pe umăr pînă la gît cu palma la baza gîtului, masîndu-i uşor ceafa cu vîrfurile degetelor. De data aceasta simţea în palmă convulsia, în timp ce ea înghiţea.

– Nu pot suporta, Nicholas, mă faci să mă doară.

– Ştiu, a şoptit el, frecînd locul dureros cu o atingere uşoară. Ştia exact ce şi unde simţea, fiindcă acelaşi lucru îl percepea în gîtul lui. Crede-mă, nu aş fi vrut s-o fac. Nu ţi-am spus adevărul despre mine, fiindcă atunci nu puteam. Acum pot... mă laşi s-o fac?

A aşteptat privindu-i obrazul palid, tensionat, şi ţinîndu-şi respiraţia. Pielea ei era aşa de fină şi catifelată, ca florile de măr. Genele dese şi negre, şi printre ele străluceau lacrimile ca nişte mici diamante.

În final a oftat şi a simţit cum scade presiunea pe gîtul ei, în trupul ei. A clipit din ochi şi a şoptit:

– Bine... şi lacrimile i-au curs pe obraz.

Nicholas a respirat uşurat, dîndu-şi seama doar atunci, cît se temuse.

– Are să plouă? l-a întrebat Willa, în timp ce Nicholas punea în funcţie ştergătoarele.

– Nu are, ci plouă, a spus Nicholas, povestea vieţilor noastre.

Willa i-a aruncat o privire, în lumina palidă a bordului maşinii, şi a văzut că deşi zîmbea strîmb, avea sprîncenele încruntate.

Erau pe şoseaua Coastei Pacificului, apropiindu-se de casa lui Nicholas. Făcuseră aproape tot

drumul din oraş, într-o tăcere încordată. Willa şi-a întors privirea la ştergătoarele ce se mişcau şi se întreba dacă lucrurile vor mai fi normale între ei.

În faţa casei, Nicholas a oprit motorul şi a stat un moment ascultînd valurile.

– Mareea creşte, a spus el încercînd o speranţă, cu un surîs. De data asta nu ne vom mai scălda, cred.

Avea faţa nemişcată. Se întreba dacă orice ar spune, va mai fi în regulă. Ducesa era încîntată cînd i-a văzut. S-a răsfăţat fericită în jurul picioarelor Willei, în timp ce Nicholas făcea focul în cămin, dar a părăsit-o fără nici o ezitare, cînd el i-a spus:

– Hai pisică.

Şi s-a îndreptat spre bucătărie.

După ce s-a ocupat de pisică, cel puţin pentru moment, Nicholas a umplut două pahare cu vin şi s-a întors în cameră. A găsit-o pe Willa stînd pe canapea. I-a întins paharul şi s-a oprit în faţa focului. Tăcerea se adîncise, pînă cînd Nicholas a rîs răguşit. Frecîndu-se pe ceafă, a spus:

– Doamne, treizeci şi cinci de ani de tăcere, este un obicei greu de schimbat. Sîntem singurii supravieţuitori ai familiei Ravenas. Tata, mama, Sofia şi cu mine. Toţi ceilalţi au murit în timpul războiului sau imediat după. Mătuşi, unchi, veri, soţul Sofiei, Charles, fratele meu mai mare. Alexi, căruia îi spuneam Sand. A murit de pneumonie în lagăr. Nu avea decît doi ani, cred.

Willa a înghiţit cu greu o gură de vin şi l-a privit pe Nicholas îndreptîndu-se spre ferestre. Părea că-i este mai uşor să vorbească privind afară, în întuneric.

– În ultimele zile de război, cînd sovieticii înaintau dinspre răsărit, iar americanii de la vest, tata a pus averea, unele dintre bijuteriile de familie şi personale, ceva bani, într-un butoi de vin. El şi ceilalţi s-au îmbrăcat în haine vechi şi au reuşit, împreună cu butoiul, să prindă unul dintre ultimele trenuri ce plecau din ţară. Cînd au ajuns la liniile americane, butoiul a fost confiscat. Familia mea nu a aflat asta decît cînd au ajuns în Franţa, dar era deja prea tîrziu. Din grijă pentru familie, tata şi-a ascuns identitatea faţă de francezi. Toţi au fost internaţi în lagăr. Ţi-am spus asta, era purul adevăr. După ce au fost eliberaţi, tata s-a dus la ambasada americană, să încerce să afle ce se întîmplase cu coroana. A fost liniştit, aflînd că era în siguranţă, la Fort Knox, împreună cu averea sa personală, dar cînd a cerut azil politic pentru el şi familia sa, i s-a spus că era o problemă. Vezi, pe atunci, americanii erau foarte prudenţi cu puterile estice. Nu voiau să facă nimic care să strice negocierile care erau delicate. Dacă Statele Unite ar fi oferit azilul familiei regale brasoviene, ar fi fost considerat ca o provocare. Au fost ani de zile de negocieri, de petiţii, de aprobări şi de un act al Congresului, ca să ni se permită să venim în această ţară, şi aceasta în mare secret.

Puteam să stăm cît mai mult timp, cu condiţia să fie în secret. Puteam să stăm cît de mult timp, cu condiţia ca nimeni să nu ştie cine sîntem. Dacă s-ar fi aflat, am fi fost deportaţi.

A sorbit ultima picătură de vin, iar Willa şi-a dres glasul:

– Dar mi-ai spus că eşti cetăţean...

– Da, sub numele de Francia. Am cerut asta cînd aveam optsprezece ani, şi am obţinut cetăţenia. Dar părinţii mei au continuat să fie consideraţi străini ilegali, venind din Franţa şi fără ţară.

Willa a murmurat ceva de neînţeles, iar Nicholas a făcut un gest cu paharul.

– Departamentul de stat a făcut totul ca să le fie mai uşor, le-a înapoiat bijuteriile, care le-au asigurat un venit anual confortabil, şi le-a oferit protecţia.

– Protecţia?

Nicholas a zîmbit.

– Ramsey, este un fost agent al Serviciului Secret, foarte devotat familiei mele. Aşa că vezi, nu puteam să-ţi spun Willa, nu puteam, şi surîsul lui a devenit trist, ceea ce făcea ca Willa să simtă din nou durerea din gît. Nu-ţi puteam spune, Willa... nu puteam.

A dat din cap îndurerată, dorind să se sfîrşească, dorind mai ales, să-l îmbrăţişeze.

– Dar de ce acum?

El a ridicat din umeri.

– Timpurile s-au schimbat. Relaţiile dintre sta-

tele interesate s-au schimbat. Ultimul obstacol era redarea coroanei. Odată realizată şi relaţiile stabilizîndu-se...

Vocea lui se stingea. Faţa lui se alungise, iar în ochi i se citea dorinţa.

– Vezi de ce nu puteam să nu împiedic orice gest care să primejduiască planul meu? Coroana trebuia să se întoarcă în Brasovia. Era în joc libertatea familiei mele. M-am zbătut luni de zile, fiindcă tata nu mai are mult de trăit. Dar cînd mi-am dat seama de sentimentele mele pentru tine, nu mai puteam aştepta. De aceea m-am dus la Washington. Dacă ai şti cît de mult doream să-ţi spun.

Nu a mai apucat să termine, căci Willa s-a dus direct în braţele lui şi a aplicat metoda ei specială ca să-l reducă la tăcere.

Şi deşi era adevărat ce îi spusese privind îmbunătăţirea metodei lui prin exerciţiu, de data asta făcea impresia că nu o mai sărutase niciodată. Totul părea nou pentru el, plin de vis şi vrajă.

Pe Willa a trezit-o un zgomot necunoscut pînă acum, o melodie ritmică care mişca totul în jur. Abia după cîteva minute a înţeles de unde venea, era Ducesa dormind adînc în cuibul format de

trupul ei lipit de Nicholas.

Adormiseră pe covorul din faţa căminului, cu capul pe pernele luate jos de pe canapea, înveliţi doar cu hainele scoase de pe ei. Willa amorţise, o dureau toate, dar fericită cum nu mai fusese în viaţa ei, cum nu-şi închipuise că ar putea fi. Zgomotul făcut de Ducesă torcînd, i se părea că vine din adîncul inimii ei.

– Nicholas...

S-a ridicat într-un cot să-l privească, a deranjat pisica, şi aceasta a mieunat, a privit-o cu dispreţ, s-a întins şi a adormit din nou. Şi Nicholas continua să doarmă, inocent ca un copil. Privindu-i faţa, Willa a fost cuprinsă de un val atît de mare de dragoste, încît se părea că se îneacă.

Nu-mi vine să cred că l-am considerat un om fără principii! Dacă era vorba de angajamente, Nicholas era bărbatul care şi le lua.

– Nicholas, a spus încet, trezeşte-te. E dimineaţă.

Fiindcă nu-i răspundea, l-a scuturat uşor, dar nimic. Ea a zîmbit şi şi-a amintit ce somn uşor avea. S-a întins, punîndu-şi capul pe braţul lui. Îl va mai lăsa să doarmă puţin... părea că este destul de devreme. Pata de cer pe care o vedea prin fereastră era încă cenuşie, transparentă. Poate că plouă încă. Deodată, i-a zburat ceva prin faţa ochilor. Ceva viu colorat, care ţopăia şi dansa pe cer ca o pasăre exotică.

Willa a sărit în sus, trîntind-o pe Ducesa pe

covor.

– Nicholas! Nicholas, trezeşte-te, trezeşte-te...

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

Deschizînd un ochi, a dat de botul pisicii, ca apoi, mutîndu-şi privirea spre Willa, să zîmbească somnoros.

– Bună dimineaţa, iubito! Ce s-a întîmplat?

– Zmeul, asta e. Cînd ai făcut-o?

Cu un căscat enorm, Nicholas a rămas calm.

– Ah, da. Este acolo de cînd ne-am întors... de unde eram.

Privindu-l cu adoraţie, a şoptit:

– Nu pot să cred că m-am îndoit că ai fi un prinţ.

– Dar nu sînt...

– Asta am s-o studiez eu, i-a răspuns mîndră şi l-a sărutat din nou.

Şi a descoperit că era un mijloc sigur de a-l trezi pe Nicholas dimineaţa.

Ducesa i-a privit o clipă dezgustată, apoi a pornit spre bucătărie, cu coada fluturînd ca un stindard regal.

Sfîrşit

Loveswept

Un BĂRBAT Hotărît

Nicholas Francis era cunoscut ca un bărbat încîntător, care ar fi putut fi pirat sau prinț.

Se oferise să nu lase ca bijuteriile coroanei Brasoviei să se întoarcă în Europa, deși era un gest disperat și curajos. Fusese sigură că-l va putea atrage pe Nicholas de partea cauzei sale, dar în loc de asta, frumosul, carismaticul profesor, i se împotrivea.

Sedus de exaltarea ei și de ochii ei luminoși, Nicholas o dorea pe Willa supusă, în brațele lui.

Dar nu se așteptase ca victima să coopereze, și apoi să răspundă provocării lui, cu dorințele ei sălbatice.

Zguduiți de dorințe senzuale, Willa și Nicholas au devenit victimele unei nebunii născute din dragoste. Oare descoperirea adevărului îi va despărți, sau îi va uni pentru totdeauna?

Lei 3900

Loveswept

Un BĂRBAT Hotărît

Nicholas Francis era cunoscut ca un bărbat încîntător, care ar fi putut fi pirat sau prinț.

Se oferise să nu lase ca bijuteriile coroanei Brasoviei să se întoarcă în Europa, deși era un gest disperat și curajos. Fusese sigură că-l va putea atrage pe Nicholas de partea cauzei sale, dar în loc de asta, frumosul, carismaticul profesor, i se împotrivea.

Sedus de exaltarea ei și de ochii ei luminoși, Nicholas o dorea pe Willa supusă, în brațele lui.

Dar nu se așteptase ca victima să coopereze, și apoi să răspundă provocării lui, cu dorințele ei sălbatice.

Zguduiți de dorințe senzuale, Willa și Nicholas au devenit victimele unei nebunii născute din dragoste. Oare descoperirea adevărului îi va despărți, sau îi va uni pentru totdeauna?

Lei 3900

Kathleen Peighton UN BĂRBAT HOTĂRÎT